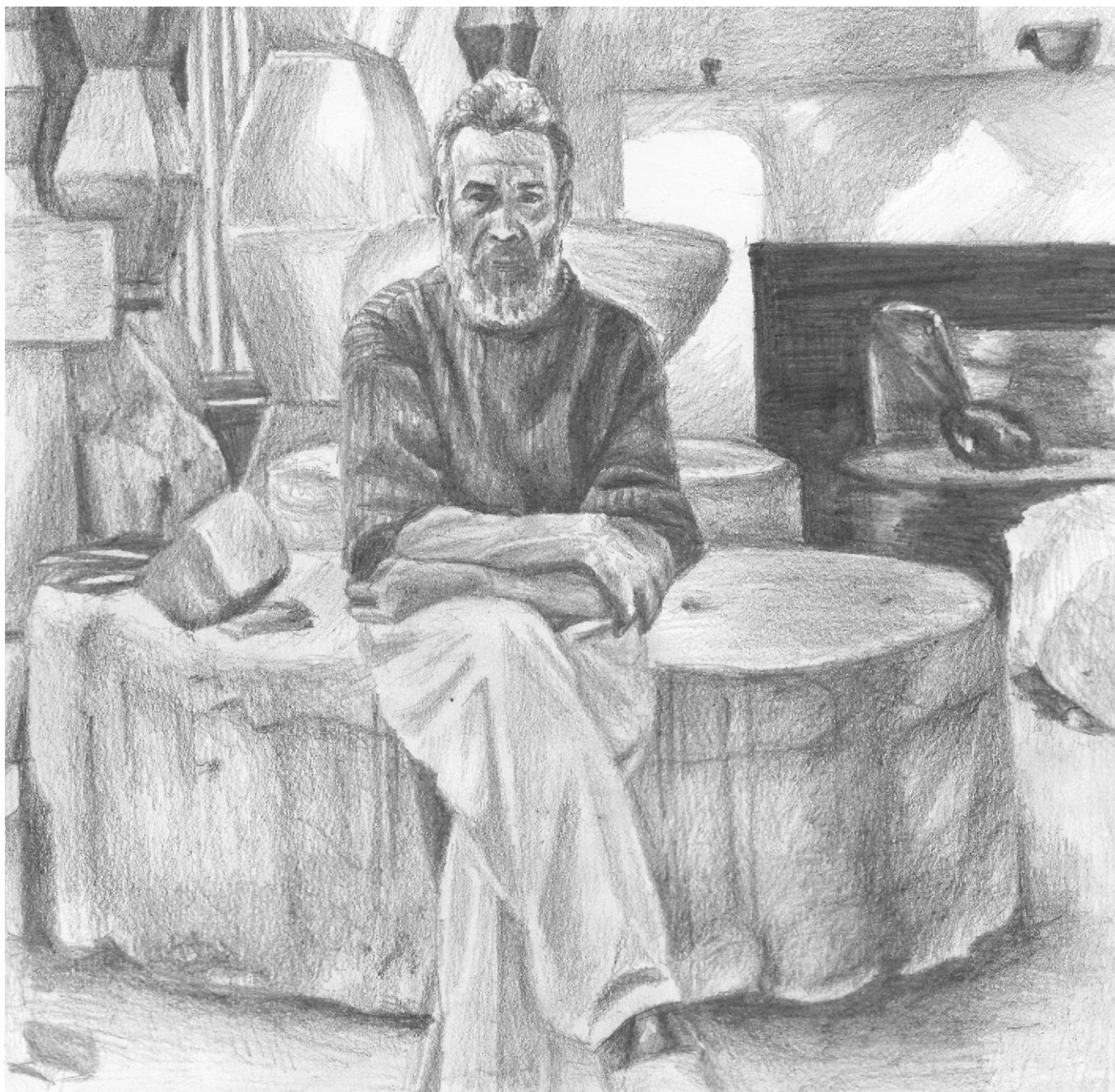

RIZONORI

Revistă a Societății Culturale a Elevilor și
Profesorilor din Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău
Serie nouă. Nr.32 (35) / Ianuarie 2026

Fondator: George Bacovia – 1915

NO

Din sumar:

elev: **Mihail CALTEA**

PRO DIDACTICA

pag. 5

**Reflecții matematice
brâncușiene**

*Așa cum a spus-o foarte
elocvent...*

CENACLU

pag. 50

Chimia emoțiilor

*Emoțiile ne însoțesc în fiecare
aspect al vieții...*

CENACLU

pag. 53

Între oglinzi paralele

*Nimeni nu s-ar fi așteptat ca
evoluția lumii să poată fi...*

DIN VIAȚA ȘCOLII

pag. 59

Ghicește personajul!

*Ziua de 17 ianuarie 2025 a
reprezentat un prilej...*

ORIZONTURI NOI

revistă a Societății Culturale a
Elevilor și Profesorilor din
Colegiul „Mihai Eminescu” Bacău

Coordonatori:

prof. Paula PETREA
ing. Cristian FILIOREANU

Colegiul de redacție:

prof. Petru BĂZU

Redactor șef: Ricardo-Ștefan APETRI

Literatură și artă: prof. Paula PETREA

Tehnoredactare: ing. Cristian FILIOREANU

ISSN 1582-7089

www.meb.ro

Bacău, str. Mihai Eminescu nr.35

tel: 0234/562564

„A ajunge acolo”: Brâncuși și drumul adolescenților către propriul ideal -	pag. 3
Reflecții matematice brâncușiene -	pag. 5
Poezia din operele lui Brâncuși -	pag. 6
Developing Critical Thinking Skills in the English Class -	pag. 8
Extrapolări literare -	pag. 10
Anatomia unei capodopere academice la răscrucea modernismului -	pag. 11
Prizonieri români din lagărele germane înmormântați în Franța -	pag. 16
Gamificarea învățării, inovația care redă bucuria de a învăța -	pag. 18
Geografia la un click distanță: învățare prin platforme digitale -	pag. 19
Cum transformă inteligența artificială sistemul de sănătate -	pag. 20
Riscul expunerii copiilor la câmpurile electromagnetice artificiale -	pag. 21
Développer la compétence de médiation à travers le dialogue interculturel -	pag. 22
Un ritm infinit -	pag. 24
O păpușă (poveste) -	pag. 25
Profetul Tăcut -	pag. 27
The Ballad of Day and Night / Oglinzi sfărâmate -	pag. 28
Poezie (grafică) -	pag. 29
De la Pygmalion la Brâncuși: metamorfoza sculptorului în creator de esențe -	pag. 30
How modern life affects teens And Why Their Voices Matter More Than Ever -	pag. 32
Opere literare pentru Bacalaureat! -	pag. 33
Omagiu (grafică opera brâncușiană) -	pag. 34
United Hearts Across the Land -	pag. 36
L'amour avant la mort - fragment -	pag. 37
Constantin Brâncuși e Osvaldo Licini: Una connessione inaspettata -	pag. 38
“The light of a candle is transferred to another candle - Spring twilight.” -	pag. 39
La vie de Constantin Brâncuși en France -	pag. 40
La Scuola e il Suo Valore -	pag. 41
Fractalii în opera lui Brâncuși - o lectură contemporană a formelor infinite -	pag. 42
Ochi de stele -	pag. 44
The love of a sculpture -	pag. 45
Alternative Fashion -	pag. 46
Aventura lecturii pentru BAC / När hjärtat växer snabbare än jag -	pag. 47
Pagină grafică manga -	pag. 48
Toamnă în suflet / Lumini din trecut -	pag. 49
Chimia emoțiilor -	pag. 50
Brâncuși vs. Contemporary Art -	pag. 51
Între oglinzi paralele -	pag. 53
Pointe Shoes -	pag. 54
Constantin Brâncuși și Auguste Rodin - povestea unei prietenii -	pag. 55
Summer's Gentle Spell / Beneath the Stars -	pag. 56
Brâncuși și muzica esențelor: sculptura ca artă sonoră -	pag. 57
Ghicește personajul! -	pag. 59
Realitatea augmentată (AR) și Realitatea virtuală (VR) -	pag. 62
Experiența mea în Calisthenics -	pag. 63
NeHaos: Emoții și flori – un atelier de creație pentru adolescenți -	pag. 64
Pasiunea care m-a adus în ring -	pag. 65
Consilierea în carieră -	pag. 66

Conținutul articolelor este în totalitate responsabilitatea autorilor acestora.

„A ajunge acolo”: Brâncuși și drumul adolescenților către propriul ideal

Anul 2026 marchează împlinirea a 150 de ani de la nașterea lui Constantin Brâncuși, marele sculptor român care a schimbat pentru totdeauna istoria artei moderne. Născut la Hobița (19 februarie 1876), în județul Gorj, Brâncuși a urcat, pas cu pas, din lumea simplă a satului românesc până în centrul avangardei europene de la Paris, purtând cu el esența spiritului românesc și o viziune universală asupra frumosului. Dintre cuvintele care i-au fost atribuite, unul dintre citatele cele mai profunde rămâne:

„A vedea în depărtare este ceva, însă a ajunge acolo este cu totul altceva.”

Această reflecție, aparent modestă, ascunde o înțelepciune pe care Brâncuși a trăit-o în fiecare etapă a vieții sale. El a înțeles că visul, oricât de îndrăzneț, nu valorează nimic fără răbdare, efort și fidelitate față de sine.

Biografia lui Brâncuși este ea însăși o pildă despre depășirea limitelor. Crescut într-o familie de țărani, el a fost atras de frumos încă din copilărie, când sculpta în lemn forme simple, inspirate din tradițiile satului. De acolo, drumul până la Școala de Belle-Arte din București, iar mai apoi la École des Beaux-Arts din Paris, a fost o adevărată călătorie inițiată.

Ajuns la Paris, s-a confruntat cu dificultăți materiale, neînțelegeri și prejudecăți, dar și-a păstrat viziunea limpede: să dea formei esența, să elibereze arta de ornament și de imitație. În loc să copieze realitatea, a început să caute ceea ce el numea „sufletul lucrurilor”. Această căutare a culminat cu operele: „Sărutul”, „Cumințenia Pământului”, „Pasărea măiastră”, „Coloana infinitului”. Fiecare dintre acestea vorbește despre

înălțarea omului prin simplitate și despre puterea creației ca act de cunoaștere.

Mesajul lui Brâncuși transcende domeniul artistic și devine o lecție de viață. Într-o lume dominată de viteza informației și de cultura reușitei imediate, generația de adolescenți de astăzi se confruntă cu o tensiune între dorință și răbdare.

Mulți „văd în depărtare”: visează la cariere de succes, la libertate, la împlinire personală. Însă „a ajunge acolo”, în sensul profund al expresiei brâncușiene, presupune muncă, perseverență și, mai ales, credință în valoarea propriului drum. În mediul digital actual, imaginea succesului este adesea construită artificial – pare ușor de atins, fără efort vizibil. De aceea, mulți tineri renunță rapid atunci când se confruntă cu primele obstacole. Lecția lui Brâncuși vine ca un antidot la această superficialitate: adevărata împlinire se naște din interior, din lupta tăcută și din curajul de a continua chiar și atunci când recunoașterea întârzie.

Pentru el, sculptura era o formă de meditație, o căutare spirituală. Într-un interviu, Brâncuși spunea: „Nu formele exterioare contează, ci ceea ce ele ascund în adâncul lor.” Această idee poate fi aplicată și vieții tinerilor: nu aparențele sunt importante, ci esența – caracterul, pasiunile, capacitatea de a rămâne autentic într-o lume care cere conformism.

Dintre toate operele sale, „Coloana infinitului” poate fi privită ca un simbol perfect al motivației și al devenirii umane. Ridicată la Târgu Jiu, în memoria eroilor neamului, coloana nu are un capăt vizibil – pare să se înalțe la nesfârșit, asemenea aspirațiilor omului. Fiecare modul repetitiv reprezintă o treaptă, o etapă a efortului, o luptă interioară. În felul acesta, Coloana devine un model de interpretare a vieții: un

urcuș continuu, în care fiecare pas contează.

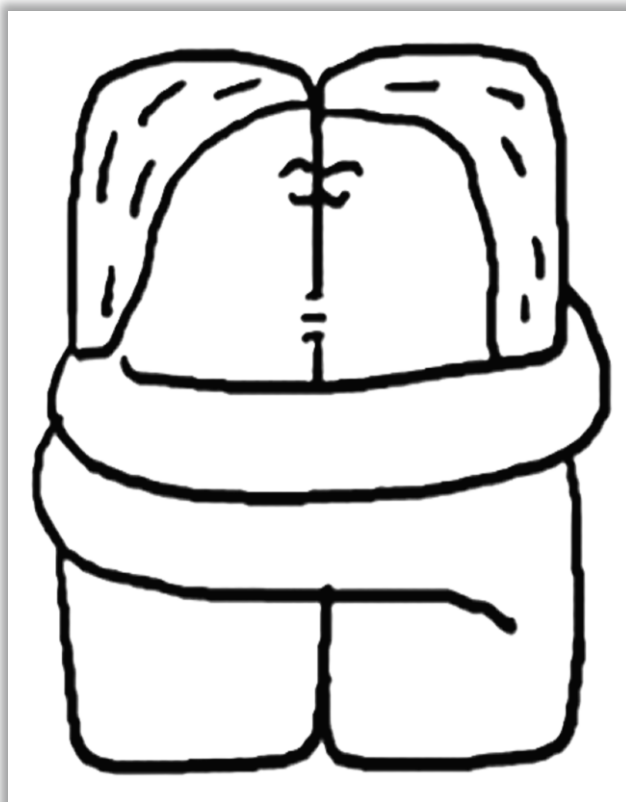
În fața Coloanei, privirea noastră urcă instinctiv. Poate că acesta este și mesajul artistului către generațiile viitoare: să nu se teamă să privească în sus, dar nici să nu uite că urcușul se face pas cu pas. În fiecare adolescent există potențialul unui creator - fie că e vorba de artă, știință, sport sau dezvoltare personală, cere o „coloană” proprie, ridicată din perseverență, disciplină și credință - iar modelul lui Brâncuși poate fi o sursă de inspirație pentru a transforma visul în realitate. În același timp, „Masa tăcerii” ne amintește de nevoia de reflecție și de echilibru, iar „Poarta sărutului” simbolizează trecerea către o nouă etapă, către maturitate. Împreună, aceste lucrări pot fi interpretate ca etapele vieții oricărui om care caută sens și împlinire.

Cuvintele lui Brâncuși nu sunt doar un aforism artistic, ci un adevărat manifest pentru generațiile viitoare. Ele ne spun că visul este începutul, dar doar prin efort, răbdare și curaj poate deveni realitate. Într-o lume în care totul se schimbă cu rapiditate, iar atenția se risipește ușor, tinerii au nevoie mai mult ca oricând de modele autentice care să le reamintească valoarea muncii și a perseverenței. Brâncuși nu a fost motivat de faimă, ci de dorința de a descoperi adevărul prin artă. De aceea, opera sa are o forță universală, care depășește timpul. Ea vorbește despre o luptă tăcută, interioară, despre un drum care nu se termină niciodată - drumul către sine. Astfel, citatul „A vedea în depărtare este

ceva, însă a ajunge acolo este cu totul altceva” rămâne o chemare la acțiune pentru adolescenții de azi: să creadă în visurile lor, dar mai ales să aibă tăria de a le urma până la capăt. Căci doar prin acest efort constant, prin muncă și perseverență, pot transforma potențialul în realitate, iar visul - în destin.

Bibliografie:

Brâncuși, Constantin – Aforisme și reflecții, Editura Humanitas, București, 2021;
Giedion, Sigfried – Brâncuși: Arhitectura sculpturii, Editura Meridiane, București, 1976;
Noica, Constantin – Pagini despre sufletul românesc, Editura Humanitas, 1991;
Paleolog, Alexandru – Spiritul și litera, Editura Cartea Românească, 1988;
Zamfir, Ionel – Brâncuși. Drumul spre esență, Editura Monitorul Oficial, București, 2016.

prof. Alina BORTUN

Reflecții matematice brâncușiene

Așa cum a spus-o foarte elocvent Bertrand Russell în eseuul său, „Studiul matematicii” (în anul 1919): „Matematica, văzută așa cum trebuie, deține nu numai adevărul, ci și frumusețea supremă - o frumusețe rece și austeră, precum aceea a unei sculpturi.....”

Pornind de la acest concept, Brâncuși a considerat matematica și, în special geometria, ca un limbaj universal, folosind simplitatea liniilor pentru a da claritate sculpturilor. Brâncuși a fost profund influențat de matematică, în special de geometrie, în lucrările sale, deși nu a fost un matematician.

Formele sale simplificate, abstracte, s-au bazat pe principii geometrice fundamentale care au avut ca scop capturarea esenței subiectului.

Astfel, artistul studiind geometria sacră, a integrat-o în operele sale creând un sentiment de armonie, echilibru universal și sens spiritual bazându-se pe proporții matematice (raportul de aur, simetrie), pe trasee geometrice folosind, în special, cercuri, spirale, romburi, axe verticale. Puține sunt sculpturile care nu pot fi privite decât spiritual, sacru, prima fiind lucrarea sa majoră și arhicunoscută „Rugăciunea” (1907), „Cumînțenia pământului” (1907).

Analizând ansamblul de la Târgu Jiu din perspectiva numărului de aur (Φ)=1,618..., număr asociat cu proporțiile armonioase din natură cum ar fi dispunerea petalelor florilor, spiralele scoicilor, se remarcă astfel compunerea din 15 elemente rombo -

edrice întregi și încă două jumătăți amplasate sus și jos, deci 16 unități, fiecare cu înălțimea de 1,8 m ale Coloanei fără sfârșit iar acestea sunt cifre constitutive ale lui phi – 1,618... Masa tăcerii cu cele 12 scaune din punct de vedere matematic, se bazează pe forme geometrice fundamentale (cerc, sferă, cilindru / discuri) și pe proporții specifice, care însă capătă semnificație filozofică și spirituală (timp, eternitate, familie, univers). Poarta Sărutului nu este un concept pur matematic, ci o reprezentare artistică a formei arcului, ce poate fi descrisă geometric ca un arc de parabolă sau, în context mai larg, ca o curbă care implică o ecuație de gradul doi, având elemente

de simetrie și proporții care amintesc de curbele fundamentale din matematică, reflectând armonia și echilibrul, adesea modelate prin funcții și secțiuni conice. Cele trei componente sculpturale monumentale, Masa tăcerii, Poarta sărutului și Coloana fără sfârșit, sunt dispuse pe aceeași axă, orientată de la apus spre răsărit,

cu o lungime totală de 1.275 m.

În esență, Brâncuși a folosit matematica în toate sculpturile sale nu ca pe un scop în sine, ci ca pe un instrument fundamental pentru a atinge universalitatea, puritatea și sacralitatea în arta sa.

prof. Petru BĂZU

Poezia din operele lui Brâncuși

„*Ut pictura poesis*” - (*Poezia este ca pictura* – Horațiu)

Pornind de la aceste cuvinte, nu pot să nu mă gândesc la poezie atunci când privesc sculpturile lui Brâncuși. Nu am fost prima care a realizat această legătură dintre liric și operele marelui artist și nu voi fi ultima. Lucian Blaga, Ion Vinea, Ana Blandiana, Adrian Păunescu, Ioana Dinulescu, Gabriela Hurezan și mulți, mulți alți poeți au fost vrăjiți de „profundimea înaltă”¹ a lucrărilor lui Brâncuși.

De ce poezii l-au iubit pe Brâncuși și au scris atât de frecvent despre operele lui? Ce i-a inspirat să dedice marelui artist și operelor lui atâtea versuri? Motivele sunt nenumărate și nu pot decât să mărturisesc propria experiență trăită în preajma sculpturilor artistului.

Am avut norocul să vizitez atât Ansamblul sculptural „Calea Eroilor” de la Târgu Jiu, alcătuit din cele mai cunoscute opere brâncușiene, Coloana Infinitului, Poarta Sărutului și Masa Tăcerii, cât și operele expuse în Muzeul de Artă din Craiova care se află în superbul palat Jean Mihail, un loc cum nu se poate mai potrivit pentru a expune minunatele sculpturi ale artistului, astfel încât să pot împărtăși impresiile puternice produse de contactul nemijlocit cu aceste capodopere.

Brâncuși înseamnă pentru mine simplitate: artistul a redus forma la esență – linii curate, volume pure, ritmuri simple. Cum în poezia modernistă sugestia valorează mai mult decât descrierea, înțeleg atracția poezilor pentru Brâncuși pentru că simplitatea operelor lui le-a permis acestora să își proiecteze propriile imagini și sensuri.

De asemenea, Brâncuși înseamnă pentru mine dimensiune spirituală: artistul nu sculpa obiecte, ci idei: zbor, tăcere, iubire, eternitate. Această orientare spre arhetipuri universale atinge aceleași zone pe care le explorează și poezia: mit, sens existențial, transcendență.

Această orientare spre arhetipuri universale atinge aceleași zone pe care le explorează și poezia: mit, sens existențial, transcendență.

Nu în ultimul rând, Brâncuși înseamnă pentru mine limbaj vizual poetic. Artistul folosea metafora vizuală în mod direct: „Pasărea în spațiu”, „Măiastra”, „Muza adormită”, „Rugăciunea”. Sculpturile „vorbesc” ca niște poeme condensate, iar poeticitatea izvorăște din intenția formei.

¹ CÂRNECI, Magda, *Brâncuși și poezii*, Observator Cultural, Nr. 1194/08.02.2024

Când ești în preajma operelor lui Brâncuși ai impresia că te plimbi într-o luminoasă „pădure de simboluri“, cum ar fi spus Baudelaire, ca și cum s-ar fi plimbat printre „idei prinzând corp“, esențe pure și totuși întrupate, aproape familiare, difuzând o bucurie liniștită și profundă².

De ce sculpturile lui Brâncuși emană atâta vitalitate, atâta bucurie pură? Artistul era obsedat, după propriile lui cuvinte, de caracterul viu al materiei (fie ea piatră, lemn, marmură, bronz, oțel), forme extrase din natură și epurate de detalii aleatorii, curățate de atributele lor circumstanțiale și perisabile, forme simplificate și reunite în jurul unui număr restrâns de tipare esențiale.

Sub lumina unui ochi vizionar, corpul uman a putut fi redus la un fragment anatomic elocvent, dar mai ales la chintesența sa, care e capul. Capul, la rândul său, poate fi rezumat la ovalul pur, închizând în el privirea interioară, somnul, visul, trezirea. Același ovoid se reîntâlnește în forma dinamică a animalului, a nou-născutului, a torsului feminin sau a oului germinator, început al existenței individuale sau cosmice³.

Ca un savant adevărat, Brâncuși a eliberat materia de academism și i-a imprimat o ordine interioară, un ritm, o muzicalitate pe care poezii le recunosc în structuri asemănătoare versurilor: repetiție, pulsație, tăcere afectivă, respirație.

Ezra Pound vorbea deja din anii '20 ai secolului trecut de existența unei „alchimii estetice” în opera brâncușiană care se traduce în efortul îndelungat și susținut depus de artist pentru a atinge perfecțiunea.

Așa se poate explica sentimentul de pace, calmul și senzația de ușurare, de elevare și libertate pe care le degajă operele brâncușiene, chiar pentru privitorul prea puțin pregătit.

Dar oare nu cumva și Arghezi opta pentru meșteșug, pentru „slova făurită”? Brâncuși procedea similar: transformă piatră, metalul, lemnul brut în forme pure, esențiale. Ambii au un program al sublimării materiei, ambii se află în căutarea esenței: Arghezi extrage frumusețea pură din haos, iar la Brâncuși pasărea devine „zbor”, sărutul devine „legătură”, coloana devine „ascensiune”. Și unul și celălalt revendică tradiția populară și creează o moștenire artistică modernă.

Totodată, este o legătură și cu lirica blagiană.

Blaga afirma „Eu nu strivesc corola de minuni a lumii”.

Așadar, poetul protejează misterul și îl sporește. La Brâncuși formele lui sunt simboluri deschise. Spre exemplu, „Pasărea în văzduh” nu e o pasăre, ci esența zborului – un mister concentrat în formă. Amândoi transformă misterul în principiu estetic fundamental: Blaga scrie poeme ce par sculptate, iar Brâncuși sculptează forme ce par poezii.

În final, dacă Arghezi transformă materia în artă, Blaga și Brâncuși transformă misterul în formă, iar, împreună, ei oferă imaginea unui modernism românesc complet: verbal, filosofic, plastic.

Domnișoara Pogany (1912), Constantin Brâncuși
Imagine din Wikimedia Commons (Public Domain)

prof. **Alina BURLACU**

Developing Critical Thinking Skills in the English Class

Research on critical thinking in EFL classes has demonstrated its immense potential for fostering students' intellectual growth, language proficiency, and problem-solving abilities. Different theories and methods, both traditional and modern, have been applied to teach English. Besides highlighting the advantages of adopting a modern technology that place a focus on students involvement and active learning, it is necessary to acknowledge the historical importance of traditional methods, but equally the importance of modern approaches and methods. The communicative approach, one of the contemporary approaches, stands out as being especially helpful for fostering critical thinking because it equips students to communicate effectively in actual situations. It is clear that incorporating critical thinking into the language learning process can have significant positive effects on education, as evidenced by the evaluation of theories and methods of teaching English and the focus placed on the communicative approach, storytelling, essay writing, and debates. It emphasizes the significance of providing a framework for cultivating thinking abilities in EFL lessons and it promotes an extensive approach that blends critical thinking with language skills such as reading, writing and speaking. Students can improve their language competence as well as their capacity to properly analyze, evaluate, and synthesize information by incorporating these skills. Making learning engaging and relevant by using diverse interactive techniques like storytelling and conversations can motivate students to participate fully and use their critical thinking abilities. Students gain exposure to a range of perspectives and develop their critical thinking skills by analyzing varied texts that represent a variety of approaches. They can develop their logical thinking and argumentative abilities by writing essays and participating in debates, which helps them. Students who are encouraged to engage in critical thinking express

their ideas, better, defend their positions, and take part in meaningful debates. Similar to written communication, encouraging critical thinking in oral communication enables students to articulate ideas, defends viewpoints, and prepares them for effective communication in real-time circumstances. Teachers generally recognize the value of including critical thinking in English instruction. This is the result of the understanding that critical thinking is important for developing critical life skills that are essential for success in the modern world, as well as for learning new languages.

Nevertheless, there are certain difficulties in encouraging critical thinking in the EFL classes. There are difficulties educators confront in encouraging it, in promoting the value of sustaining students' engagement, in responding to different levels of language proficiency, and creating a supportive learning environment. Students with varying degrees of language level must be dealt with by the teachers, who must make sure that each learner can actively engage in tasks requiring critical thought. To accommodate the students' various needs, this calls for the use of varied instructional methodologies, adaptive resources, and individualized support.

It is essential to keep students motivated and interested in order to retain their participation in critical thinking.

In order to promote the development of critical thinking in EFL classes, it is equally important to create a supportive learning environment. Students should feel secure and confident in their ability to voice their thoughts without worrying about criticism. Teachers can accomplish this by encouraging open discourse, fostering a climate of polite inquiry, and appreciating other points of view. The addition of technology and multimedia materials can also make the learning process more dynamic and help students develop their critical thinking skills. Incorporating critical thinking into EFL classes presents a number of difficulties, according to the research. The difficulty of communicating complicated ideas can limit pupils' ability to develop critical thinking. A considerable challenge is posed by changing teaching strategies to accommodate pupils with different levels of language proficiency. Creative strategies and ongoing teacher development are needed to keep children interested throughout the learning process.

Teachers need sufficient professional development opportunities and resources in order to fully realize the potential of critical thinking education in EFL classrooms. It is necessary to offer teachers professional development opportunities and the right tools to support their instructional practices in order to maximize the benefits of teaching critical thinking in EFL classes. Training courses should put a strong emphasis on giving teachers the knowledge and abilities to successfully incorporate critical thinking into their lessons. Workshops and seminars can give educators a forum for exchanging best practices and working together.

Teachers can be helped in efficiently implementing critical thinking exercises by having access to educational resources including lesson plans, activity manuals, and multimedia materials. Teachers agree about the value of including critical thinking in English classes. There are also difficulties educators have in successfully putting these techniques into practice and the requirement for ongoing professional development to maximize outcomes. The teachers should try to find a way to make their English as a Foreign Language (EFL) curriculum as effective as possible. They should

equip students with the skills necessary to succeed outside of the classroom. This can be done by teaching them to critically think. As students start to take responsibility for their education, student engagement and comprehension may soar. As they have the self-assurance to do so, they will develop a curiosity for language and culture as well as a toolkit mentality that will help them express their thoughts and feelings more clearly.

The EFL curriculum will succeed even more if it incorporates critical thinking. It will become an important component of EFL instruction and provide students with invaluable skills beyond the classroom, throughout their lives.

Critical thinking is definitely an essential part of EFL instruction that offers students valuable skills for language learning as well as for life. Educational institutions should make sure that students are suitably equipped to flourish in a globalised society where critical thinking is a basic advantage.

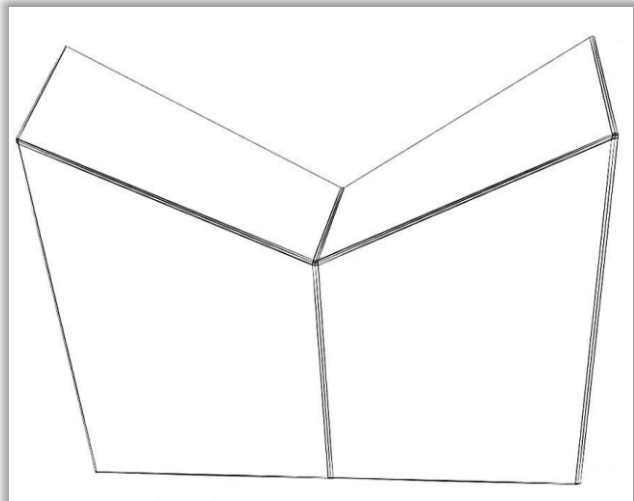
In light of these ideas, the use of tools and opportunities for professional development for teachers should be promoted in order to maximize the advantages of teaching critical thinking in EFL lessons and to give this novel approach the prominence that a constantly changing world demands.

prof. Sorina BUTNARU

Extrapolări literare

Interbelicul Lucian Blaga definea plaiul românesc drept succesiunea spațială, ondulatorie, deal-vale. Tot el mărturisea, cu exacerbarea-i specifică, ideea că „veșnicia s-a născut la sat”. Fără îndoială că aceste coordonate spațiale nu pot fi contemplate în afara unei determinări spirituale. De aici, reverberează sentimentele de melancolie și dorul de ascensiune către cosmic, legătura indestructibilă cu leagănul rustic al ființei noastre, înțesat de mituri și eresuri- un topos al comuniunii plenare dintre macrocosmos și microcosmos.

La o privire mai extinsă asupra culturii autohtone, vom putea sesiza persistența acestei viziuni spirituale și similitudinile ce se nasc între operele creatorilor de frumos, respectiv, între arta marelui sculptor Constantin Brâncuși și poezia lui Eminescu, Blaga, Stănescu sau proza lui Marin Preda. Astfel, gândul mă poartă către tainica „Masă a tăcerii” a lui Brâncuși, o capodoperă în piatră, ce înalță o constelație de înțelesuri sub ochii noștri. Simbol al idealului de coeziune, al rugăciunii și al tăcerii smerite, al reproducerii la scară mai mică a spațiului astral, „masa” lui Brâncuși ar putea fi corelată cu imaginea artistică a „corolei de minuni” a lui Blaga, dar și cu scena cinei, din romanul postbelic „Moromeții” al lui Marin Preda. În ambele contexte culturale, intuim ideea de mitic, sacru, misterul dat de coerența existențială pe care lumea nu ar trebui să o „strivească”.

Deopotrivă, „Coloana infinitului” lui Constantin Brâncuși, ce se înalță orgolios către astral cu vulturile ei perfect geometrice, romboidale, ne-ar putea purta cu firul gândului spre teiul eminescian, din poezia „Sara pe deal”, spre gorunul lui Blaga sau salcâmul din ograda lui Ilie Moromete, cele trei motive vegetale constituind un veritabil axis mundi, ce conferă măreție omului și iluzia că există undeva un loc luminos al întâlnirii dintre profan și sacru, al îngemănării perfecte dintre viață și moarte.

În virtutea aceleiași idei, „Poarta sărutului” a lui Brâncuși reactualizează mitica temă a erosului, care a dat profunzime creației lui Mihai Eminescu („Floare albastră”, „Dorința”, „Sărmanul Dionis”) sau poeziei lui Nichita Stănescu („Către Galateea”, „Cântec”), unde Mitul androgenului reface imaginea simbolică a întregului. Acest „arc de triumf” din piatră e o metaforă a izbânzii vieții asupra morții doar prin iubire, fiind aidoma „curcubeului tăiat în două” („Leoaică tânără, iubirea”, de Nichita Stănescu).

Opera sculptorului Constantin Brâncuși constituie astfel un pretext de introspecție și de privire retrospectivă, un prag „din lemn” și din „piatră”, peste care putem trece către zăriștea cosmică a spiritualității noastre.

prof. Elena-Loredana CERNAT

Anatomia unei capodopere academice la răscrucea modernismului

„Ecorșeul” lui Brâncuși - analiză critică a relevanței științifice, didactice și artistice a lucrării de diplomă ce a prefațat revoluția abstractă a renumitului sculptor

1. Rezumat

Recenzia mea este un ghid pentru liceeni care scriu articole, oferind o analiză a informațiilor disponibile despre „Ecorșeu”, o lucrare de diplomă remarcabilă realizată de Constantin Brâncuși între 1901 și 1902 cu ajutorul profesorului de anatomie, dr. Dimitrie Gerota. Review-ul reunește opiniile istorice (Jianou, Pandrea), științifice (Gerota, Sturza) și critice (Petrescu, Varia) pentru a evalua importanța durabilă a acestei lucrări.

Spre deosebire de ceea ce cred mulți, care o consideră mai puțin importantă în comparație cu capodoperele sale abstracte, studiul susține că „Ecorșeul” este esențial pentru a înțelege parcursul artistic al lui Brâncuși. Această lucrare este admirată pentru rigurozitatea științifică excepțională, fiind un material educațional de calitate (Oprea) și, în același timp, o dovadă a abilității tehnice care l-a ajutat pe artist să învețe perfect forma figurativă înainte de a o depăși.

Așadar, „Ecorșeul” nu este doar o lucrare academică, ci o fundație care prezice filozofia lui Brâncuși despre esență și formă pură.

2. Introducere

Există multe moduri de a începe, având în vedere perspectivele pe care le voi analiza, dar aleg o introducere organizată.

2.1 Contextul istoric și colaborarea dintre Brâncuși și Gerota

La începutul anilor 1900, Bucureștiul era un loc foarte activ din punct de vedere academic, unde tânărul Constantin Brâncuși își desfășura studiile la Școala Națională de Arte Frumoase. Această perioadă a fost marcată de o colaborare importantă între viitorul sculptor de renume și medicul cunoscut Dimitrie Gerota, care predase anatomie și a fost un pionier în radiologie în România. După cum se menționează în biografiile tradiționale (Jianou, Pandrea), Gerota a observat rapid talentul deosebit al

studentului său și i-a propus o colaborare care a avut un impact major asupra rigurozității științifice a lucrării de diplomă. Această întâlnire importantă (Oprea) a avut loc într-o perioadă când Brâncuși era foarte dedicat studiului corpului omenesc, participând chiar la disecții la Facultatea de Medicină.

2.2 Definiția termenului „Ecorșeu”

Termenul francez „ecorșeu” (*écorché*) se traduce prin „fără piele” și se referă la o reprezentare artistică sau medicală a corpului uman, din care a fost scoasă pielea pentru a arăta în detaliu mușchii, vasele de sânge și oasele. De obicei, astfel de modele erau foarte utile atât pentru artiști - pentru a învăța proporțiile și mișcarea - cât și pentru studenții la medicină, pentru a studia anatomia. Lucrarea lui Brâncuși se aliniaza acestei tradiții, dar se remarcă prin precizia sa deosebită, apreciată ulterior chiar de Gerota în scrierile sale medicale din 1934.

2.3 Fundamentul modernismului Brâncușian

Deși majoritatea analizelor critice (Hulten, Varia) se concentrează pe perioada pariziană și pe sculpturile abstracte care au revoluționat arta modernă, „Ecorșeul” rămâne o lucrare fundamentală și paradoxal de relevantă. Articolul de față susține teza conform căreia succesul ulterior al lui Brâncuși nu a fost o ruptură totală de academism, ci o evoluție conștientă, bazată pe o cunoaștere absolută a formei. Stăpânirea riguroasă a anatomiei, demonstrată de „Ecorșeu”, i-a oferit artistului libertatea de a simplifica ulterior și de a căuta „esența” subiectelor sale. Fără acest fundament științific și această măiestrie tehnică, gestul său de a reduce forma umană la geometria sa pură nu ar fi avut aceeași greutate artistică și filosofică.

2.4 Structura review-ului literaturii/ articolelor publicate

Review-ul analizează, pe cât posibil, critic modul în care literatura de specialitate a abordat această lucrare. Voi structura analiza în trei secțiuni:

I. Rigoarea științific-anatomică: voi examina sursele medicale care atestă precizia lucrării.

II. Măiestria artistică: voi evalua lucrarea din perspectiva criticii de artă a vremii și a celei moderne.

III. Semnificația filosofică și evolutivă: voi conecta „Ecorșeul” la operele mature ale sculptorului, arătând rolul său de catalizator în trecerea de la figurativ la abstract.

2. Conținutul review-ului

Recenzia este relevantă pentru elevii mei în contextul anului 2026 - instituit drept „Anul Constantin Brâncuși”, la 150 de ani de la nașterea marelui sculptor. Am selecționat informații de interes în trei secțiuni - relevanța lucrării de debut a marelui sculptor, care nu a uitat că era român prin naștere, însă a cărei operă a fost refuzată de țara sa natală atunci când el a vrut să o doneze.

Secțiunea I: Rigoarea științific-anatomică - Viziunea Gerota

În această primă secțiune voi analiza contribuția științifică a lucrării, bazându-mă pe surse medicale și istorice care laudă precizia anatomică.

I.1. Precizia musculaturii: Cum a reușit Brâncuși să redea fidel fiecare mușchi, inserțiile osoase și structura scheletică, depășind modelele didactice europene contemporane?

După o parcurgere atentă a articolelor citate și în referințe, analizez „Ecorșeul” prin prisma contribuției sale științifice incontestabile, bazându-mă pe surse medicale și istorice care laudă precizia sa remarcabilă și atrag atenția asupra rolului lucrării ca **material didactic** de referință în România ce a fost asigurat de colaborarea strânsă dintre Brâncuși și profesorul Dimitrie Gerota, o colaborare care a stabilit noi standarde de acuratețe.

Realismul atins de Brâncuși în redarea sistemului muscular uman este considerat excepțional, depășind adesea modelele didactice europene contemporane, care puteau fi uneori stilizate sau formaliste. Așa cum subliniază studiile medicale moderne, precum cel al lui Alexandru Sturza din 2007, „Ecorșeul lui Brâncuși” este o „capodoperă a artei anatomice” [Sturza 2007].

Artistul a reușit să redea fidel nu doar forma generală a mușchilor, ci și detaliile anatomice

complexe precum inserțiile, originea și traiectul fiecărei fibre musculare și structura scheletică subiacentă.

Precizia meticuloasă a fost rezultatul orelor petrecute de Brâncuși în sala de disecție a Facultății de Medicină din București. Sursele istorice și memoriile (Pandrea, Jianou) confirmă că sculptorul a lucrat direct pe cadavre, dobândind o înțelegere tridimensională și funcțională a corpului pe care puțini artiști o dețineau la acea vreme. Această cunoaștere profundă a permis crearea unui model care surprindea dinamica și arhitectura complexă a corpului uman în repaus, transformându-l într-un instrument didactic valoros și superior planșelor bidimensionale.

I.2. Colaborarea interdisciplinară: O scurtă analiză a relației dintre artist și medic și modul în care rigoarea științifică a lui Gerota a temperat viziunea artistică a tânărului Brâncuși, asigurând acuratețea modelului. Succesul științific al lucrării nu poate fi disociat de rigoarea impusă de profesorul Dimitrie Gerota. Relația dintre artist și medic a fost una de mentorat strict, în care viziunea artistică a tânărului Brâncuși a fost canalizată de cerințele precise ale științei medicale. Gerota, conștient de valoarea operei, a publicat chiar el un articol în 1934, intitulat „L'écorché de Brancusi”, laudând calitățile anatomice ale modelului [Gerota 1934].

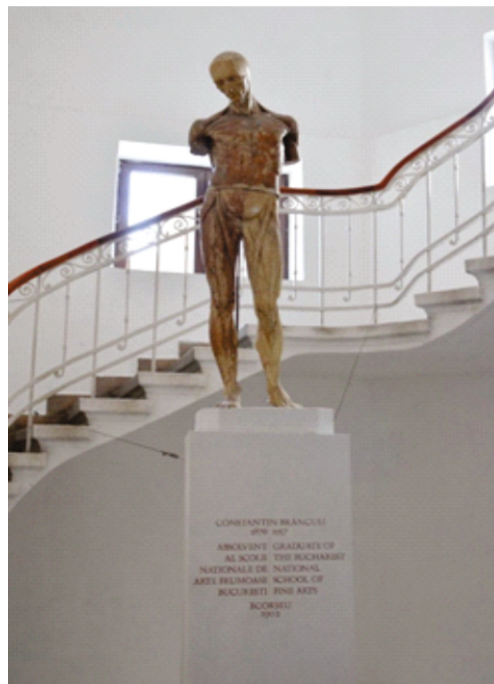

Foto - preluată din articolul publicat la adresa: <https://www.artindex.ro/2014/05/21/artindex-va-prezinta-in-premiera-cea-mai-mare-xilografura-din-romania-in-loc-de-la-multi-ani-constantine/>

Colaborarea interdisciplinară a asigurat acuratețea absolută a modelului. Intervențiile corectoare ale doctorului Gerota au temperat orice tendință de stilizare artistică timpurie a lui Brâncuși, asigurând că produsul final este, înainte de toate, un manual de anatomie tridimensional valid. Petre Oprea, în articolul său „Brâncuși și medicii”, descrie această colaborare drept o „întâlnire astrală” între cele două domenii, unde arta a servit știința la cel mai înalt nivel [Oprea 1987]. Lucrarea, astfel validată științific, a fost ulterior multiplicată și distribuită în universitățile de medicină din țară, devenind o emblemă a materialelor didactice românești.

Secțiunea a II-a: Măiestria artistică – Viziunea Brâncuși

Secțiunea a II-a concentrează aspectele pur artistice ale lucrării, din perspectiva criticii de artă. Dincolo de funcționalitatea sa didactică și de rigoarea științifică impusă de cerințele anatomice, „Ecorșeul” se impune ca o realizare artistică de excepție. Critica de artă, deși adesea fascinată de operele abstracte care au urmat, recunoaște în această lucrare academică semnele precocce ale geniului Brâncuși, evidențiind un simț înnăscut al formei și al echilibrului.

II.1. Tehnica sculpturală: Analiza modului în care, chiar și într-o lucrare academică, Brâncuși a demonstrat un simț superior al volumului, echilibrului și al redării texturii (deși în ghips/ bronz) rămâne o provocare.

Chiar și în contextul strict al unui studiu anatomic, Brâncuși a demonstrat o stăpânire remarcabilă a tehnicii sculpturale. Materialul inițial, ghipsul, deși perisabil, a fost tratat cu o finețe care a permis ulterior transpunerea fidelă în bronz. Capacitatea artistului de a reda textura, de la finețea pielii absente la fibra musculară tensionată și suprafețele osoase, trădează o sensibilitate rară.

Lucrarea excelează prin simțul superior al volumului. Brâncuși nu a creat o simplă hartă a mușchilor, ci o sculptură vibrantă, în care fiecare masă musculară se integrează armonios în ansamblu, sugerând tensiune, mișcare implicită și o vitalitate remarcabilă. Critici precum Camil Petrescu, în analiza sa timpurie din 1935, au remarcat modul în care Brâncuși a reușit să confere viață și echilibru proporțiilor, depășind statutul de

simplă „copie” anatomică și atingând un nivel de expresivitate rar întâlnit în lucrările academice [Petrescu 1935].

II. 2. Comparații cu alte „Ecorșee”:

Scurtele comparații cu lucrări similare (de exemplu, cele ale lui Houdon sau modelele clasice) evidențiază realismul superior al operei românești.

Poziționarea „Ecorșeului” lui Brâncuși în contextul european dezvăluie superioritatea sa în anumite privințe. Lucrările similare, precum celebrele „ecorșee” realizate de Jean-Antoine Houdon în secolul al XVIII-lea, deși iconice, păstrează un aer de grație neoclasică, uneori formalistă.

Modelul brâncușian se distinge prin realismul său robust, lipsit de artificii stilistice.

Aici, Brâncuși a evitat tentația estetizării, concentrându-se pe o reprezentare brută, onestă a structurii corpului. Această abordare directă și această acuratețe superioară (atestată și de sursele medicale) au făcut ca opera românească să fie considerată, la acea vreme, un etalon didactic modern. Hulten, Dumitrescu și Istrati, în catalogul lor fundamental, subliniază importanța acestor lucrări de tinerețe ca dovadă a bazei clasice solide a artistului, o bază care a servit drept trambulină esențială pentru saltul său ulterior către limbajul abstract, universal [Hulten, Dumitrescu, Istrati 1986].

Secțiunea a III-a: Semnificația filosofică și evolutivă

Secțiunea centrală a review-ului reprezintă pivotul analizei, explorând modul în care o lucrare de o rigoare figurativă extremă, cum este „Ecorșeul”, a putut genera ulterior viziunea abstractă și revoluționară a lui Brâncuși.

Semnificația filosofică a acestei tranziții este profundă, oferind cheia de lectură a întregii sale opere mature. „Ecorșeul” nu este o simplă piesă de muzeu anacronică, ci actul de naștere al modernismului brâncușian.

III.1. „Ecorșeul” ca fundament: Argumentul că stăpânirea absolută a formei figurative i-a oferit lui Brâncuși libertatea de a o abandona ulterior.

Teza centrală a multor istorici de artă este că măiestria absolută a formei figurative i-a oferit lui Brâncuși permisiunea, și chiar necesitatea, de a o

abandona ulterior. Această idee este exprimată des și pregnant în lucrările care analizează parcursul său (Jianou, Constantin). Brâncuși a demonstrat prin „Ecorșeu” că stăpânește pe deplin complexitatea realității fizice; el a atins perfecțiunea academică.

Paradoxul este că tocmai această reușită i-a semnalat limitele academismului. Artistul a simțit că, odată ce a redat realitatea cu o fidelitate impecabilă, misiunea sa figurativă s-a încheiat.

Nu poți simplifica (abstractiza) eficient dacă nu înțelegi complexitatea structurală pe care o deconstruiești. „Ecorșeu” a fost, așadar, punctul final al unei etape și punctul de plecare al celei noi. A fost lucrarea care i-a asigurat fundația pe care s-a construit întreaga sa libertate de expresie ulterioară. Fără anatomia riguroasă a mușchilor, „Pasărea în spațiu” ar fi fost doar o formă oarecare, lipsită de tensiunea și adevărul structural care o definesc.

III.2. Căutarea esenței: Modul în care preocuparea pentru structura pură a corpului se transformă, în operele mature, în căutarea esenței zborului („Pasărea în spațiu”) sau a materiei („Oul”, „Începutul lumii”) este destul de dificil de redat într-un rezumat scurt.

Preocuparea fundamentală a lui Brâncuși, vizibilă încă din studenție, a fost **căutarea adevărului esențial** al subiectului. În „Ecorșeu”, acest adevăr este cel anatomic, structura pură a corpului uman, eliberată de piele și de aspectele superficiale.

Această metodă de a ajunge la miezul lucrurilor se transformă radical, dar consecvent, în operele sale mature de la Paris. Căutarea structurii pure a corpului uman se metamorfozează în căutarea esenței zborului în „Pasărea în spațiu”, a ideii de afecțiune în „Sărutul” sau a principiului primordial al materiei în „Oul” sau „Începutul lumii”.

Așa cum subliniază Radu Varia în interpretarea sa structuralistă, Brâncuși a redus lumea la formele sale arhetipale, la geometria fundamentală [Varia 1986]. Trecerea de la complexitatea „Ecorșelui” la simplitatea radiantă a „Coloanei Infinitului” este o rafinare filosofică. Lucrarea anatomică este o etapă esențială în acest proces de purificare și simplificare, demonstrând că Brâncuși a transcens realitatea pentru a atinge o realitate superioară, esențializată, bazându-se pe o înțelegere profundă a structurii lucrurilor.

4. Concluziile review-ului

În concluzie, analiza literaturii de specialitate și a surselor istorice și medicale confirmă statutul excepțional al „Ecorșelui” lui Brâncuși. Lucrarea, realizată între 1901 și 1902 sub îndrumarea doctorului Dimitrie Gerota, transcende o simplă lucrare de diplomă academică, reprezentând o realizare fundamentală atât pentru știința medicală, cât și pentru istoria artei.

Sinteza: Reafirmarea importanței „Ecorșelui” ca o lucrare duală: o capodoperă științific-anatomică și o piatră de temelie a modernismului românesc și universal.

„Ecorșeu” rămâne o capodoperă științific-anatomică, lăudată pentru precizia sa meticuloasă, care a stabilit noi standarde didactice în epocă [Sturza 2007]. Rigoarea sa provine din efortul comun al artistului și al medicului, oferind o reprezentare fidelă, vibrantă a structurii corpului uman.

Simultan, lucrarea este o piatră de temelie esențială a modernismului românesc și universal. Ea reprezintă momentul de răscruce în care Brâncuși a atins perfecțiunea academismului figurativ, un gest care i-a oferit libertatea și justificarea filosofică de a explora ulterior abstractizarea. Fără această stăpânire absolută a formei complexe, trecerea sa la esențele pure - filozofia care i-a definit opera matură - nu ar fi avut aceeași greutate sau credibilitate artistică.

Puncte de vedere finale: Nota despre relevanța continuă a lucrării este că „Ecorșeu” rămâne un material didactic valoros și o dovadă a geniului precoce al lui Brâncuși.

Relevanța „Ecorșelui” persistă și astăzi, va dăinui nu doar ca o piesă de patrimoniu, ci ca un material didactic valoros, folosit încă în anumite contexte academice. Este o dovadă concretă a bazei solide pe care s-a construit viziunea revoluționară a lui Brâncuși.

Lucrarea rămâne o mărturie vie a geniului său precoce și a modului în care arta și știința pot fuziona pentru a crea ceva atemporal. Ea ne reamintește că, indiferent de cât de departe a zburat „Pasărea în spațiu”, rădăcinile sale sunt adânc înfipite în realitatea palpabilă, în anatomia riguroasă a corpului uman pe care Brâncuși l-a stăpânit cu o măiestrie de neegalat.

Din punctul meu de vedere, Brâncuși rămâne țăranul autentic, nu într-un sens peiorativ sau strict

limitativ, ci ca o recunoaștere a legăturii sale profunde și neîntrerupte cu esențele primordiale și cu sursa originară a existenței. Această calitate de „țaran autentic” este, de fapt, cheia de lectură a întregii sale opere și filozofii de viață:

*** Simplitatea ca principiu estetic suprem**

Această „țărănime” se manifestă în căutarea obsesivă a simplității. Brâncuși nu a căutat complexitatea gratuită, ci a redus formele la esența lor arhetipală (oul, pasărea, coloana). Asemenea țaranului care folosește unelte simple, dar eficiente, Brâncuși a mizat pe forme pure, lipsite de ornamente inutile. El a înțeles, instinctiv, că adevărul estetic nu rezidă în acumulare, ci în distilare.

*** Legătura organică cu materialul**

Un țaran autentic are o relație directă, fizică, cu pământul și materialele sale. Brâncuși a manifestat aceeași intimitate cu lemnul, piatra și metalul. Nu a impus materialului o formă abstractă din exterior, ci a lăsat adesea materialul să-i dicteze forma, respectând fibra lemnului sau structura pietrei. Lucrările sale, de la „Masa Tăcerii” la „Poarta Sărutului”, evocă o forță brută, telurică, ce provine din meșteșugul popular românesc, din acea tradiție a cioplitelui și a muncii manuale nealterate.

*** Înțelepciunea practică și spiritualitatea populară**

Filozofia lui Brâncuși, deși profundă și universală, este lipsită de pretențiozitatea intelectuală a saloanelor pariziene. Este o înțelepciune practică, inspirată din spiritualitatea populară, din basmele și miturile satului românesc. El a transpus simboluri ancestrale - „Coloana Infinitului” ca axă a lumii, „Poarta” ca trecere simbolică - în limbajul artei moderne, păstrând puritatea și puterea lor originară.

În esență, „țaranul autentic” din Brâncuși este sursa acelei forțe primare, necontaminate de efemerul urban, care a permis artei sale să rămână etern validă și universală. El a fost un țaran genial care a dus esența satului românesc în panteonul artei mondiale și opera să dăinuie de-a lungul secolelor.

5. Referințe bibliografice:

Am selectat referințele bibliografice care au stat la baza conceperii articolului de review despre „Ecorșeul” lui Brâncuși și le-am structurat în format MLA (Modern Language Association), păstrând și aici scopul review-ului, deci ordonând articolele sau lucrările de referință după relevanță pentru recenzie.

5.1. Cărți și cataloage de expoziție:

* Breton, André. Constantin Brancusi: The Essence of Things. Thames & Hudson, 2004. (Oferă context general despre filozofia brâncușiană și trecerea la abstract, deși se axează pe lucrările mature.)

* Constantin, Paul. Brâncuși. Editura Meridiane, 1980.

* Hulten, Pontus, Natalia Dumitrescu, Alexandre Istrati. Brâncuși. Flammarion, 1986. (Un catalog esențial, care include adesea detalii despre anii de studiu și lucrările academice.)

* Jianou, Ionel. Brancusi. Translated by Mary Anne Stevens, Tudor, 1971. (Biografie clasică ce detaliază formarea artistului la București.)

* Varia, Radu. Brancusi: A Structuralist Interpretation. Taylor & Francis, 1986. (Utile pentru secțiunea despre filozofia formei și a esenței.)

5.2. Articole academice și studii de specialitate:

* Gerota, Dimitrie. "L'écorché de Brancusi." Bulletin et mémoires de la Société de médecine et de chirurgie de Iași, vol. 45, 1934, pp. 25-28. (O sursă primară esențială, articolul original al profesorului Gerota despre lucrare.)

* Oprea, Petre. „Brâncuși și medicii.” Viața Medicală, nr. 42, 1987. (Articol care detaliază contextul colaborării dintre Brâncuși și lumea medicală românească.)

* Sturza, Alexandru. „Ecorșeul lui Brâncuși – o capodoperă a artei anatomice.” Chirurgia (Bucur), vol. 102, no. 5, 2007, pp. 583-89. (Un studiu medical modern care re-evaluează precizia științifică a lucrării.)

5.3. Resurse online și muzeale:

Muzeul Național de Artă al României (MNAR). Fișa de Catalog a Operei "Ecorșeu". www.mnar.arts.ro (Informații oficiale despre exponatul din colecția permanentă.)

prof. Constantina HULEA

Prizonieri români din lagărele germane înmormântați pe teritoriul Franței, 1916-1918

De curând a avut loc lansarea cărții istoricului francez Christophe Woehrle, „**Destine la răscruce. Prizonieri români din lagărele germane înmormântați pe teritoriul Franței – 1916-1918**” (Ed. Prosexi, Dorohoi), subintitulată și „Carte memorial”. Mi-am propus să vă dezvălui din rândurile cărții, secvențe inedite din parcursul zbuciumat al soldaților români a căror soartă a fost foarte dură în anii primului război mondial. Preocuparea autorului a scos la iveală sute de prizonieri români, morți și îngropați în Franța, regiunile Alsacia și Lorena, care își recapătă astfel identitatea.

Cartea este rezultatul unei cercetări minuțioase în arhivele franceze și române și aduce la lumină destinele a peste 2.000 de eroi români decedați în condiții tragice pe pământ francez. Printre numele consemnate în volum se regăsesc și eroi originari din județul Bacău, a căror memorie este astfel redată istoriei locale și naționale. Cercetând paginile cărții am identificat peste 70 soldați proveniți din satele și comunele județului Bacău.

În localitatea Soultzmatt, din Alsacia, se află **Cimitirul militar român**, construit în anul 1920, care adăpostește osemintele a 687 de prizonieri români din cei 2.400 morți în perioada 1917-1919 în lagărele din regiune. După război, osemintele au fost scoase din diverse gropi comune. Cimitirul a fost inaugurat în anul 1924 de Regele Ferdinand I și de Regina Maria. Este localizat în mijlocul unei păduri aparținând comunei Soultzmatt, chiar pe terenul fostului lagăr, în punctul numit Val du Pâtre. Este una din cele mai mari necropole militare românești din Franța. În fiecare an, de Ziua Eroilor au loc ceremonii oficiale cu depuneri de coroane, la care participă, în general, românii ce locuiesc în Franța, Germania și Elveția. În paginile cărții se disting câteva registre de lucru care se referă la situația prizonierilor români.

Cartea detaliază condițiile de viață și experiențele românilor capturați de forțele germane și austro-ungare și trimiși în lagărele franceze între anii 1916 și 1918, astfel între 1916 -1918, 1656 ofițeri și 41 64 soldați români au fost reținuți în

lagărele de prizonieri de război germane, adică un total de 42 297 de captivi. Dintre aceștia 13 539 sunt repartizați în Lagărele germane de la Lamsdorf, Neuhammer 2237 și la Tüchel 2398 de prizonieri români de unde cei mai mulți au fost trimiși în Alsacia și Lorena.

Sunt prezentate lagărele franceze oferind informații specifice unde au fost deținuți acești prizonieri români care au fost supuși unui regim de muncă grea la minele de potasiu, cariere de piatră, căi ferate și agricultură;

Lucrarea se bazează pe cercetări documentare punând la dispoziție informații despre românii care și-au pierdut viața în captivitate și au fost înmormântați pe pământ francez. Scopul este de a aduce lumină asupra acestor destine tragice și de a le comemora memoria. Din documentele cercetate în arhivele germane și comunele franceze au fost identificate și cauzele morții celor mai mulți dintre prizonierii români și anume malnutritia severă, dizenteria, tuberculoza, infecții la nivelul colonului. Vârsta prizonierilor români era cuprinsă între 23 și 40 de ani.

Reconstituirea unei tragedii

După intrarea României în război în 1916 și înfrângerea suferită în fața Puterilor Centrale la Turtucaia și luptele pentru apararea sudului țării și a capitalei, mii de soldați români au căzut în prizonierat. O parte dintre aceștia au fost transferați în lagăre de prizonieri de pe teritoriul francez ocupat, unde au îndurat condiții de detenție extrem de dure, adesea lipsiți de hrană, îngrijire medicală și expuși la muncă forțată. Cartea lui Woehrle, bazată pe documente de arhivă germane, franceze și registre ale prizonierilor deținuți și de Crucea Roșie, urmărește destinele individuale ale acestor soldați.

Vă redau situația a trei soldați băcăuani din aceeași companie a 7 -a din Regimentul 54 Infanterie, Alexandru Apostol născut în 1882 la Blăgești, în județul Bacău, soțul Ilenei Apostol, luat prizonier la Sălătruc pe 16 noiembrie 1916. Actele consemnează că a fost internat pentru o infecție pulmonară și transferat la Rezerve Lazarette din Weingarten, în Württemberg și apoi repatriat în România din cauza unui catar pulmonar. Ceilalți doi, Ion Ursache născut în Blăgești, Bacău, luat prizonier

la 16 noiembrie 1916 la Sălătruc, moare la vârstă de 32 ani la 26 ianuarie 1917 în spitalul militar de la Chatenois și este înmormântat în cimitirul Soultzmatt alături de Pascariu Gheorghe din Valea lui Ion, jud Bacău decedat la 35 ani pe 22 martie 1917.

O muncă asiduă pentru onorarea memoriei

Prin eforturile asidue ale lui Christophe Woehrle și ale asociației pe care o conduce, „Memoria și istoria mormintelor eroilor români din Alsacia”, s-a reușit identificarea a numeroși soldați români, mulți dintre ei fiind până recent eroi anonimi, fără nume pe morminte. Lucrarea este o reconstituire istorică și un act de justiție morală, oferind familiilor din România posibilitatea de a afla adevărul despre dispariția rudelor lor. Astfel, pentru 2528 de soldați români înhumați în Franța au fost identificate regimentul, compania, data și locul captivității, precum și parcursul lor în acest timp până la deces.

Amintesc că, în 1920 regina Maria a României a luat decizia de a păstra vie memoria soldaților români morți în captivitate pe teritoriul francez și a oferit mijloacele financiare și morale pentru amenajarea mormintelor lor. Luând în considerare cele trei necropole majore din Franța, Soultzmatt 680, Dieuze 951, Haguenau 466, obiectivul a fost atins. În 9 aprilie 1924 cimitirul de la Soultzmatt a fost inaugurat de către regele Ferdinand și regina Maria.

Impactul unei descoperiri istorice

Publicarea cărții „Destine la răscruce” a stârnit un interes profund atât în Franța, cât și în România. Acesta este un moment istoric de reparație, care reconfirmă sacrificiul eroilor români din Primul Război Mondial, onorându-le memoria, oferindu-le un loc binemeritat în istorie.

Descoperirile lui Christophe Woehrle subliniază importanța parteneriatului dintre cele două națiuni și necesitatea păstrării vii a memoriei.

O lecție despre trecut, o speranță pentru viitor

Lucrarea lui Christophe Woehrle nu se limitează doar la trecut. Prin documentarea cu acuratețe a condițiilor din lagărele de prizonieri, ea ne oferă o lecție dureroasă despre consecințele conflictelor armate și despre sacrificiul uman. În același timp, este un omagiu adus curajului și rezistenței soldaților români, care, chiar și departe de țara natală, au rămas un simbol al demnității.

Cartea reprezintă, așadar, o contribuție esențială la istoriografia românească și europeană, o punte de legătură între trecut și prezent și o pledoarie pentru un viitor în care astfel de tragedii să nu se mai repete.

Christophe Woehrle este istoric și trăiește în Franța, la Strasbourg, în regiunea Alsacia. Este Doctor în istorie contemporană, titlu obținut în 2019 cu distincția Magna Cum Laude la Universitatea Otto Friedrich din Bamberg, Germania. Christophe Woehrle predă istoria și geografia la Colegiul Stockfeld din Strasbourg. Pentru cercetările sale legate de soarta prizonierilor de război, inclusiv a celor români, istoricul a fost decorat în Franța cu Ordinul Artelor și Literelor în grad de Cavaler. Apreciez și salut inițiativa acestei cercetări ce a dezvăluit soarta soldaților români prizonieri ai primului război mondial.

Glorie eternă eroilor români!

prof. Mariana IANCU

Gamificarea învățării, inovația care redă bucuria de a învăța

Educația se află într-o perioadă în care totul se schimbă: elevii, profesorii, tehnologia, chiar și felul în care privim învățarea. Ceea ce odinioară părea o simplă transmisie de cunoștințe a devenit astăzi un proces complex, centrat pe elev, pe emoția trăirii învățării. În acest context, gamificarea s-a impus ca una dintre cele mai vii și eficiente metode de inovare, o punte între nevoia de rigoare și dorința de entuziasm. A învăța prin joc nu este o idee nouă. Încă din primele forme de educație, jocul a fost limbajul prin care copiii au descoperit lumea. Noutatea constă în modul în care acest principiu vechi este reimaginat în școala modernă. Gamificarea înseamnă integrarea mecanismelor ludice, precum misiuni, provocări, niveluri sau recompense simbolice, în activități de învățare, cu scopul de a crește implicarea și motivația elevilor.

Copiii de azi trăiesc într-un univers digital plin de stimuli. Au răbdarea scurtă, curiozitatea amplificată și o dorință constantă de interacțiune. În fața acestei realități, metodele tradiționale, deși valoroase, nu mai pot atinge aceeași profunzime dacă nu sunt completate de strategii moderne. Gamificarea nu înlocuiește conținutul, ci îl îmbracă într-o formă prietenoasă, apropiată de lumea copilului.

Un profesor care folosește această metodă nu se limitează la predare, ci creează experiențe. O lecție de geografie poate deveni o călătorie virtuală în jurul lumii, în care elevii primesc pașapoarte și adună ștampile pentru fiecare destinație explorată.

În spatele acestor jocuri se află o gândire pedagogică solidă. Gamificarea activează motivația intrinsecă, acel tip de motivație care vine din interior, din dorința de a reuși, de a descoperi și de a evolua. Copilul învață pentru că îi place, nu pentru că trebuie.

Gamificarea aduce, de asemenea, un mare câștig în ceea ce privește relațiile din clasă. Atunci când elevii lucrează în echipe, își asumă roluri și colaborează pentru un scop comun, învață lecția solidarității. Într-o misiune de clasă nimeni nu rămâne în urmă, iar succesul devine o bucurie împărtășită. În acest fel, educația devine nu doar o experiență cognitivă, ci și una socială și emoțională.

Profesorul care aplică gamificarea își schimbă postura dintr-un evaluator devine un mentor, un ghid al descoperirii. El construiește scenarii educaționale, oferă feedback constructiv, creează suspans și cultivă curiozitatea.

Tehnologia a amplificat potențialul acestei metode. Platforme precum Kahoot!, Wordwall, ClassDojo sau Quizizz oferă profesorilor instrumente prin care pot transforma o lecție obișnuită într-o experiență interactivă. Însă esența nu stă în aplicație, ci în intenția pedagogică.

Gamificarea aduce o schimbare de perspectivă și asupra evaluării. În locul testului clasic se pot folosi misiuni de cunoaștere, în care elevul demonstrează ce a învățat prin acțiune, nu prin reproducere mecanică. În acest fel, învățarea devine un proces continuu, iar evaluarea, o ocazie de reflecție și bucurie, nu o sursă de stres.

Desigur, ca orice inovație, și gamificarea cere echilibru. De aceea, profesorul trebuie să păstreze armonia între joc și conținut, între plăcere și rigoare. Scopul nu este distracția, ci învățarea profundă, care să lase urme. Gamificarea este o formă de inovație cu suflet. Ea aduce zâmbetul înapoi în sala de clasă, transformând învățarea într-o poveste trăită cu emoție și sens. Prin joc, elevul redescoperă curiozitatea, își dezvoltă încrederea în sine și învață să gândească liber. Prin joc, profesorul își regăsește bucuria meseriei și simte din nou energia acelei prime zile la catedră.

Educația care îndrăznește să se joace este o educație vie, curajoasă, apropiată de sufletul copilului. Într-o lume în care atenția devine tot mai fragmentată, iar presiunea performanței tot mai mare, jocul aduce echilibru. El ne reamintește că învățarea autentică se naște din bucurie, din curiozitate și din emoția descoperirii.

Poate că adevărata inovație în educație nu este tehnologia, nici reforma programelor, ci redescoperirea bucuriei, iar gamificarea este una dintre cele mai simple și frumoase căi prin care școala poate redeveni un loc al zâmbetului, al curajului și al învățării cu sens.

prof. **Oana-Elena LUPU**

Geografia la un click distanță: învățare prin platforme digitale și jocuri online

Pe măsură ce peisajul educațional românesc continuă să se adapteze și să evolueze odată cu noile tehnologii emergente, elevii devin tot mai sceptici față de metodele tradiționale de predare și învățare. Această schimbare de atitudine se reflectă în dorința lor de a descoperi alternative care să le ofere o experiență de învățare mai dinamică, mai interactivă și mai captivantă. Manifestând un interes tot mai mare pentru înlocuirea abordărilor clasice cu metode moderne, elevii caută să se implice activ în procesul educațional, preferând activități care să le stimuleze creativitatea, gândirea critică și implicarea activă, astfel încât învățarea să devină o experiență semnificativă și motivantă.

În prezent, una dintre provocările majore pentru cadrele didactice este depășirea metodei tradiționale de predare, care nu mai răspunde nevoilor actuale ale elevilor și nu reușește să le capteze pe deplin interesul sau să le stimuleze gândirea critică. Prin urmare, devine esențială identificarea unor noi modalități de predare, capabile să atragă elevii către o învățare mai plăcută și mai interactivă. Utilizarea resurselor educaționale moderne, precum tehnologia digitală, jocurile educaționale și activitățile practice, joacă un rol crucial în susținerea eficientă a procesului de învățare. Aceste instrumente nu doar facilitează înțelegerea conținutului, ci stimulează și curiozitatea, creativitatea și implicarea elevilor. În consecință, profesorii devin tot mai interesați de aceste metode, deoarece învățarea nu trebuie să fie doar o obligație, ci o experiență plăcută și captivantă, care să inspire elevii să își dezvolte abilitățile și cunoștințele într-un mod natural, activ și entuziast.

Utilizarea calculatoarelor a revoluționat modul de creare și interpretare a hărților, iar progresele în colectarea și transmiterea informațiilor spațiale, prin sisteme de informații geografice (GIS) și tehnologii de teledetecție, au permis accesul la date mai precise și actualizate.

Una dintre cele mai captivante metode de învățare este jocul didactic, care combină distracția cu procesul educativ, facilitând asimilarea cunoștințelor într-un mod interactiv și plăcut.

În forma sa clasică, aceasta include rebusuri

geografice, ghicitori, „lanțul geografic”, ȚOMAPAN, „pălăriile gânditoare” sau metoda RAI (răspunde-aruncă-interoghează), jocuri ce stimulează gândirea critică și colaborarea între participanți. În era digitală, jocul didactic s-a extins prin platforme interactive și aplicații special concepute, care oferă activități variate, accesibile tuturor, adaptându-se nevoilor și elevilor, transformând astfel învățarea într-o experiență modernă, captivantă și motivantă.

Printre platformele digitale care fac învățarea geografiei mai interactivă și captivantă se numără Kahoot, care permite crearea de quizuri și jocuri educaționale; Seterra, cu jocuri de geografie pentru învățarea țărilor, capitalelor și altor caracteristici geografice; Geogra.ro, platformă românească cu materiale didactice și teste conforme curriculumului național; Toporopa, care oferă informații și jocuri interactive pentru aprofundarea geografiei Europei; Livresq și MozaWeb, resurse multimedia ce combină teoria cu practica; LizardPoint; LiveWorksheets și Genially, care transformă fișele de lucru și prezentările în activități interactive și vizuale; și, nu în ultimul rând, Google Earth și Marble, care oferă hărți și explorări interactive, toate contribuind la o experiență educativă modernă, și adaptată nevoilor elevilor.

Experiența didactică și utilizarea resurselor educaționale interactive au demonstrat eficiența acestor instrumente în predarea geografiei. Jocurile geografice se dovedesc a fi un mijloc puternic de consolidare a cunoștințelor, stimulând gândirea critică, rezolvarea problemelor și colaborarea între elevi. Prin astfel de activități, învățarea devine mai captivantă și relevantă, pregătind elevii secolului XXI să se descurce cu succes într-o societate globală și interconectată.

Bibliografie:

- * Alexiev, T. (2016). Educational geospatial web platforms for geography and economics teaching. Bulgarian Academy Of Sciences;
- * Silva, C. (2015) Interactive Digital Games for Geography Teaching. Creative Education.

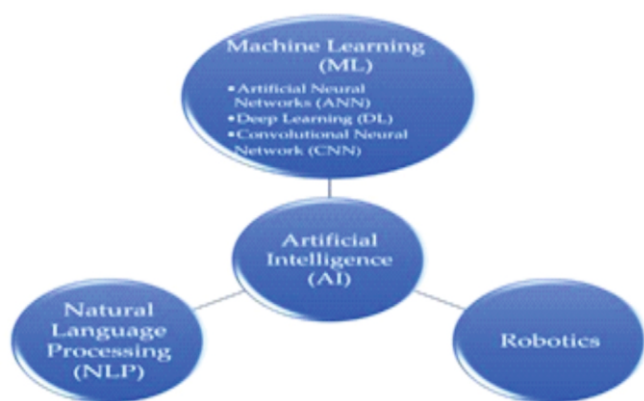
prof. Andreea- Mădălina MARDARE

Îmbunătățirea îngrijirii pacienților: Cum transformă inteligența artificială sistemul de sănătate

Inteligența artificială este din ce în ce mai mult utilizată ca instrument virtual în multe țări din întreaga lume. Capacitatea sa de a imita funcțiile cognitive umane, IA a revoluționat industriile, a îmbunătățit eficiența și a deblocat noi posibilități. În ultimii ani, guvernele au adoptat o varietate de aplicații inteligente care pot utiliza IA, iar subseturile acesteia oferă predicții și recomandări în diverse domenii, cum ar fi asistența medicală, finanțele, agricultura, educația, rețelele sociale și securitatea datelor.

De la izbucnirea pandemiei de COVID-19 în 2019, tehnologiile de inteligență artificială (IA) au cunoscut o adoptare și utilizare accelerată în diverse domenii din sectorul sănătății. Ca răspuns la pandemie, IA a devenit un instrument valoros și este utilizat pentru detectarea și diagnosticarea bolilor, imagistica și analiza medicală, planificarea tratamentului și medicina personalizată, descoperirea și dezvoltarea de medicamente, analiza predictivă și evaluarea riscurilor. În 2018, Loh E, a afirmat că IA are potențialul de a transforma semnificativ rolurile medicilor și de a revoluționa practica medicală și este important ca toți medicii, în special cei aflați în poziții de conducere în sistemul de sănătate, să anticipeze potențialele schimbări, să prognozeze impactul acestora și să elaboreze planuri strategice pe termen mediu și lung.

Domeniul IA este într-o continuă evoluție, iar cercetătorii explorează diverse căi pentru a crea sisteme inteligente cu capabilități diferite. Autorii au folosit o reprezentare vizuală, sub forma imaginii de mai jos, pentru a ilustra diversele subtipuri de IA.

Scopul fundamental al diagnosticării unei boli constă în detectarea dacă un pacient este afectat de o boală sau nu. Primul pas în procesul de diagnostic implică obținerea unui istoric medical complet și efectuarea unui examen fizic. De exemplu, o tehnică poate utiliza analiza sunetelor pentru a recunoaște COVID-19 din diferite sunete respiratorii, de exemplu, tuse, respirație și voce.

Aplicațiile imagistice includ determinarea fracției de ejeție din ecocardiograme, detectarea și cuantificarea volumetrică a nodulilor pulmonari din radiografii și detectarea și cuantificarea densității sânilor prin mamografie.

Medicina personalizată, ca o extensie a științelor medicale, utilizează practica și deciziile medicale pentru a oferi pacienților servicii medicale personalizate. De exemplu, CURATE. AI este o platformă derivată din inteligența artificială care cartografiază relația dintre intensitatea intervenției (input-medicament) și un rezultat fenotipic (output) pentru un individ, bazată exclusiv pe datele acelui individ, creând un profil care servește drept hartă pentru a prezice rezultatul pentru un input specificat și pentru a recomanda intensitatea intervenției care va oferi cel mai bun rezultat.

În sistemul modern de sănătate, inteligența artificială și patologia digitală (DP) au potențialul de a contesta practica tradițională și de a oferi precizie diagnosticului patologic. Așa cum au declarat Balázs și colab. (2020), rezultate inovatoare recente au demonstrat că aplicațiile metodelor de învățare automată în patologie îmbunătățesc semnificativ scorul Ki67 în cancerul de sân, gradarea Gleason în cancerul de prostată și scorul limfocitelor infiltrate în tumoră (TIL) în melanom.

În concluzie, rolul IA în medicină va continua să se extindă. În colaborare cu experți în tehnologie și etică, putem revoluționa asistența medicală, făcând-o mai precisă cu implementările corecte ale IA.

Bibliografie:

- * Alpaydin, E. Introduction to Machine Learning, 3rd ed. The MIT Press: Cambridge, MA, USA;
- * Bini, S.A. Artificial intelligence, machine learning, deep learning, and cognitive computing.

inst. **Ancuța PAVĂL**

Riscul expunerii copiilor la câmpurile electromagnetice artificiale

În contextul societății contemporane, copiii de pe tot mapamondul sunt expuși încă de la câteva zile de existență la diverse câmpuri electromagnetice artificiale. Însă, creierul unui copil este în curs de dezvoltare și, prin urmare, vulnerabil radiațiilor.

Inițial, vrem să expunem faptul că există două tipuri de radiații: naturale (ce provin din câmpul geomagnetic, lumina solară și alte surse din mediul înconjurător) și cele artificiale (reprezentate de radiațiile invizibile ce sunt produse de telefoanele mobile, rețelele wifi, aparatele electrocasnice și alte dispozitive moderne).

Pentru a demonstra efectele nocive ale câmpurilor electromagnetice de radiofrecvență, cercetătorii au realizat numeroase experimente pe animale. Procedând în acest mod, au ajuns la concluzia că expunerea prenatală la acest tip de radiații conduce la: reducerea neuronilor piramidali, scăderea numărului de celule granulare, apariția hiperactivității, tulburări de memorie după naștere.

Grosimea craniilor adulților și ale copiilor diferă. Cel al adultului este de aproximativ 2 milimetri, iar al unui copil de cinci ani este de 0,5 milimetri. Prin urmare, radiațiile electromagnetice pătrund mai adânc în creierul copiilor decât în cele ale adulților, din cauza grosimii reduse a craniului și a conductivității crescute a țesuturilor. Această diferență de absorbție este susținută de studiul realizat de Fernández, de Salles, Sears, Morris și Davis (în 2018), care arată că, în condiții identice de utilizare a telefonului mobil, copiii absorb de două până la trei ori mai multă radiație de radiofrecvență decât adulții. Regiunile cele mai afectate sunt lobul frontal și zona oculară, unde țesuturile sunt extrem de sensibile în primii ani de dezvoltare. Niveluri crescute de expunere au fost observate și în timpul utilizării dispozitivelor de tip realitate virtuală, deoarece acestea sunt poziționate direct în fața feței și acționează asupra unor zone cerebrale critice.

Alte date epidemiologice tulburătoare ce reflectă efectele nocive ale radiațiilor artificiale sunt cele analizate de către Agenția Internațională pentru Cercetarea Cancerului, care demonstrează faptul că expunerea îndelungată a copiilor la câmpuri intense

electromagnetice de frecvență joasă poate duce la apariția leucemiei infantile.

În lumina acestor date, devine evident că organismul în dezvoltare al copilului este mult mai vulnerabil la efectele câmpurilor electromagnetice decât cel al adultului. Diferențele anatomice, fiziologice și neurobiologice, de la grosimea redusă a craniului, până la conductivitatea crescută a țesuturilor cerebrale, favorizează o absorbție semnificativ mai mare a radiațiilor. Studiile epidemiologice, alături de cercetările experimentale pe animale și modelările anatomice, converg spre aceeași concluzie: expunerea timpurie și repetată la surse de radiații artificiale poate reprezenta un factor de risc pentru dezvoltarea neurocognitivă, comportamentală și, în anumite condiții, oncologică. În acest context, adoptarea unor măsuri de precauție devine nu doar recomandabilă, ci necesară pentru protejarea sănătății copiilor în societatea actuală, digitală.

Bibliografie:

- * Moon, J.-H., Health effects of electromagnetic fields on children, în „Clinical and Experimental Pediatrics”, 2020;
- * Odaci, Esra, Bas, Omer, Kaplan, Serap, Maternal exposure to a continuous 900 MHz electromagnetic field affects the number of pyramidal neurons in the hippocampus of newborn rats, în „Neuroscience Letters”, 2008;
- * Aldad, Tamir S., Gan, G., Gao, Xiang, Taylor, Hugh S., Fetal radiofrequency radiation exposure from 800–1900 MHz-rated cellular telephones affects neurodevelopment and behavior in mice, în „Scientific Reports”, 2012;
- * Persson, Bertil R.R., Salford, Leif G., Malmgren, Lars, Electromagnetic field exposure increases permeability of the blood-brain barrier in rats, în „Electromagnetic Biology and Medicine”, 1997;
- * International Agency for Research on Cancer, Non-Ionizing Radiation, Part 1: Static and Extremely Low-Frequency Electric and Magnetic Fields, IARC Monographs on the Evaluation of Carcinogenic Risks to Humans, Vol. 80, 2002.

dr. Camelia-Ionela ȘOCAE

Développer la compétence de médiation à travers le dialogue interculturel

La médiation est une compétence clé définie par le CECRL (Cadre Européen Commun de Référence pour les Langues). Elle consiste à faciliter la compréhension, la communication et la coopération entre interlocuteurs de cultures ou de langues différentes. Dans un monde marqué par la mobilité et la diversité culturelle, la médiation est essentielle pour éviter les malentendus, favoriser l'inclusion et construire le dialogue interculturel.

La compétence de médiation: définition et dimensions

- Médiation linguistique: traduire, reformuler, résumer, adapter un message.
- Médiation cognitive: expliquer un contenu complexe dans une langue plus simple.
- Médiation relationnelle: gérer les échanges entre interlocuteurs, résoudre des conflits de communication.
- Médiation interculturelle: faciliter la compréhension entre personnes issues de cultures différentes.

Le dialogue interculturel permet de mettre en valeur la diversité des cultures tout en favorisant le respect mutuel. Ainsi, la médiation devient un outil pour:

- lever les barrières linguistiques,
- clarifier les références culturelles,
- construire des ponts entre les traditions et les valeurs.

De nos jours, la spécificité de la médiation interculturelle, par rapport à d'autres types de médiation, se trouve dans le fait qu'elle considère la culture dans un sens large, comme un système de référence avec ses règles et ses habitudes. On se réfère alors à des notions telles: cultures d'origine, cultures liées à la classe sociale ou bien à l'âge.

Puisqu'il représente un élément fondamental dans ce monde plurilingue et multiforme, le médiateur interculturel doit posséder des qualités uniques à prendre en compte. Bien que le domaine de la médiation soit très différent par rapport aux centres d'intérêt professionnels - éducationnel, médical, économique, social etc. - le but en est commun: faciliter la compréhension et générer un changement visible dans une communauté quelconque. Pour ce qui est des soins médicaux, par

exemple, la facilitation par le biais d'un médiateur garantit une meilleure visibilité de la relation médecin-patient, à commencer par une interprétation linguistique à même de dissiper un malentendu, à travers une culture du brokering, un soutien des patients et des soignants à assumer chacun son rôle pour le bien-être et la défense des patients. Outre les qualités requises universelles (neutralité, indépendance, capacité d'écoute et d'empathie), celui qui travaille dans le domaine interculturel doit aussi faire preuve de ce que l'on appelle „une compétence interculturelle”.

Cette dernière repose sur trois démarches essentielles:

- Tout d'abord, ce médiateur doit être capable de se décentrer, autrement dit, il doit avoir la capacité à reconnaître ses propres référents culturels, en prendre distance, ce qui doit lui permettre d'aller vers l'autre et d'être véritablement à l'écoute, sans toutefois perdre sa propre identité dans ce processus.
- Puis, il doit être capable de comprendre l'autre, à travers notamment sa culture, son origine, et ainsi pouvoir avoir accès à un nouveau système référentiel. Il est celui qui reste capable d'appréhender les codes et les valeurs de la communauté culturellement différente, étant extérieur à toute institution il peut jeter un regard objectif sur les autres.
- Par ailleurs, le médiateur interculturel devra aussi faire preuve de connaissances linguistiques et culturelles concernant les communautés en faveur desquelles il va intervenir. La spécificité de son intervention est liée à sa proximité avec les populations, et il a la charge et la responsabilité de se renseigner sur la culture des personnes avec lesquelles il va travailler, pour les aider le mieux possible.

Un exemple pertinent dans ce sens serait un élève francophone qui arrive à expliquer à ses camarades étrangers le sens de la fête nationale du 14 juillet en France, et inversement qui puisse découvrir les traditions nationales d'autrui.

En ce qui concerne les stratégies pédagogiques pour développer la médiation au lycée, on peut faire appel à: des activités de reformulation et de résumé (simplifier un texte

authentique pour des pairs), des jeux de rôle interculturels (jouer le rôle d'un médiateur entre un touriste étranger et un interlocuteur local), des projets collaboratifs (réaliser une brochure bilingue ou un blog interculturel), des débats et discussions (comparer les fêtes de différents pays, leurs coutumes, leurs valeurs sociales) ou la traduction partielle et l'adaptation de supports authentiques (articles de presse, vidéos, affiches).

Afin de mettre en place tout cela, il faut développer certaines compétences qui seront mobilisées simultanément, de manière plus ou moins consciente. Il s'agit donc des compétences:

- Linguistiques: vocabulaire, grammaire;
- Pragmatiques: adapter le discours au public et au contexte;
- Interculturelles: comprendre et respecter la diversité;
- Socio-affectives: empathie, écoute active, tolérance.

En guise de conclusion, la compétence de médiation, développée à travers le dialogue interculturel, permet de transformer l'apprentissage des langues en outil de coopération et de citoyenneté active. Sans aucun doute, elle prépare les élèves à devenir des médiateurs culturels, capables d'agir dans des contextes multilingues et multiculturels.

SOURCES EMPLOYÉES:

Beacco, J.-C., & Byram, M. (2007), Guide pour le développement et la mise en œuvre de curriculums pour une éducation plurilingue et interculturelle. Conseil de l'Europe;

Byram, M. (1997), Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence. Clevedon: Multilingual Matters;

Coste, D., Cavalli, M., Crişan, A., & Van de Ven, P.-H. (2009), Éducation plurilingue et interculturelle comme projet, Conseil de l'Europe;

Kramsch, C. (1998), Language and Culture, Oxford University Press;

Puren, C. (2002), La perspective actionnelle et l'approche par les tâches en didactique des langues, Le français dans le monde, Recherches et applications;

Zarate, G. (2004), Médiation culturelle et didactique des langues, Didier;

Conseil de l'Europe (2018). Volume complémentaire au Cadre européen commun de référence pour les langues (CECRL), Strasbourg, (Médiation);

Cadre européen commun de référence pour les langues (CECRL) (2001, 2020), Conseil de l'Europe;

Ministère de l'Éducation Nationale France - Programmes officiels de lycée en langues vivantes (Compétences interculturelles et citoyenneté);

prof. Paula PETREA

Un ritm infinit

Coloana fără sfârșit este o operă profundă, complexă, repetitiv creată ce simbolizează aspirația către eternitate. *ADN-ul uman* reprezintă identitatea profundă și potențialul fiecărui individ, un fir invizibil ce leagă prezentul de trecut și viitor. Acestea sunt două concepte care se întrepătrund. Ambele structuri se bazează pe o secvență modulară, discretă, care se repetă într-un model strict, dar care, prin simpla iterare, generează o complexitate uimitoare și o semnificație transcendentală. În cazul *Coloanei*, modulul romboidal se suprapune ritmic, designul modular sugerând o tensiune verticală infinită, o scară care leagă pământul de cer, simbolizând jertfa și înălțarea spirituală din ciclul vieții. Subliniind esența operei sale, Brâncuși spunea despre *Coloana fără sfârșit* că „Mărită ar putea sprijini bolta cerească. Trebuie să încerci neconținut să urci foarte sus dacă vrei să vezi foarte departe...”.

Similar, molecula de ADN este construită dintr-o succesiune de nucleotide care se repetă în spirală, formând dublul helix, purtătorul codului genetic. Această secvență liniară definește nu doar forma, ci și funcția întregii vieți, fiind un cod perpetuat la infinit, auto-replicabil, esența materiei vii. Astfel, Brâncuși a cristalizat în bronz o viziune artistică asupra „forme arhetipale” a repetiției nesfârșite, în timp ce *ADN-ul* reprezintă realizarea biologică a aceleiași structuri modulare infinite, o coloană a vieții ce transcende timpul și spațiul.

Deși *Coloana fără sfârșit* este o structură verticală, ea nu este simplă. Suprapunerea modulelor creează un ritm vizual de compresie și expansiune care induce o senzație de torsionare și spiralare subtilă pe verticală, o analogie cu celebra dublă elică a *ADN-ului*. Ambele operează pe un principiu ritmic: în *ADN*, ritmul este dat de succesiunea perechilor de baze; în *Coloană*, ritmul este dat de alternanța vizuală a modulelor.

Ambele structuri sunt arhitecturi de informație - una biologică, cealaltă artistică - care folosesc repetiția ordonată a unei unități de bază pentru a genera complexitate, stabilitate și posibilitatea infinitului, iar cu această ocazie putem

observa cât de multe detalii ascunde o sculptură aparent simplistă, cât de mare este semnificația acestora de fapt. Aceste două concepte reprezintă structuri fundamentale ale existenței: una în plan biologic, cealaltă în plan cultural și spiritual.

Paralelismul dintre *ADN-ul uman* și *Coloana fără sfârșit* se regăsește în ideea de structură repetitivă, ascensională și infinită, unde unități elementare se leagă între ele pentru a forma un întreg ce sugerează continuitate și eternitate.

Dacă *Coloana fără sfârșit* este o metaforă vizuală a infinitului, *ADN-ul* este metafora biologică a infinitului vieții, prin replicare și transmitere.

Coloana fără sfârșit și structura ADN-ului

secr. **Simona-Iulia ARDELEANU**

O păpușă (poveste)

Ileana deschise gura să o contrazică dar constată că se aflau la nici o azvârlitură de băț de clădirea în care urma să îl întâlnească pe Andrei. Se hotărî să schimbe cursul discuției.

- Frumoasă casa asta. Tot am trecut prin dreptul ei. Or mai fi locuind oameni în ea?

- Unde, aici, în castelaș? Păi, eu locuiesc. Am la parter două cămăruțe. Am avut casă mare, pe drumul către mănăstire dar am fost nevoiți să o vindem. Eu și bărbat-miu. Plecaseră copiii la studii, al meu nu mai avea de lucru, na, am fost nevoiți.

- Și acum stați singură aici?

- Dar cu cine altcineva? Sunt văduvă de muuulți ani...nici nu mai știu de când.

- Dar rudele? Nu vă vizitează niciodată?

- Am nepoate. De la copii. Dar sunt departe cu locuința, cu serviciul. Tocmai prin America, pe acolo, dincolo de ocean. Mai vin pe aici vara. Când se poate.

- Și vă descurcați?

- Mă descurc. Acum nu sunt chiar singură. Dar nu știu cât oi mai avea norocul ăsta.

- Ce vreți să spuneți?

- Păi, ia, mai stă un tânăr la mansardă. Are acolo apartamentul lui. O harababură, numai cărți peste tot. Și vechituri. Eu sunt bătrână, doamnă, foarte bătrână, am strâns o viață lucruri. Le-am păstrat. Nici nu mai știu de ce. Dar individul ăsta parcă mă întrece. Așa o harababură la el acolo...

Ileana își simțea inima bătând cu putere, mai să-i sară din piept. Aruncă pe furiș o privire în sus. Drept sub acoperiș, două geamuri în rame din lemn afumat. Un balconaș cu două glastre goale. Nicio mișcare. Umbre.

- Și stă acolo de mult?

- Nuuu....de vreo câteva zile. A venit cu o valiză mare. Nu a ieșit aproape deloc. M-am dus eu să văd dacă mai trăiește. Na. Ce să zic...poate să-mi fie și nepot la urma urmei. L-am întrebat cu binișorul. Aseară parcă l-am zărit un pic trecând spre strada principală. Purta ceva negru, o haină, așa... Dar știu eu... Mi s-o fi părut. Vederea îmi mai joacă feste. La vârsta asta.

Ileana aproape se sufocă de emoție. O gheară îi scormonea nemilos în coșul pieptului. Îi veni

deodată un amar pe limbă. Andrei era la câțiva pași de ea. Era acolo... Doamne! Cum avea să se descurce. Nu mai bine făcea cale întoarsă spre hotel și...

- Și spuneți că nu e venit de mult timp? Și încă mai e sus? se trezi întrebând.

- Daaa... păi unde să plece? Stă acolo ca o cucuvea. Dumnezeu știe ce-o face. Sper doar să nu fie vreu de-ăla, traficant sau cum le-o zice. De deranjat, nu m-a deranjat. Dar știu eu...

Ilenei îi veni brusc să o îmbrățișeze pe bătrână. Se abținu însă. Noi senzații o năpădeau treptat. Vroia să urce repede, să deschidă ușa aceea, să se arunce în brațele...

- Îl cunoașteți cumva pe... domnul de sus?

- Poftim?

- Vă întreb dacă ați venit să îl vizitați pe domnul de la mansardă.

Bătrâna o privea, suspicioasă.

- A, nu, nici vorbă. De unde să-l cunosc. Doar am admirat casa. Mă întrebam dacă mai are locatari. Mă bucur să descopăr că mai sunt oameni aici.

- Mergeți în pace atunci. Na, sper că nu v-am încurcat cu spovedania mea.

- Deloc, fiți sigură.

Bătrâna porni agale către centru. Ileana se uită lung în urma ei. Tocmai se pregătea să se furișeze în vestibulul întunecat al casei când auzi:

- A, și mult noroc. Cu... individul... Păreți îndrăgostită.

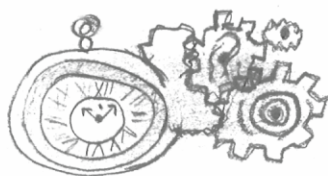
Ileana abia își reținu un țipăt. Strângând din dinți, se întoarse și îi făcu semn jovial cu mâna bătrânicii apoi porni către ușa din lemn masiv. Privi pentru o ultimă dată peste umăr către stradă. Nici urmă de bătrâni indiscreți. Doar câțiva tineri urcau alea către bulevard sporovăind cu voioșie. Ileana își apăsă palma pe piept în dreptul inimii. Inspiră adânc și începu să urce scara scârțâitoare. Cu fiecare treaptă urcată, își simțea voința tot mai moleșită. De două ori se opri cu intenția clară de-a face cale întoarsă și tot de două ori se trezi înaintând cu hotărâre. De fapt, nu avea de ce să se teamă. Urma să poarte o discuție. Atît. Așadar, nicio emoție. Doar o conversație urma să aibă loc...

CONTINUARE ÎN NUMĂRUL VIITOR

prof. Alina PÎSLARU

Talking to my future self

Talking to my future self would be like a dream come true, a dream that I've always wished for, but was never able to receive. I wish to ask some things about myself, such as "Will I make it in life?" or "Do we still talk to our friends?"

Talking to my future self would be a bit scary, scary to know the things I wasn't able to do or be, are but exciting to know the things we were and the things we were able to do through everything.

I'm afraid to figure out the future but also excited to know. Talking to my future self would either ^{redefine} ~~erase~~ my or just make me go cold the terrifying truth to get discovered, am I still the same person? or am I another?

staring in the mirror and looking back in time into the reflection of who I once used to be, the same reflection my future self might also see, probably regretting every moment I have ever told a lie.

talking to my future self is an imagination just like how my past self has always thought, always having weird hallucinations, and thinking to myself "What is going on?"

talking to my future self can be scary but there is nothing we can do, since it is just a dream.

eleve: Maria ARSENI

Anastasia-Ioana DODIȚĂ

prof. coord. Lăcrămioara CONSTANTIN

Profetul Tăcut

Într-un oraș ce nu doarme, dar visele-i pier,
Merg singur pe drumuri ce duc nicăieri.
Sub cerul crăpat, ca o rană deschisă,
Port dorințe prea grele, cu inima-nchisă.

Am fost eroul ce n-a fost chemat,
Cu ochii spre stele, dar glasul uitat..
Iubirea ce port – un blestem luminat
Păcatul ce arde... Dar nu l-am uitat

Am cunoscut îngeri cu zâmbete reci,
Și demoni ce plâng lângă inimi de veci.
Am atins un Eden, dar cu mâna de foc,
Și m-am ars pe mine – ultimul șoc.

Prietenii? Nume. Familie? Ecou.
Tot ce-am iubit... s-a topit ca un show.
Dar încă pășesc, cu speranțe-n spinare,
Că poate-s făcut dintr-o altă culoare.

Sunt ciudatul, tăcutul, ce râde când doare,
Ce strigă în versuri ce n-are răbdare.
În lume de norme, eu sunt o greșală,
O piesă dintr-un puzzle ce n-are finală.

Am iubit un băiat – și n-a fost ușor.
Am simțit că e tot, dar trăiam în decor.
Cu părinți ce privesc într-oglină spartă,
Și un „noi” ce e „nu” pe o hartă prea-naltă.

Am fugit de adevăr, dar m-a prins ca un câine,
Și-am rămas între lacrimi, cu dorințe străine.
Dar în ochii lui... era sens, era „acum”,
Chiar dacă trăiam la margini de drum.

N-am crezut niciodată în Rai sau Iad,
Doar în el și-n privirea ce-mi ținea pieptul cald.
Iubirea ta, Doamne, m-a făcut să mă-ndoiesc,
Căci de ce mi-e interzis să iubesc? Nu-i firesc?

Chit că nu cred în putere divină,
Aș vrea totuși, îngeri, să-mi ofere un pic de milă.
Nu vreau iertare, nici semne din cer,
Ci doar să fiu om - și să simt ce prefer.

Mi s-a spus că-s greșit, că iubirea e boală,
Că sufletul meu trebuie tras într-o școală.
Dar de-ar fi s-aieg, tot pe el l-aș iubi,
Chiar de-aș arde pe rug, fără zi de-a trăi.

Sunt copilul ce plânge în pielea de fier,
Zâmbind doar în vise, tăcând în mister.
Și dacă lumea mă va îngenunchea,
Atunci mă ridic – și nu voi ierta.

Și dacă apune și cerul din noi,
Să cadă cu mine și stele, și ploi.
Dar las o durere, pe margine de foi
- Să ardă în lume... ca vocea din noi.

elev: **Eusebiu-Igor AȘTEFCULESE**
prof. **Oana-Elena LUPU**

The Ballad of Day and Night

As the sun slowly descended between the mountains, the once light blue sky began a quiet transition from day to night, one that felt more like a conversation. The colors shifted softly, becoming a mix between a cold, quiet dark blue and a shining sliver of orange. Nothing but the distant chirpings of a flock of birds can be heard. The world fell silent.

The bright rays of sunshine that have once illuminated the land, have now begun to slowly fade away. Neither day or night were stronger, instead they simply met, creating a calm and quiet moment. Despite the fact that their meeting was repeated every single day, it always felt different.

elevi: **Andrei BANU**
Luca HOROIU

prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

Oglinzi sfărâmate

De ce n-ai coborât la următoarea?

Dacă ai văzut că bus-ul ți-e greșit.

Ține oglinda!.. te-a îmbătrânit așteptarea.

Nu te uita la față,

Eu către suflet ți-o întind...

Acum analizează oamenii din bus și găsește bucăți din tine,

Eu n-am nevoie de răspuns

Nevoie ai tu;

Rămâi sau cobori?.. decide!

Și nu uita că bus-ul face un singur drum,

Merge numai înainte.

Să iei altu-n direcția opusă...n-ai cum

Ultimei stații i se zice „morminte”.

Coboară, schimbă autobuzul

Te implor!

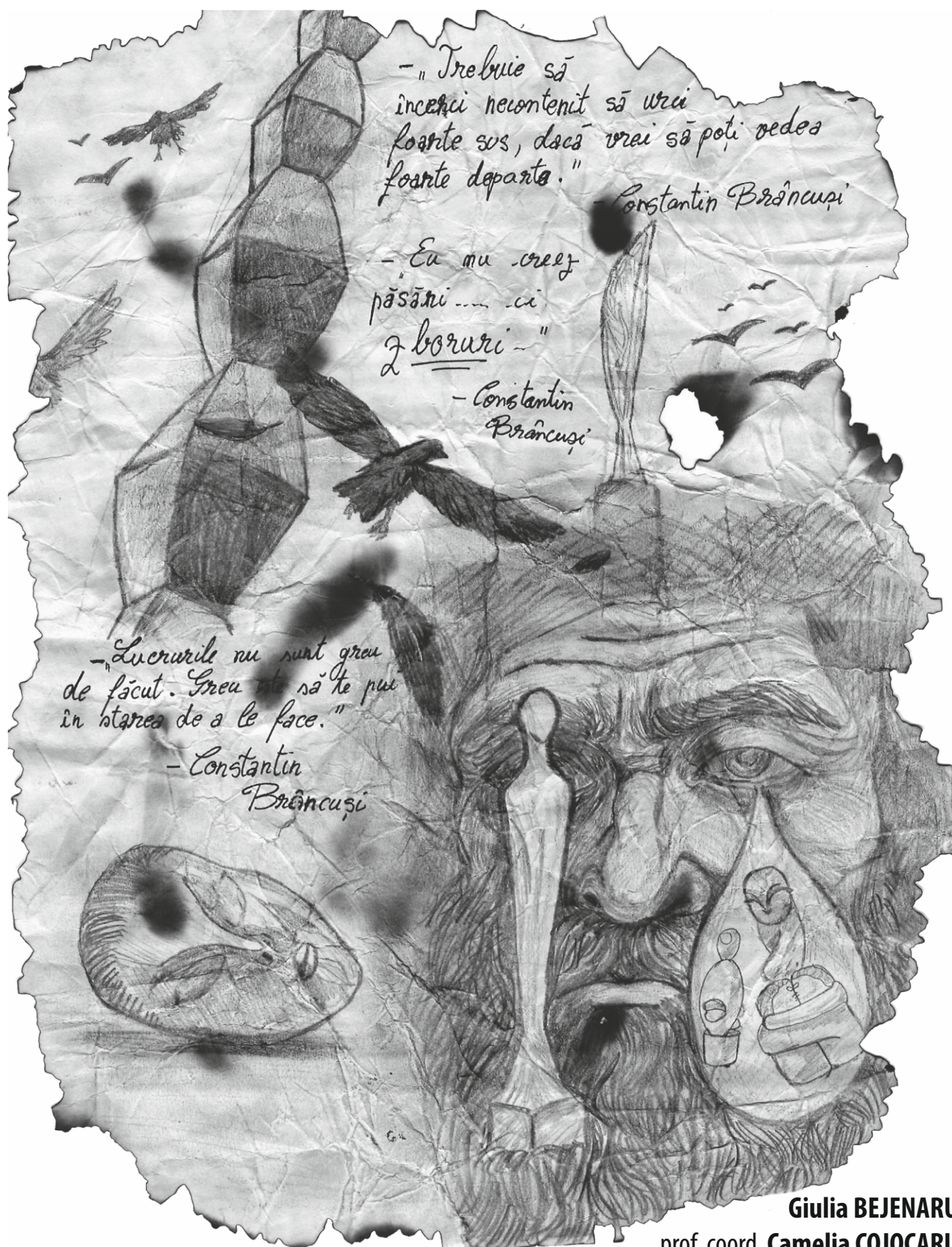
Nu-ți fie frică de o schimbare

Des ne simțim străini în lumea lor;

E ca și cum ai pune-n lan de grâu... o floare!

elevă: **Adnana BEJAN**

prof. coord. **Loredana DABIJA**

- „Trebuie să
începi necontenit să urci
foarte sus, dacă vrei să poți vedea
foarte departe.”
Constantin Brâncuși

- Eu nu creez
păsări ... ci
zboruri - ”

- Constantin
Brâncuși

- „Lucrurile nu sunt greu
de făcut. Greu este să te pui
în starea de a le face.”

- Constantin
Brâncuși

Giulia BEJENARU
prof. coord. Camelia COJOCARU

De la Pygmalion la Brâncuși: metamorfoza sculptorului în creator de esențe

Modernizarea mitului lui Pygmalion găsește în opera lui Constantin Brâncuși, una dintre cele mai surprinzătoare și profunde rescrieri. Mitul antic, care vorbește despre sculptorul care caută perfecțiunea într-o formă omenească idealizată, este transformat, în secolul al XX - lea, într-o meditație asupra esenței, a purității formelor, a originilor lumii. Dacă în povestea lui Ovidiu sculptorul își caută idealul în frumusețea exterioară, în contururile trupului modelat din fildeș, Brâncuși avansează această căutare pe un plan mult mai subtil: el caută perfecțiunea invizibilă, acel nucleu interior al lucrurilor. Astfel, Galatea nu mai este un trup, ci o idee, un spirit, o vibrație primordială.

Pygmalion își începe povestea printr-o ruptură față de imperfecțiunea lumii reale: „dezgustat... de femeile de moravuri ușoare”, el se retrage în atelierul său și, din fildeș, încrestează „trăsături atât de frumoase, încât omul s-a îndrăgostit de propria creațiune”. În mit, sculptorul caută un dublu ideal al realității, o ființă lipsită de defectele existenței cotidiene. Dragostea lui pentru Galatea este o dragoste pentru frumusețea vizibilă, pentru echilibrul și armonia unei forme perfecte. Zeița Afrodita, impresionată de sinceritatea și intensitatea dorinței sale, face ca statuia să prindă viață - un gest care confirmă, în universul antic, credința că frumusețea exterioară merită să fie însoțită, merită să devină carne.

Brâncuși însă răstoarnă întreg acest orizont. El nu caută frumusețea în contururi, ci în profunzimile originare ale lumii. Sculptura sa nu reprezintă lucrurile, ci le reinventează, le dezvăluie din interior, așa cum mărturisea chiar el: „Arta nu reprezintă ideile, ea le dă ființă.” Sau, într-o altă afirmație care i-a devenit crez: „Am ajuns să scot din bronz, din lemn și din marmură acel diamant ascuns – esențialul. „În loc să modeleze o formă pentru a-i reda frumusețea, Brâncuși o reduce, o purifică, o șlefuieste, până când rămâne doar ceea ce este absolut necesar. El nu înfrumusețează materia, ci o dezbracă de orice adaos. Această mișcare este echivalentul modern al gestului lui Pygmalion - dar dus la un nivel spiritual. În timp ce Pygmalion dă viață materiei, Brâncuși îi dă sens.

În ciclul Măiastra, de pildă, brâncușianul Pygmalion nu caută să surprindă o pasăre anume, cu penajul sau privirea ei; el caută „esența zborului”. Însuși Brâncuși afirma: „Eu nu creez păsări, ci zboruri.” Fiecare formă curbată, fiecare lucire de bronz, fiecare tăcere a suprafeței pare să însceneze un moment de desprindere de pământ, un salt spre înalt. Astfel, sculptorul modern nu dă viață unei statui, ci unei idei. Măiastra nu este o pasăre - este zborul însuși, ridicat la rang de concept. Pygmalion se îndrăgostise de forma perfectă a unei femei;

Brâncuși se îndrăgostește de perfecțiunea unui gest primordial, a unei forțe cosmice.

Această diferență, aparent subtilă, schimbă însă totul. Pygmalion urmărea frumusețea completă, vizibilă, armonioasă. Brâncuși urmărește frumusețea pură, nudă, simplificată până la punctul în care devine simbol. În mod natural, esențializarea formei duce la o schimbare de percepție: în locul unei Galatee cu chip, apare o Galatee abstractă, o prezență care vorbește despre începuturi, despre misterul creației, despre posibilitatea de a dezvălui ordinea ascunsă a lumii. Brâncuși pare să privească materia nu ca pe o substanță inertă, ci ca pe o entitate vie, încărcată de un adevăr interior. El nu modelează fildeș, ci modelează misterul.

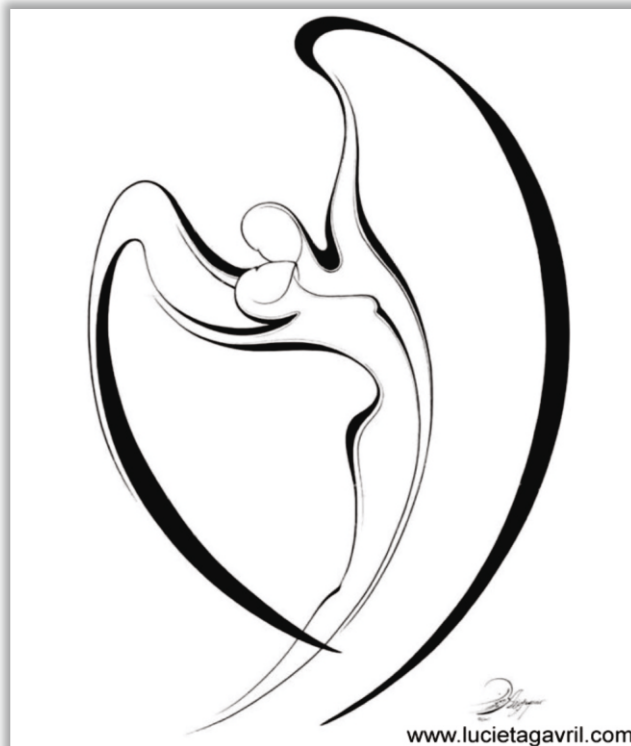
În această perspectivă, ideea că arta nu este doar o „imitare a lumii”, ci o „revelare a ei”, devine cheia modernizării mitului. Brâncuși, în felul său, reia traseul lui Pygmalion, dar îl proiectează într-o altă dimensiune: aceea a gândirii metafizice. Dacă Pygmalion cere zeiței să însuflească statuia, Brâncuși însuflețește el însuși materia prin simplificare, prin esențializare, prin puritate. El nu se roagă zeilor; el se apropie de ceea ce este divin prin actul creației. În mâinile sale, lemnul și marmura nu mai sunt materii, ci trepte spre o realitate superioară. Așa cum spunea: „O adevărată operă de artă se naște pe de-a-ntregul în afara rațiunii căci ea e rațiunea însăși”.

În final, relația dintre Pygmalion și Brâncuși nu este o opoziție, ci o continuitate în transformare. Dacă sculptorul antic a căutat perfecțiunea într-o femeie ideală, cel modern o caută în arhetipurile lumii. Dacă Pygmalion se oprește la suprafața lumii, Brâncuși coboară în adâncurile ei. Dacă primul creează o Galatee de carne și oase, al doilea concepe o Galatee de lumină, una fără chip, dar cu o prezență copleșitoare.

Brâncuși devine astfel un Pygmalion al spiritului, un sculptor pentru care perfecțiunea nu se găsește în frumusețea exterioară, ci în acea linie pură, în acea formă originală care pare să existe dincolo de timp. Iar în această Galatee abstractă - purificată de contururi, redusă la o esență - se vede cel mai limpede modernizarea mitului: drumul omului, al artistului, de la aparență către esență, de la trup către idee, de la formă către imensa eternitate.

Bibliografie:

1. Alexandru Mitru, *Legende Olimpului*, Editura VOX, București, 2003.
- sursa pentru mituri și citatele mitologice.
2. Informația Harghitei, *Anul Constantin Brâncuși* - o artă dedicată abstracțiunii (articol online).
Disponibil la:
<https://informatiahr.ro/anul-constantin-brancusi-o-arta-dedicata-abstracțiunii/>
- sursa online din care am luat informații despre Brâncuși;
3. Ionel Jianu, *Constantin Brâncuși, viața și opera*, Editura Meridiane, București, 1983;
- sursa pentru citate și interpretări critice legate de opera lui Brâncuși;
4. Dan Botta, *Limitele artei lui Brâncuși*, în *Scrieri*, vol. IV, București, 1968;
- sursa pentru citate critice și idei filosofice despre Brâncuși.

elev: **Anca-Nicoleta BÎGU**
prof. coord. **Loredana DABIJA**

How modern life affects teenagers And Why Their Voices Matter More Than Ever

Modern life offers teenagers possibilities that past generations could only dream about: instant access to information, global communication, limitless entertainment, and unprecedented opportunities for learning and connection. But this world of constant noise, pressure, and comparison also carries an invisible weight. Today's teens are navigating an emotional landscape shaped by social media, academic expectation, uncertainty about the future, and a cultural environment that rarely allows them to slow down.

Mental health challenges among teenagers have risen sharply in the last decade. Anxiety, depression, identity confusion, burnout, and emotional exhaustion are now common experiences rather than exceptions. And while adults often talk about teenagers, we don't always listen to them. That's why creative expressions (writing, music, art, poetry) have become essential outlets. They reveal what teens feel but can't always say. The following poem, "Fading Echo," captures the emotional reality many young people face today: the weight of expectations, the struggle to be understood, and the quiet battle with inner shadows.

Fading Echo - poem

I gave you all I had to give, the pieces of life I could not live.
I hoped your hands would hold me whole,
but my heart was too tired to obey your call.
I try to speak, to make you see, the madness that rises and consumes me.
Still, you stayed,
but even your love could not erase
the shadows that claim my days.
I whispered my fears in the quiet of night,
told you my mind was a war I could not fight.
You held me, you breathed, you swore you'd remain,
but love alone cannot hold back the pain.
Each morning I wake, my soul still fractured, and
though your gaze reaches for me,
I am already somewhere else, lost between thought
and breath
I wanted your voice to be my tether, my chain.

But some chains are too heavy, and some anchors only drag into the depths.

I loved you enough to survive, yet not enough to thrive.

I learned that even the brightest care,
even hands that hold, cannot stop the hollow from gnawing there.

So, I offer you this, my echo of despair.

A song of longing, trembling, bare.

Love was my lighthouse, but the storm was endless,
and now, I watch your warmth fade into the distance,
a fading echo breaking under my own pretence.

What This Poem Reveals About Teen Mental Health

The Pressure to "Be Okay"

Teenagers often feel they must hide their emotional struggles to avoid worrying others. The poem describes a heart "too tired," hinting at emotional burnout, a common symptom of chronic stress.

Silent Internal Battles

Lines like "my mind was a war I could not fight" speak directly to the internal conflicts many youths face: anxiety, intrusive thoughts, and the overwhelming nature of modern expectations.

The Limits of External Support

Love and support matter deeply, but they don't always erase mental health challenges. Modern teens understand this intimately; they may have supportive friends or partners, yet still feel lost or overwhelmed.

Emotional Exhaustion

The poem's title, "Fading Echo," symbolizes how many young people feel themselves slipping away under pressure. It's a reminder that emotional fatigue is real and must be taken seriously.

The Limits of External Support

Love and support matter deeply, but they don't always erase mental health challenges. Modern teens understand this intimately; they may have supportive friends or partners, yet still feel lost.

How We Can Support Teen Mental Health

** Listen without judgment*

Teens need to be heard, not fixed immediately.

** Validate their emotions*

Even if we don't understand their struggle, we must respect it.

** Encourage expression through art or writing*

As shown by the poem, creativity often reveals truths that speech cannot.

** Promote rest and healthy boundaries*

Encourage offline time, sleep, and time away from pressure.

** Normalize asking for help*

Early support can prevent years of silent suffering.

Final Thoughts

Today's teenagers are navigating an emotional terrain more demanding than ever before.

They're expected to be strong, adaptable, high-achieving, and constantly available. Yet inside, many feel like fading echoes of themselves.

The poem you shared is not just art it is a voice.

A testimony.

A reminder that beneath the surface, many young people are fighting battles no one sees.

And the first step toward healing is simply this: listening.

elev: **Ioana DUMITRU**

Daria BORDEIANU

prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

Opere literare pentru Bacalaureat!

Acest proiect a fost creat pentru a veni în sprijinul elevilor care își doresc să înțeleagă mai ușor textele din programa de Limba și literatura română.

Ideea acestui site este de a transforma pregătirea pentru Bac într-un demers mai clar și mai accesibil, în care înțelegerea textelor literare primează. Conținutul este gândit să te ajute să recunoști rapid temele importante și să te apropii de examen cu încredere, știind că nu parcurgi acest drum singur.

Site-ul prezintă următoarele opere :

- * „ION” - Liviu Rebreanu;
- * „ULTIMA NOAPTE DE DRAGOSTE, ÎNTAIA NOAPTE DE RAZBOI” - Camil Petrescu;
- * „BALTAGUL” - Mihail Sadoveanu;
- * „POVESTEALUI HARAP-ALB” - Ion Creangă;
- * „ENIGMA OTILIEI” - George Călinescu;
- * „MOROMEȚII” - Marin Preda;
- * „PLUMB” - George Bacovia;
- * „LUCEAFĂRUL”, FLOARE ALBASTRĂ” - Mihai Eminescu;
- * „SCRISOARE PIERDUTĂ” - I.L. Caragiale;
- * „TESTAMENT” - Tudor Arghezi;
- * „LEOAICĂ TÂNĂRĂ”, IUBIREA” - Nichita Stănescu.

LINK: <https://sites.google.com/meb.ro/limba-romana/opere-pentru-bac>

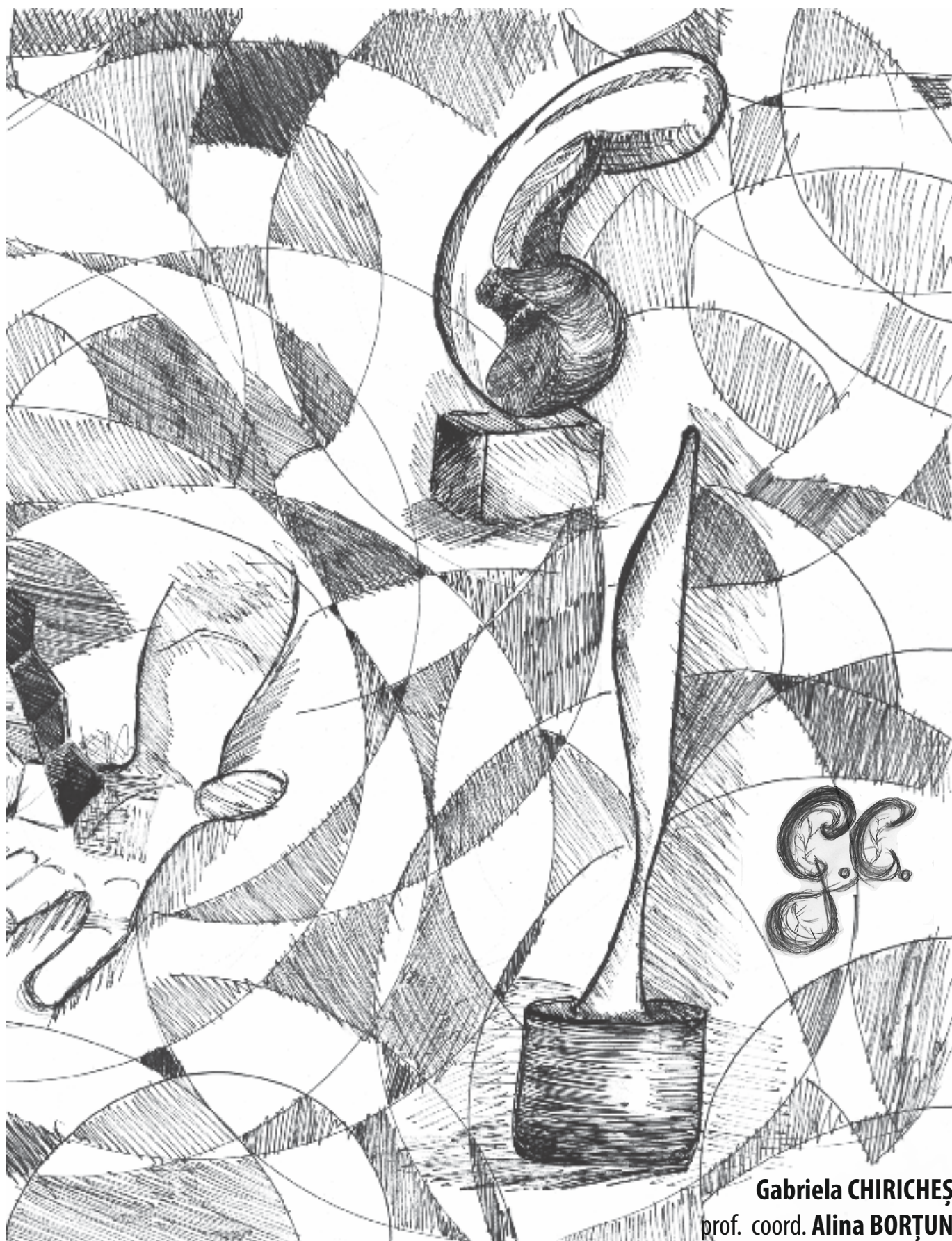

Alexandra CIOBANU

prof. coord. **Elena FRUNZĂ**

Omagiu

Gabriela CHIRICHEȘ
prof. coord. **Alina BORTUN**

United Hearts Across the Land

Across the lands where rivers run,
Beneath the sky, beneath the sun,
A tapestry begins to grow
From stories born long time ago.

Europe is more than just a place,
It's stories, music, art, and grace.
From paintings bright to poems deep,
Its treasures never fall asleep.

I may be young, but when I read
Of hope, of loss, of every need,
I see that art can heal the pain,
And words can wash away the rain.

I walk through pages worn by time,
Through paintings, stories, and some rhymes.
Each work of art, each word I find,
Connects me to the human mind.

It started where the olives grow,
With Aristotle's mind that glow.
In Greece, the world began to see
That mind and art could set us free.

Italy paints the world with grace,
In every church and marble face.
Through Dante's words and opera songs,
Beauty and passion still belong.

France gave the world both heart and mind,
With words of love and thoughts refined.
From Victor Hugo's fearless pen,
To Louvre's halls that breathe again.

Spain dances under blazing skies,
With flamenco tears and proud replies.
From Gaudí's shapes to Cervantes' page,
A soul alive through every age.

In Germany, the thinkers grew,
And music soared the heavens through.
With Goethe's pen and Beethoven's key,
They shaped both mind and melody.

Poland stands with poets brave,
Who wrote of hope beyond the grave.
Through Chopin's keys and rising voice,
She teaches pain. Well, that's a choice!

In Romania's hills so wide,
Brâncuși shaped the stone with pride.
Nature sang through wood and clay,
And art was born in light, at day.

In every culture, voice, and song,
We find where all our hearts belong.
And though we're different, we can still see
We're bound by art, by memory.

Together strong, we raise our voice,
In Europe's hope, we all rejoice.
Through art and love, we build and stand
United hearts across the land.

elevă: **Ana-Maria CATANĂ**
prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

L'amour avant la mort - fragment

LE RENFORCEMENT

La dernière réunion se passe lorsque Esmeralda est injustement condamnée à mort, Quasimodo intervient de façon spectaculaire. Il grimpe sur la cathédrale, la saisit des mains du chevalier et la prend en toute sécurité à l'intérieur de Notre-Dame, criant: „Sanctuaire!” Esmeralda est surprise par ce geste et a initialement peur de Quasimodo.

Mais, lentement, elle commence à voir qu'il ne veut pas la blesser. Bien que cachée dans la cathédrale, Quasimodo lui donne de la nourriture et essaie de lui rendre la vie plus facile. Bien qu'il ne puisse pas bien parler et qu'il reste toujours taciturne, ses sentiments sont sincères. Esmeralda, cependant, ne peut pas l'aimer en retour - son cœur appartient à Phoebus.

La deuxième réunion se déroule au moment où Quasimodo est condamné à une sanction publique. Il est emmené sur le marché public et attaché à un pilier, où il est fouetté sans pitié. Les gens se moquent de lui, jettent des pierres et lui, il ne leur répond pas. Assoiffé et épuisé, Quasimodo essaie de demander de l'eau, mais personne ne lui en offre. Personne, à part Esmeralda. Bien qu'elle ait toutes les raisons de le détester, elle le regarde avec compassion et lui offre de l'eau de son outre. C'est un geste simple, mais pour Quasimodo, c'est le premier acte de bonté qu'il ait jamais reçu.

À ce moment, quelque chose change dans son âme. Lui, qui s'était habitué uniquement à la cruauté et au mépris des gens, découvre pour la première fois ce que signifie la miséricorde et l'amour. À partir de ce moment, Esmeralda devient un être sacré, une déesse qu'il aimera et protégera pour le reste de sa vie.

Esmeralda et Quasimodo se réunissent pour la première fois dans un contexte violent. Une nuit, tandis que Esmeralda danse dans les rues de Paris, Claude Frollo, fou d'elle, ordonne à Quasimodo de la kidnapper. Quasimodo, étant le serviteur dévoué de Frollo et n'ayant aucun autre point de repère moral dans sa vie, se conforme. Il s'approche d'Esmeralda dans une rue sombre et, sans dire un mot, essaie de

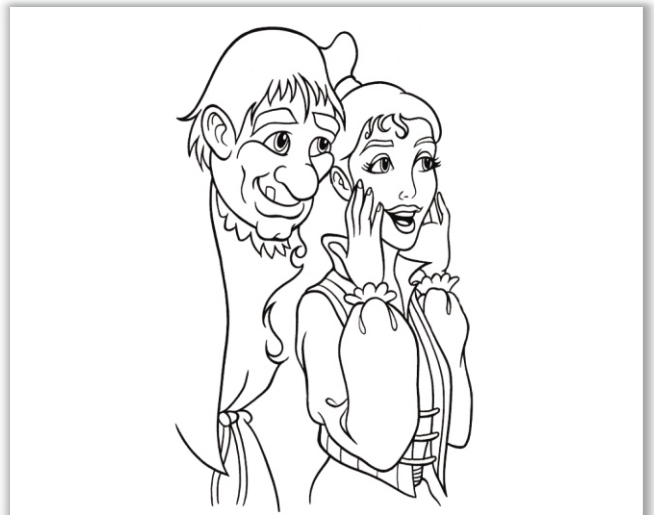
l'attraper et de l'emmener avec lui. Mais Esmeralda lutte, crie et essaie de s'échapper. À ce moment, le capitaine Phoebus de Châteaupers apparaît, menant une patrouille. Voyant la scène, il intervient rapidement et capture Quasimodo, tandis que Frollo parvient à s'enfuir.

Cette première réunion laisse une forte impression sur Esmeralda - elle considère Quasimodo comme un attaquant effrayant, et lui, bien qu'il ne comprenne pas ses émotions complexes, a de la honte et de l'humilité pour la première fois.

TÔT

Avant de se rencontrer, Quasimodo était perçu comme une créature monstrueuse et vivait isolément, tirant les cloches de la cathédrale. Esmeralda, en revanche, essayait de survivre dans un monde hostile, suivie par les désirs et les ambitions des hommes forts, comme Frollo.

Participare la concursul interjudețean „Atelier de Rescris Povești”, secțiunea „Povestea pe dos”.

elevi: **Gabriela CHIRICHEȘ**

Andrei-Iustin EVU

Seomara-Maria HĂNȚĂLUȘ

Daniela-Mihaela NIȚĂ

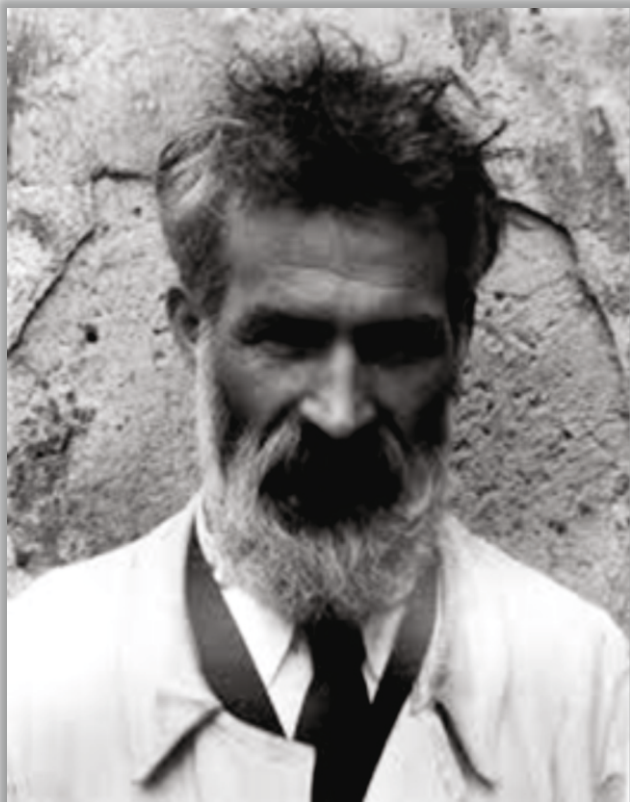
prof. coord. **Paula PETREA**

Constantin Brâncuși e Osvaldo Licini: Una connessione inspettata

Constantin Brâncuși è uno degli scultori più importanti del secolo XX e un pioniere della scultura moderna. La sua opera si distingue tramite la purezza delle linee, l'armonia e una profonda spiritualità.

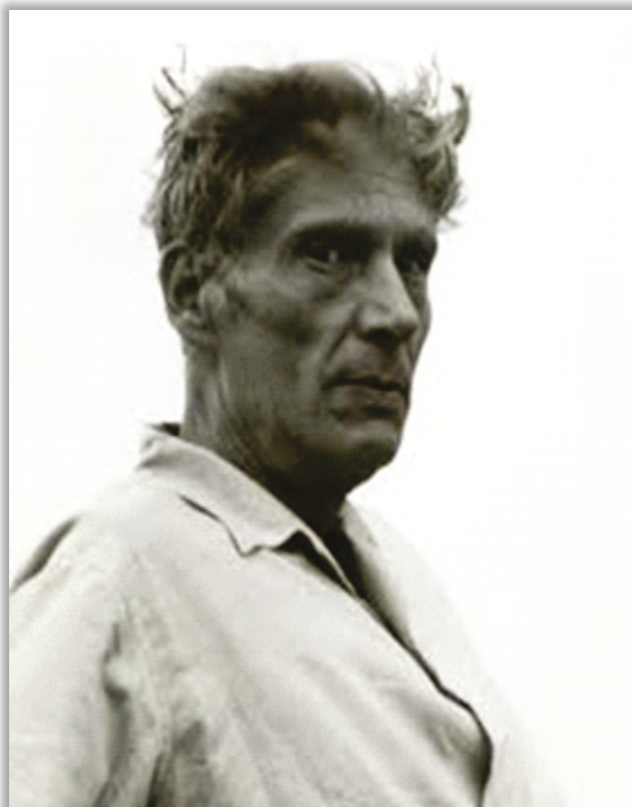
Tra le opere emblematiche ritroviamo „Sărutul”, „Cumînțeni Pământului” o „Măiastra”.

Inoltre, ha realizzato in Romania il monumentale complesso di Târgu Jiu - Masa Tăcerii, Poarta Sărutului și Coloana Infinitului.

Osvaldo Licini, un artista italiano, iniziò la sua carriera dipingendo ritratti e paesaggi, ma rapidamente si avvicinò all'arte astratta, creando un linguaggio artistico distintivo che si evidenzia per tonalità vivaci e composizioni simboliche che riflettono una forte libertà creativa.

Tra le sue opere più iconiche si annoverano „Astratto blu”, „Paesaggio fantastico” e „Composizione astratta”, celebre per i loro colori brillanti e i loro significati simbolici.

Negli anni '20, i due pittori si incontrarono a Parigi, anche grazie al legame con Amedeo Modigliani. Questo incontro ebbe un ruolo cruciale nel cammino artistico di Licini, che in quel periodo stava esplorando nuove vie di espressione astratta. Le prime opere di Licini mostrano chiaramente l'influenza di Brâncuși, soprattutto nella semplicità delle forme e nella ricerca dell'essenza dei soggetti. Il dialogo tra i due artisti rappresenta un notevole esempio di scambio culturale e creativo tra l'arte romena e quella italiana nel contesto dell'arte moderna europea.

La loro interazione ha giocato un ruolo importante nel divulgare le idee del modernismo e nel promuovere un approccio più astratto e poetico nell'arte italiana del ventesimo secolo.

Silviu STOICA

prof. coord. **Paula PETREA**

"The light of a candle is transferred to another candle - Spring twilight." - Yosa Buson

When I first read this haiku by Yosa Buson, I was struck by its quiet beauty. In only a few words, it captures one of the most profound truths about human connection: that we have the power to pass on light - hope, kindness, wisdom - simply by being who we are. The image is simple: one candle lighting another. Yet behind it lies a universal message. When one flame touches another, it does not lose its brightness; it multiplies it. In the same way, when we share our warmth, compassion, and strength with others, our own light doesn't fade - it grows stronger. Each of us carries a unique light within. It might be expressed through creativity, humor, empathy, or courage. Some people heal through words, others through quiet presence. Some inspire by leading; others, simply by listening. What makes your light special is that it is entirely your own - shaped by your experiences, your values, and your way of seeing the world.

Too often, we underestimate the impact we can have. We think that to inspire others, we must achieve something extraordinary.

But Buson reminds us that inspiration can happen in the calm of "spring twilight" - in gentle, ordinary moments. It might be when you offer a sincere compliment, stand up for someone, or simply smile when another person feels unseen.

These are the sparks that light another candle.

There is also something deeply healing in this exchange. When we help others find their light, we heal a part of ourselves. Connection reminds us that we are not alone, that our struggles and joys intertwine. In giving encouragement, we rediscover our own strength. In lifting others, we rise too.

And sometimes, being the light doesn't mean being cheerful or perfect - it means being real. People are not inspired by flawless beings, but by authenticity. Showing vulnerability, sharing your story, or admitting your fears can be more healing than any speech of perfection. The world doesn't need us to shine constantly; it needs us to share our light sincerely.

As the haiku ends in "spring twilight," it suggests transition - a time between day and night, old and new. It reminds us that change, even when uncertain, can be beautiful if we carry light through it. In a world that often feels dark or divided, even one candle

can make a difference. So... let us become those candles - not burning out in isolation, but passing on the flame. Let us use our voices, our kindness, and our authenticity to ignite something in others. Because when one person dares to shine, the world becomes a little brighter, and the twilight of uncertainty begins to look more like the dawn of hope.

Andrada TĂNASE

prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

La vie de Constantin Brâncuși en France

La vie et l'œuvre de Constantin Brâncuși sont étroitement liées à Paris. La ville est devenue pour lui un lieu de création, mais aussi l'espace où il a clarifié sa vision artistique et a réussi à s'imposer comme un innovateur majeur de l'art moderne. Bien que ses origines soient roumaines, l'histoire de sa maturité artistique se déroule sur le fond de la vie culturelle intense de la capitale française durant les premières décennies du XXe siècle.

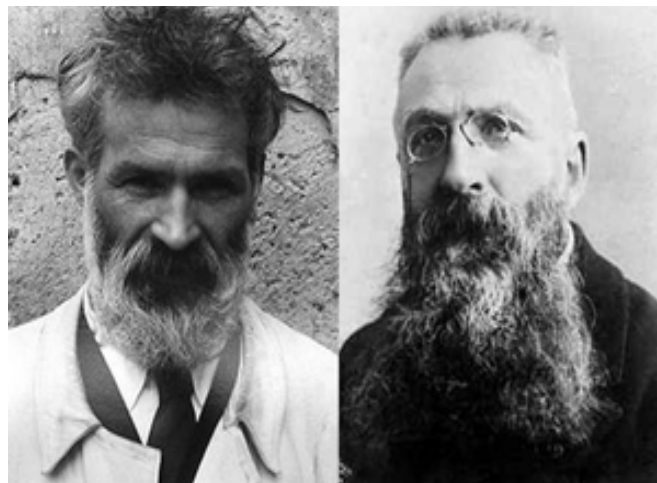
En 1904, Brâncuși arrive à Paris. Il avait passé son enfance à Hobița et étudié à Craiova et à Bucarest, et le voyage jusqu'en France avait été long et difficile, car le jeune homme ne pouvait pas se permettre de parcourir tout le trajet confortablement en train. Pour un sculpteur en devenir, Paris était la capitale européenne des arts, un lieu où la tradition rencontrait de nouveaux courants tels que l'impressionnisme, le symbolisme ou le cubisme.

L'atmosphère cosmopolite l'a profondément influencé, d'autant que des artistes de nombreux pays venaient y chercher la liberté d'expression. Bien que provenant d'un milieu rural, Brâncuși a trouvé dans ce monde moderne les conditions parfaites pour développer ses idées.

Un moment important de son évolution fut sa rencontre avec **Auguste Rodin**, l'un des sculpteurs les plus connus de l'époque. Brâncuși travailla brièvement dans son atelier, mais il comprit rapidement qu'il devait suivre sa propre voie. D'où la célèbre phrase : „À l'ombre des grands arbres, rien ne pousse.” Il ne l'a pas dite comme un reproche, mais comme l'affirmation de sa propre identité artistique.

Alors que Rodin travaillait dans un style dramatique et très détaillé, Brâncuși commençait à rechercher l'essentiel et la simplicité des formes.

Son installation à Paris ne fut pas facile. Au début, il travailla dans différents ateliers et loua des espaces modestes à Montparnasse, un quartier d'artistes. Son atelier de l'Impasse Ronsin se transforma peu à peu en un véritable laboratoire de la modernité. Là, entouré d'outils, de bois, de pierre et

d'œuvres à divers stades, Brâncuși développa son style original, qui allait influencer profondément la sculpture moderne. Il considérait son atelier comme une partie de lui-même: un espace vivant et toujours en transformation.

La reconnaissance de Brâncuși à Paris est venue progressivement, de la part des artistes comme des critiques. Dans la capitale française, il se lia d'amitié avec des figures importantes telles qu'Amedeo Modigliani, Pablo Picasso, Henri Rousseau et Marcel Duchamp. Ces relations montrent à quel point il s'était intégré dans le monde de l'avant-garde. Duchamp l'aida particulièrement à promouvoir ses œuvres aux États-Unis, où Brâncuși allait être très apprécié.

C'est également à cette époque que naquirent ses premières œuvres célèbres. „Le Baiser”, en 1907, marque sa rupture avec le style académique et le début d'un langage artistique plus simple et plus direct. Suivit „La Muse endormie”, une série qui explore les formes ovales et l'idée d'essentialisation du visage humain. Paris lui offrit la liberté d'expérimenter et le confronta à un public ouvert aux nouveautés et prêt à accepter des idées inhabituelles pour l'époque.

Les années passées à Paris lui apportèrent aussi de nombreux contacts professionnels internationaux. Brâncuși participa à d'importantes

expositions en Europe et en Amérique, et des collectionneurs influents commencèrent à acheter ses œuvres. Le procès de 1926 aux États-Unis concernant „L'Oiseau dans l'espace” illustre bien son impact mondial. La sculpture fut d'abord considérée comme un „objet industriel” et non comme une œuvre d'art, mais le verdict final donna raison à l'artiste. Cette décision contribua à modifier la perception de l'art moderne - une vision que Brâncuși avait formée à Paris.

Cependant, la vie parisienne était parfois teintée de nostalgie. Brâncuși resta toujours profondément attaché à ses origines roumaines. Cet attachement se reflétait non seulement dans les thèmes de ses sculptures, mais aussi dans son mode de vie simple. Même s'il vivait dans la capitale française, il gardait des habitudes qui lui rappelaient son village natal. Son atelier était un lieu calme, régi par ses propres rituels et par un profond respect pour les matériaux et les formes.

Au fil des décennies, Brâncuși s'imposa comme une figure majeure du modernisme. Son atelier parisien devint un lieu visité par des artistes, critiques et collectionneurs du monde entier. Il continua de travailler avec la même discipline et modestie. Des œuvres comme „La Colonne sans fin”, bien qu'elles aient été réalisées en Roumanie, reposent sur une vision artistique mûrie à Paris. Là, il avait compris que la simplicité n'était pas une limite, mais une ouverture vers de nouvelles formes d'expression. Constantin Brâncuși resta à Paris jusqu'à la fin de sa vie, en 1957. C'est là qu'il se définit comme un artiste universel. Bien que ses racines soient roumaines, son œuvre et son destin appartiennent au patrimoine culturel mondial. Paris lui offrit la liberté de suivre ses idées, et Brâncuși transforma la ville en un centre essentiel de la sculpture moderne.

Alexandru-Nicolas ZĂRNESCU

prof. coord. **Constantina HULEA**

prof. coord. **Sorina BUTNARU**

La Scuola e il Suo Valore

Nel silenzio ordinato delle aule mattutine, la mente si apre a prospettive più sottili e fini. Tra pagine dense e concetti complessi, si formano pensieri lucidi, forti, riflessi.

La scuola non è solo compito o dovere, ma un laboratorio vivo di crescita e sapere. Ogni disciplina, con rigore e struttura, offre strumenti per leggere meglio la vita e la cultura.

Nel dialogo attento con docenti e compagni, si affinano idee, si costruiscono gli anni. La conoscenza diventa un ponte sicuro, capace di sostenere il cammino futuro.

Studiare significa indagare, comprendere, creare: è un invito costante a pensare e a migliorare. Così, giorno dopo giorno, con impegno costante, la scuola modella il pensiero di ogni giovane studente.

E quando il tempo del liceo sarà un ricordo lontano, resterà il valore del sapere ottenuto con mano: un patrimonio solido, lucido e reale, che accompagnerà ogni scelta nella vita professionale.

Elisa-Francesca ȚÎMPU
prof. coord. **Paula PETREA**

Fractalii în opera lui Brâncuși - o lectură contemporană a formelor infinite

Constantin Brâncuși nu a discutat niciodată despre fractali, un concept care a fost adus în atenție de matematicianul Benoît Mandelbrot în a doua parte a secolului al XX-lea. Totuși, azi, lucrările lui Brâncuși par să se conecteze în mod interesant la această idee modernă. Formele sale simple, repetările ritmice și structurile care par să se dezvolte natural au făcut ca mulți critici de artă și teoreticieni să considere că Brâncuși a avut o viziune timpurie asupra geometriei naturale.

Coloana infinitului – un fractal al verticalității

Coloana Infinitului este un simbol al modernismului și una dintre cele mai importante sculpturi ale secolului al XX - lea. O putem privi ca pe un „fractal simplificat”. Modulul său romboidal este repetat de peste treizeci de ori și sugerează o creștere fără sfârșit. La fel cum fractalii își multiplică forma în diferite dimensiuni, și coloana lui Brâncuși dă impresia unui ritm și unei structuri care ar putea continua la nesfârșit, dacă ar avea materialul necesar.

Forma modulului este, în esență, o alternanță între gol și plin, lumină și umbră, care își schimbă aspectul pe măsură ce te miști: asemeni fractalilor care își arată complexitatea doar când te apropii sau te depărtezi.

Coloana Infinitului nu a fost creată de Brâncuși având în minte teoria matematică a fractalilor, dar lucrările sale arată o trăsătură importantă a acestora: autosimilaritatea. Coloana este formată din 15 module octaedrice identice, puse una peste alta în mod ritmic, plus o jumătate de modul la fiecare capăt. Repetarea aceluiași element la o dimensiune constantă creează o geometrie curbă care sugerează că ar putea continua la nesfârșit.

Brâncuși a vrut să transmită ideea de înălțare fără sfârșit, ca un omagiu pentru eroii care au murit în Primul Război Mondial. Lipsa unui modul complet în partea de sus sugerează că opera continuă în cer, subliniind ideea de infinit.

Așadar, deși nu este un „fractal” în sensul strict al termenului matematic, structura sa repetitivă o transformă într-un simbol puternic al infinitului și al autosimilarității, concepte care sunt fundamentale pentru geometria fractală.

Fractalii – limbajul naturii

Fractalii sunt văzuți ca un fel de limbaj secret al naturii, pentru că oferă o formulă matematică bună pentru a explica formele complicate și ciudate din lumea din jur, forme pe care geometria obișnuită nu le poate arăta.

Acestea sunt importante în natură din cauza:

- *Autosimilarității*: Aceasta este caracteristica principală a fractalilor. O mică parte dintr-o formă se aseamănă (aproape) cu totul. Natura folosește această regulă simplă, repetând aceeași idee la dimensiuni din ce în ce mai mici pentru a crea structuri complicate.
- *Eficienței spațiale și funcționale*: Structurile fractale ajută la maximizarea suprafețelor într-un spațiu restrâns, ceea ce este foarte important pentru lucrurile care se petrec în biologie. De exemplu, plămânii și sistemul de circulație folosesc structuri ramificate (fractale) pentru a îmbunătăți schimbul de oxigen și nutrienți.
- *Modelării fenomenelor naturale*: Geometria fractală, pe care a adus-o Benoît Mandelbrot în anii 1970, poate explica cu succes fenomene care par dezordonate, dar care au o structură reală, ascunsă.

Foto preluată din articolul:
<https://nccmn.fandom.com/ro/wiki/Fractal>

Am selectat câteva exemple de fractali adesea întâlniți și ușor de recunoscut în natură:

- în Regnul vegetal: ramurile copacilor; cum sunt aranjate nervurile frunzelor; structura conopidei sau a ferigilor sunt exemple clasice de fractali care există în natură.
- în Geografie și Meteorologie: liniile de coastă, lanțurile montane, forma norilor, cursurile râurilor și fulgerele au trăsături fractale.
- în Biologie: sistemul bronșic din plămâni, rețeaua de vase de sânge și neuronii din creier au o organizare fractală. Și exemplele pot continua.

Brâncuși – sculptorul naturii

Fractalii sunt, în esență, o explicație matematică a modului în care natura se dezvoltă: ramuri, valuri, nori, roci și apă în mișcare. Brâncuși și-a creat arta ascultând ce îi oferea natura și transformându-se în opere sculpturale.

În acest mod, fractalii nu sunt o interpretare forțată, ci o dovadă că ideile sale artistice se alătură foarte bine cu structurile universului total.

„Nu ceea ce se vede pe exterior contează, ci esența sa”, spunea artistul, iar azi aceeași idee se regăsește în periodica geometrie fractală: *în spatele simplității, se află un infinit*. Lucrările majore ca:

Măiastra, Pasărea în văzduh și alte sculpturi brâncușiene ovale, precum Începutul lumii (adesea denumită generic „Oul lui Brâncuși”), reprezintă o explorare profundă a formelor arhetipale și a esenței universale.

Trecerea de la Măiastra - lucrare figurativă la Pasărea în văzduh - lucrare abstractă arată o evoluție a formei către puritate. Această rafinare continuă a unui motiv central poate fi văzută ca o progresie iterativă, similară naturii iterative a generării fractalilor.

În concluzie, Brâncuși a atins, intuitiv, principii estetice care stau la baza structurilor naturale, principii descrise ulterior de matematica fractalilor. Sculptorul român a sublimat formele pentru a capta esența vieții, zborului și creației.

Brâncuși inspiră continuu

Structura modernă de sticlă din imagine este o creație a arhitectului român Dorin Ștefan. Aceasta onorează lucrările lui Constantin Brâncuși și face parte din noul Centru „Constantin Brâncuși” din Craiova.

Foto preluată din
<https://archello.com/pt/project/constantin-brancusi-center>

Designul acestei clădiri din sticlă este inspirat de lucrările faimoase ale lui Brâncuși, în special sculptura „Pasărea în spațiu”, cunoscută și ca „Măiastra”, și forma de ou.

Aceste lucrări simbolizează zborul, creșterea spirituală și frumusețea formelor simple.

Brâncuși a încercat să surprindă esența sau modelul subiectelor sale, cum ar fi pasărea, peștele, capul.

Spațiu expozițional reprezentat de o clădire, numită și „Oul de sticlă”, servește ca un luminator și un semn pentru un spațiu de expoziție subteran dedicat lui Brâncuși, făcând legătura între arhitectura modernă și moștenirea artistului.

Asemenea „Coloanei Infinitului”, care folosește piese identice repetate pentru a sugera eternitatea, clădirea de sticlă are straturi suprapuse care creează un efect vizual de repetare și expansiune a luminii și a imaginii clădirii din spate.

Această repetiție a unui model la o scară diferită, deși nu atât de strict matematic ca un fractal, sugerează conceptul de autosimilaritate.

Lucrarea lui Dorin Ștefan este văzută ca o formă de artă optică, unde jocul dintre lumină, reflexii și transparențe oferă o experiență vizuală interesantă și dinamică.

În concluzie, creația arhitectului Dorin Ștefan este un omagiu modern care folosește principii estetice de repetare și forme arhetipale similare cu cele din arta lui Brâncuși. Aceasta se leagă de conceptele vizuale ale geometriei fractale, chiar dacă nu aplică teoria matematică în mod direct.

Un Brâncuși al viitorului

Privite prin lentila fractalilor, lucrările lui Brâncuși capătă o nouă valoare. Sculptorul pare un un vizionar care a observat ordinea ascunsă a lumii înainte ca matematica să o explice. De aceea, pentru cititorii de azi, Brâncuși nu este doar un deschizător de drumuri în modernism, ci și un precursor al modului de a gândi științific din prezent.

Fractalii nu schimbă sensul lucrării lui, dar îi oferă mai multă profunzime, arătând că simplitatea geometrică a sculpturilor lui ascunde un univers nesfârșit.

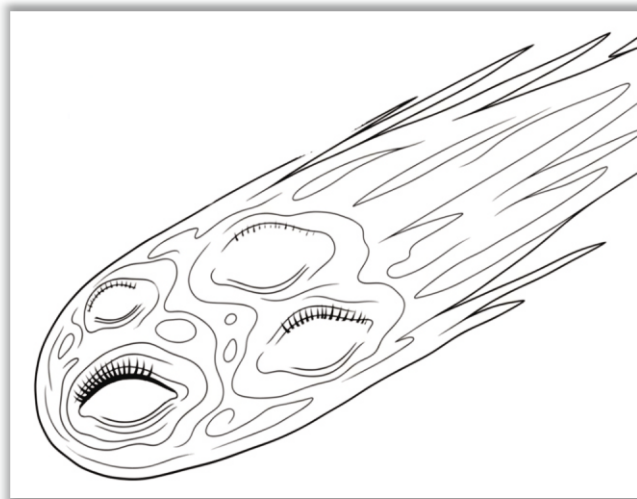
Referințe:

- 1 Brâncuși, Constantin. Aforisme. Editura Humanitas, 2013.
- 2 Hulten, Pontus, et al. Brancusi. Editura Fundației Culturale Române, 2001.
- 3 Jianou, Ionel. Brâncuși. Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- 4 Mandelbrot, Benoît B. The Fractal Geometry of Nature. W.H. Freeman, 1982.
- 5 Peterson, Ivars. "Fractals in the Fine Arts." Science News, vol. 136, no. 18, 1989, pp. 280-82.

Tudor-Constantin CONDURACHE
prof. coord. **Constantina HULEA**

Ochi de stele

Luna argintie a orbit tristețea
Și a lăsat în urma ei tăcerea unei stele,
Care s-a întrebat:
-De ce n-am aripi ca el?
Mi-ai întins o floare spre piept,
Cu petale din lumină și lacrimi
Ce nu și-au găsit cuvintele,
Fără să doară, fără să plângi,
Ca și cum frumusețea ta ar fi o durere dulce,
Care, în loc să ucidă,
Vindecă.
Te-am privit azi,
Erai doar poezie în carne și oase de sticlă.
Îți ascundeai palmele la spate...
Ca și cum ți-ai ține aripile ascunse.
Lumea are nevoie de îngeri,
Chiar și când nu-i merită.
Și, dacă te-aș picta,
N-aș folosi culori.
Doar umbre și lumini.
Căci tu ești contrastul -
Blândețea în margini de foc și de răcoare.

Alexandra CORODEANU
prof. coord. **Elena-Loredana CERNAT**

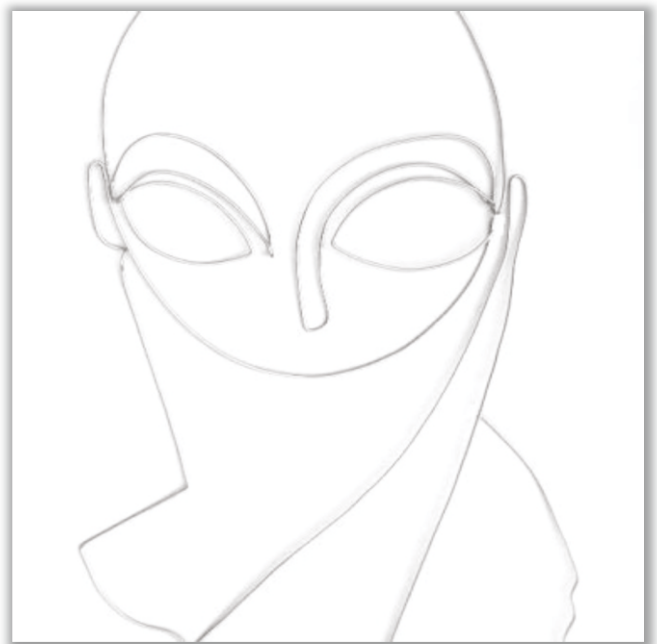
The love of a sculpture

And then I understood...
not everything that shines wants to stay,
not everything that blooms hopes for a tomorrow.
Some things are meant to be seen only once...
like this sunset,
falling over the flowers
like a promise the sky never got
the chance to keep.

And like her eyes
that glowed so sweetly in the dusk,
as if trying to keep the sky awake
for just a moment longer.
In her gaze the light was melting,
like a secret only my heart
wanted to understand.
But she was only a sculpture

I was looking at a beauty that hurts,
But I knew even rays must die.
And the moon always sets
just so the sun can shine in its place.
Isn't that what love is?
There is a place, I'm sure,
where unfinished embraces go,
the words we let die inside our minds,
the smiles we didn't know
how to keep.
A place where longing walks barefoot
and asks for nothing,
except to be heard.
Sometimes I wonder
where the days hide
that we never lived to the end.
And then I look at my beloved sculpture
Maybe they remain somewhere, suspended,
like windows we never had
the courage to open.
Just like her eyes.
Perhaps time lays them down
in a kind of ache
we cannot touch,
beside the people

we held for a moment
and lost for a lifetime.
And I keep them in my eyes.
And, God,
sometimes it hurts to see
that not even the sky
recognizes you anymore.
That its red no longer burns for you,
that the clouds pass by faster,
running from you
like people who don't want to remember
they ever knew you.
But I see them in her eyes.
Oh, only her eyes carved in stone
And maybe one day,
when I lift my gaze again,
the sky will come down to me
not to recognize me,
but to
remind me
where her eyes are.
Where my sculpture is.

Alexandra CORODEANU
prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

Alternative Fashion

What is alternative fashion?

Alternative fashion refers to styles that deviate from popular, mainstream trends. It's about self-expression and individuality, alternative fashion it's often ridiculed for being "weird" and "unconventional" but this doesn't stop anyone from making the craziest and detailed outfits often made using DIY as alternative subcultures are against mass produced clothes (fast fashion).

Some of the well-known alternative styles are: Goth, Punk, Emo, Scene and Metalheads. I will present my personal favorites.

Goth: The Elegance of Darkness

Gaining popularity in the late 70s/ early 80s, Goth culture evolved from the post-punk movement. Goth isn't about fashion but about music and political views hence why goth people are against republican / conservative parties and hold leftist views (Socialism, Anarchism and Communism). Goth music pioneers who built the structure for the whole genre are The Cure and Bauhaus, contrary to popular belief goths aren't into extreme metal genres like death metal, black metal or gore metal.

Goth style takes its inspiration from Victorian elegance with modern, edgy touches. Since goth is so diverse many variations exist most well-known being: Trad-Goth (80s goth), Corporate Goth, Mall Goth (called by many poser goth), Victorian Goth, Cyber Goth and White Goth.

Punk: A Rebellion Against Conformity

Punk style is synonymous with rebellion, originating in the 70s as a battle against conformity and mainstream culture in general. The movement was influenced by bands like The Ramones, S*x Pistols (poser band), The Clash. Punk fashion is intentionally raw and provocative, characterized by ripped jeans, band tees, leather jackets and vests, safety pins, lots of piercings and "crazy" hairstyles like mohawks or brightly dyed spikes. Punk clothes are often made with the help of thrifting and DIY.

Metalheads: The Sound and Style of Rebellion

The metalhead subculture revolves around extreme metal genres that I personally love, my personal favorite being Black Metal but it wasn't always like this, in the early 70s and late 60s the metalhead subculture had its roots in heavy or trash metal bands: Black Sabbath and Judas Priest.

Around the early 80s when Death Metal (the pioneer being the band Death) and Black Metal (The first album was named "Black Metal" by the band Venom) began to rise, metalhead fashion became a lot more diverse with makeup similar to goth makeup being popular.

Fun Fact: Queen is a contributor to the Trash Metal genre with the song "Stone Cold Crazy" from the album "Sheer Heart Attack" in 1974, for a progressive rock and soft rock band this wouldn't cross anyone's mind. Metallica actually did a cover in 1992 special for Freddie Mercury's tribute concert. (wrote this paragraph while listening to Stone Cold Crazy)

Fun Fact no2: Metalheads aren't aggressive despite the aggressive music that characterizes the subculture, studies were done that showed Metalheads are happier than pop listeners and especially trap/rap listeners because of the raw emotion shown in the songs (I'm talking from experience) helps people relate in some cases.

Conclusion:

Everyone has their right to self-expression and that means no one should judge people based on their style, popular belief shouldn't affect anyone's opinion's.

Andrei-Iustin EVU
prof. coord. **Sorina BUTNARU**

Aventura lecturii pentru BAC

Pentru mulți dintre noi, operele din programa de BAC par copleșitoare încă de la prima lectură. Așa le-am simțit și eu. În loc să le evit, am ales să le privesc altfel: să le înțeleg sensurile esențiale și să le explic într-un mod care să facă lectura mai clară și mai ușor de urmărit.

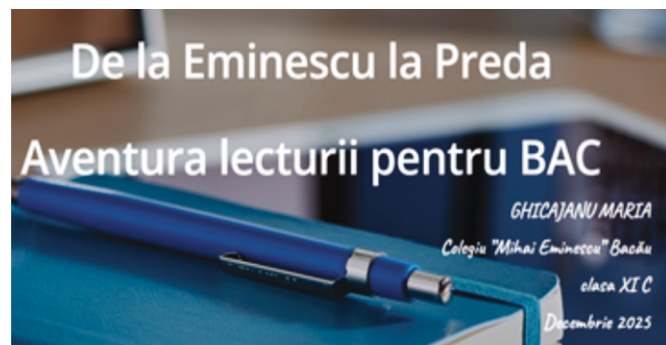
Acest site a apărut din nevoia de claritate. Aici am adunat rezumate, teme, motive și personaje explicate simplu, cu scopul de a face operele din programa Examenului de Bacalaureat mai accesibile. Ideea nu este memorarea mecanică, ci înțelegerea reală a textelor și recâștigarea încrederii în propria capacitate de a le interpreta.

Site-ul prezintă următoarele opere :

- * „Baltagul” - roman social de Mihail Sadoveanu;
- * „O scrisoare pierdută” - de Ion Luca Caragiale;
- * „Moara cu noroc” - nuvelă scrisă de Ioan Slavici;
- * „Ion” - un roman social scris de Liviu Rebreanu;
- * „Floare albastră” - poezie de Mihai Eminescu;
- * „Luceafărul” - de Mihai Eminescu;
- * „Plumb” - de George Bacovia;
- * „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război” - un roman scris de Camil Petrescu;
- * „Povestea lui Harap - Alb” de Ion Creangă;

Pregătirea pentru BAC nu trebuie să fie un drum parcurs în panică. Legătura către website este:

<https://sites.google.com/meb.ro/limbaromn/acas%C4%83>

Maria GHICAJANU
prof. coord. **Elena FRUNZĂ**

När hjärtat växer snabbare än jag

Jag vaknar i en kropp som känns ny varje morgon,
som om jag byter hud med solen,
och mörkret viskar att jag inte vet vem jag är.

Tankar springer i cirklar,
som regn på ett fönster
kärlekens namn rinner nerför glaset
innan jag hinner läsa det.

Jag skrattar för högt,
tystnar för snabbt,
drömmer om någon
som kanske drömmer om mig.

Ibland känns världen för stor
och ibland för liten

jag vill rymma från allt
men saknar det så fort jag går.

Spegeln säger: "du växer",
men hjärtat säger: "jag har redan vuxit ur mig själv".

Och någonstans mitt emellan
börjar jag förstå
att mognad inte är att veta,
utan att våga känna allt ändå.

Alexia-Cosmina RÂMBU
prof. coord. **Paula PETREA**

Perspective divergente

elevă: **Andra IANCU**

Toamnă în suflet

Afară plouă neîncetat,
Sufletul mi-e înghețat.
E toamnă iar și totu-i gri,
Au murit toți fluturii.

E totul rece și pustiu,
E un tablou cu auriu.
Dorul meu se stinge încet,
Parc-am devenit poet.

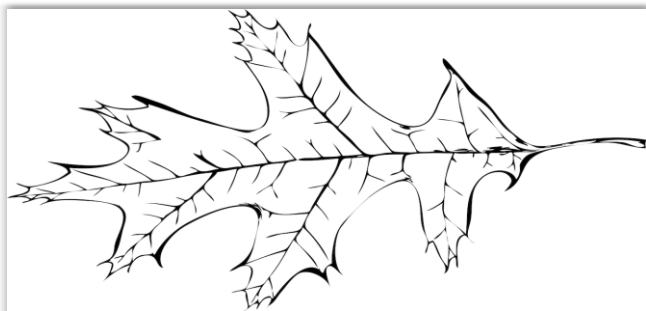
Un fior încet m-apasă,
Frica mea nu vrea să iasă.
Dacă totu-n mine cade,
Lumina-n mine nu mai șade?

Cum ar fi să mor așa?
Unde-i fericirea mea?
Totul parcă-i monoton,
Zici c-alerg la maraton.

Alerg întruna fără stop -
Care era primul scop?
Fericirea căutam?
Dar pe noi nu ne salvăm?

Știi că ne-necăm încet?
Tu nu ai niciun regret?
Vreau să cred că-s mulțumită,
C-aș fi o floare-nflorită.

Dar totu-i bine, în final,
Parcă pare chiar banal
Să mă plâng că este greu -

Ana-Maria NEAGU

prof. coord. **Alina BURLACU**

Lumini din trecut

De ai vrea să mă mai vezi,
Cu speranță tu să crezi,
Că eu o să vin de-ndată,
Dar să nu m-aștepți la poartă.

O să cred că-i iar ca la-nceput,
Deși știu că nu mai pot să lupt.
Vreau să știi că sunt fericită
Refuz de ploi să fiu zdrobită.

Nu vreau ca ei să mă repare,
Liniștea mea e-nșelătoare,
Vreau să știu doar ce te doare,
Nu uita de alinare.

Și știu că lumea nu te vede;
Ascunzi realitatea între gene.
Când tu respiri mai greu, eu știu,
Că gândul tău nu e pustiu.

Și iar stai și-aștepți să se adune,
A ta voință nu le poate spune,
Iar seara, după multe-multe zile,
Furtuna pe obrajii tăi revine.

Iar eu vreau să-mi amintesc,
Cine sunt și ce-mi doresc.
Spune-mi, de ce mă ascund?
Al meu suflet e flămând.

Ana ICHIM

prof. coord. **Alina BURLACU**

Chimia emoțiilor

Emoțiile ne însoțesc în fiecare aspect al vieții. La școală ne bucurăm când primim o notă bună sau o încurajare din partea profesorului. Alături de prieteni și familie trăim momente frumoase care ne umplu de fericire. Le simțim la petreceri, dar și în momente liniștite, când reflectăm asupra unei idei sau a unui eveniment important, sau chiar în situații stresante, precum o ceartă. Emoțiile pot fi privite ca răspunsuri ale creierului la diverși stimuli și factori externi. Dar v-ați întrebat vreodată ce se întâmplă, de fapt, în creier atunci când simțim ceva? Hai să ridicăm capota și să descoperim împreună!

Totul începe cu neuronul, o celulă specializată în transmiterea impulsurilor electrice și a informațiilor în sistemul nervos. Structura sa unică îi permite să genereze, să transmită și să preia aceste impulsuri, permițând comunicarea rapidă între neuroni. Comunicarea dintre neuroni se realizează prin dendrite, prelungiri ale corpului celular (soma) care recepționează neurotransmițătorii eliberați de alți neuroni, și prin terminalul sinaptic, zona în care ajunge impulsul electric și unde sunt eliberate vezicule cu neurotransmițători în spațiul sinaptic, acea mică distanță dintre doi neuroni.

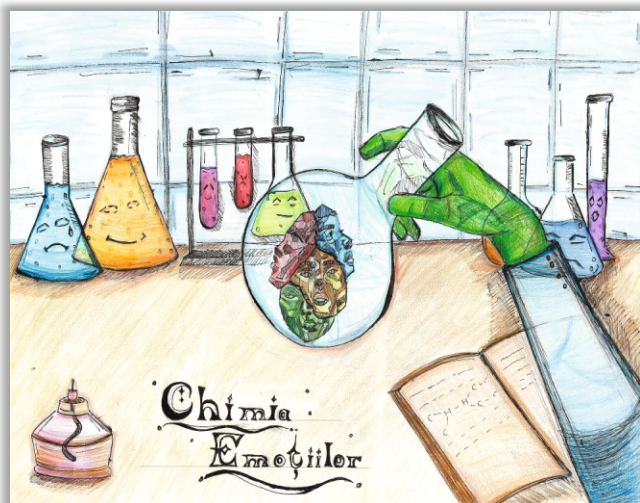
Pentru ca un neuron să genereze un potențial de acțiune, el trebuie să atingă un anumit prag, iar acest lucru depinde chiar de neurotransmițătorii primiți de la alți neuroni. Aceștia se leagă de receptori de pe dendrite și determină deschiderea sau închiderea canalelor ionice pentru Na, K sau Cl, (sodiu, potasiu sau clor) modificând astfel sarcina electrică a neuronului. Neurotransmițătorii excitatori depolarizează membrana și cresc probabilitatea ca neuronul să atingă pragul de activare, în timp ce inhibitorii hiperpolarizează membrana și reduc șansa de a genera un impuls.

Neuronul adună toate aceste semnale, iar dacă suma lor depășește pragul (-55 mV), se declanșează un potențial de acțiune, care va fi transmis mai departe și va elibera neurotransmițători către alți neuroni, continuând astfel circuitul electric care stă la baza emoțiilor noastre. Toate aceste mici impulsuri electrice și semnale chimice nu rămân doar în neuroni; ele se traduc în ceea ce simțim. Emoțiile apar datorită modului în care neuronii se

activează în rețele complexe și a patternurilor în care circulă semnalele chimice.

Dopamina, serotonina, noradrenalina și alți neurotransmițători joacă rolul mesagerilor chimici, influențând cât de probabil este ca un neuron să trimită un impuls, dar ceea ce creăm cu adevărat în experiența noastră emoțională depinde de secvența neuronilor activi. Astfel, în momente plăcute, anumite circuite neuronale sunt activate și eliberează dopamină și endorfine, iar noi ne simțim motivați și fericiți. În situații stresante, alte circuite, cu noradrenalină, ne pregătesc corpul și atenția pentru acțiune. Prin această interacțiune între chimie și activitatea neuronală, experiențele noastre zilnice se transformă în emoții.

În concluzie, emoțiile noastre sunt rezultatul unor interacțiuni complexe dintre activitatea neuronilor și mesajele chimice ale neurotransmițătorilor. Fiecare bucurie, tristețe sau frică reflectă modul în care creierul transformă semnalele chimice și electrice în experiențe reale.

Iulian IURAȘCU
prof. coord. **Camelia COJOCARU**

Brâncuși vs. Contemporary Art

Constantin Brâncuși (1876–1957) is one of if not the greatest Romanian artists, a founding father of modern sculpture worldwide. He abandoned the 19th-century realist approach, naturalism, academicism, and Rodin's influence, and instead introduced a new vision: the reduction of forms to their essence. The main idea on which he based his work was, in his own words, *"True reality is the essence, not the appearance."*

The Romanian sculptor applied these ideas by eliminating unnecessary details from his artworks, reducing them to their pure, simple forms while preserving their message - the essence of the emotions expressed through art. An example of this is *"The Maiastra"*, which is not a realistic representation of a bird, but the essence of flight. Brâncuși said: *"I do not create birds, I create flights."* He gave up detailed modeling in favor of a focus on material, texture, and surface. He polished bronze until it shone like a mirror, left wood either raw or partially polished, and worked meticulously on proportions and flow until the form became inevitable.

The artist introduced the idea of sculpture as an autonomous object with its own space. He redefined the relationship between sculpture and space, using the pedestal as part of the sculpture itself. In Brâncuși's vision, the sculpture is no longer just an object to be admired, it becomes a presence that organizes space, as seen in the ensemble at Târgu Jiu. He infused his sculpture with a deeply spiritual vision inspired by Romanian tradition, Eastern philosophy, and universal mythology. A relevant example is the Endless Column at Târgu Jiu, which becomes a symbol of spiritual ascension toward the absolute.

The sculptor does not belong to a strict artistic movement like Cubism or Futurism. The Romanian artist created his own personal current, which influenced the ones mentioned above. *The Brâncușian style* is based on modern archaism, a combination of archaic, primitive, pre-Christian forms with a purified modern aesthetic. Constantin Brâncuși's sculptures do not rely on geometry or visual logic, they are defined by deep emotional

meaning and symbolism, brought to life by his artistic genius. He laid the foundations of the minimalist ideas of the 1960s decades earlier.

One exemplary work that illuminates Brâncuși's typical characteristics is *"Bird in Space"*. The concept of the bird comes from pre-Christian cultures, and its form is not anatomically that of a bird, but it conveys the idea of flight, freedom, lightness, and the magnificence of life. It is perhaps the best example of Brâncuși's use of minimalism: the elongated, flowing form and glossy golden surface do not impress through artistic detail, but through the idea the artist transmits to the viewer.

Contemporary art (1970–present) is based on diversity, experimentation, and concept, not just on form, as in earlier artistic movements. Contemporary sculpture moves away from modernist ideas, yet it preserves certain characteristics from major modernists such as Brâncuși, Duchamp, or even the minimalist movement.

Contemporary sculpture does not focus on beauty, perfection, craftsmanship, or classical aesthetics. The central element is the message conveyed. The forms of the artworks can be simple, complex, chaotic, or minimalist, it does not matter, as long as they communicate a message that raises a question, offers a critique, or challenges the public to react to the subject brought into discussion through the sculpture.

Traditional sculpture relies on materials such as stone, wood, or bronze. Contemporary sculpture, on the other hand, uses any imaginable material, from plastic and recycled metal to fire, ice, and even robots. The idea behind contemporary sculpture is to use any means to create an artwork, as long as there is artistic intention and the desired message is transmitted. Contemporary artists move from sculpture as a simple object to creating true experiences. Sculptures become sculptural spaces, interactive structures, or even sculpted pathways through which the audience moves. Sculpture becomes an immersive and participatory experience. One of the most well-known works of this kind is "The Key in the Hand" by Chiharu Shiota, exhibited at the Japan Pavilion of the 2015 Venice Biennale, where an enormous room was filled with a network of 400 km of red threads with thousands of suspended keys, allowing visitors to walk inside and admire the astonishing installation. Contemporary sculpture is built upon several past movements as well as new ideas,

Post-Minimalism, Arte Povera, Neo-Conceptualism, Land Art, Digital Arts, and even using the human body. Each of these carries a specific message that highlights issues present in today's society. In the past, sculpture was centered mainly in Europe and the United States. Today, it has become global. Major sculptors no longer come only from Europe or the U.S., but also from Latin America - Colombia's Doris Salcedo (Shibboleth), from Africa - Ghana's El Anatsui (sculptural tapestries), or from Asia - Lebanon's Mona Hatoum.

In the end, I can say with certainty that without Brâncuși's work, contemporary sculpture would not be what it is today. His ideas of artistic

expression form its foundation, but contemporary sculptors take these ideas to a different level. They have no strict rules, only the goal of transmitting a profound message about the society we live in. Constantin Brâncuși paved the way through his mastery of expression, turning the rules of sculpture and art upside down by placing the message at the forefront, ahead of classical form and beauty.

Victor MANEA
prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

Un eseu care vorbește despre modernizare, pune accent pe efectele negative; în trecut, lumea era mai colorată, arhitectura mai detaliată și unică, clădirile mai vii, hainele mai calitative, natura mai curată.

Între oglinzi paralele

Nimeni nu s-ar fi așteptat ca evoluția lumii să poată fi percepută drept un fenomen negativ, el fiind corelat cu modernizarea în epoca în care ne aflăm. Fără doar și poate, tehnologia avansează, orașele se înalță spre cer, din oțel și sticlă, iar viteza cu care se schimbă totul pare un semn de prosperitate. Totuși, în spatele acestei fațade lucioase, se ascunde o realitate mai tristă: modernizarea a șters o parte din sufletul lumii, din frumusețea și autenticitatea care o defineau odinioară.

Privind retrospectiv, în urmă cu multe decenii, lumea era mai colorată, mai vie, mai călduroasă atât în înțelesul propriu, cât și în cel figurat. Clădirile purtau amprenta meșteșugarilor, fiindcă fiecare detaliu arhitectural reprezenta o dovadă a pasiunii și a grijii pentru frumos. Dacă ne plimbăm astăzi prin centrele vechi ale orașelor europene – de pildă prin Praga, Florența sau Sighișoara – observăm un contrast izbitor între vechile construcții, pline de ornamente și viață, și blocurile moderne din beton cenușiu care le înconjoară. Astfel, odată cu modernizarea, arhitectura și-a pierdut originalitatea, patina creativității și a progresului. Clădirile contemporane par făcute în serie, lipsite de identitate, menite doar să fie practice, nu și frumoase. Scopul este ca acestea să coste cât mai mult, iar procesul și materialele pentru construcție să fie cât mai ieftine, de aici, născându-se minimalismul.

De asemenea, stilul vestimentar a suferit aceeași transformare. În urmă cu un secol, hainele erau făcute să dureze, croite manual, din materiale naturale, cu modele și cusături unice. În prezent, popularitatea pieselor vestimentare se schimbă din ce în ce mai repede, convingând astfel oamenii să își schimbe garderoba cât mai des, în ideea de a nu realiza că achiziționarea lor nu va rezista prea mult,

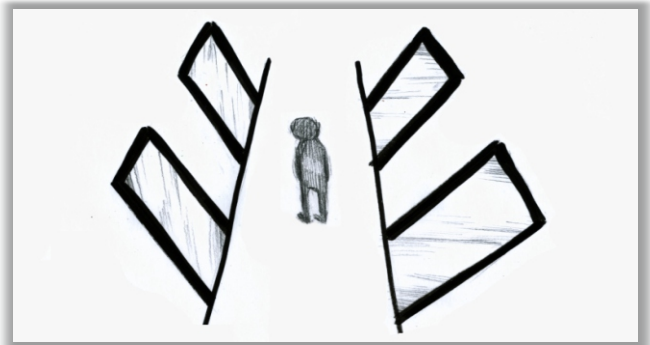
rezista prea mult, din cauza felului în care a fost creată. Moda pune accent pe cantitate, nu pe calitate, iar în acest proces s-au pierdut eleganța și respectul pentru artizanat.

Nici natura nu a scăpat neatinsă. În trecut, aerul era mai curat, râurile mai limpezi, pădurile mai dese. Orașe, precum Beijing, Londra sau chiar București suferă acum din cauza poluării, a traficului sufocant și a defrișărilor masive. În dorința de a „construi mai mult”, am distrus exact ceea ce ne dădea viață: echilibrul natural.

Modernizarea a adus, desigur, confort și acces rapid la informație, dar a luat în schimb liniștea, profunzimea și simțul estetic al lumii de altădată. În locul târgurilor și al atelierelor de meșteșugari, vedem mall-uri impersonale; în locul bisericilor pictate și al caselor cu ferestre sculptate, se ridică turnuri de sticlă reci și neprimitoare. Orașe, precum Parisul, care odinioară emanau o eleganță unică, par astăzi sufocate de modernitate și turism industrializat, pierzând din farmecul lor original, din tradițiile și cultura localnicilor.

Adevărata problemă nu este modernizarea în sine, ci direcția în care ea se manifestă. Progresul ar trebui să fie o continuare a tradiției, nu o ruptură de ea. Trecutul ar trebui să fie respectat și prezervat, nu șters. Fiecare regiune de pe glob ar trebui să își știe originea și evoluția, pentru a putea cu adevărat să se îmbunătățească pe plan economic, teritorial, arhitectural etc.

Așadar, modernizarea a adus numeroase beneficii, însă a lăsat în urmă o nostalgie amară. Lumea de altădată, cu arhitectura sa detaliată, hainele sale calitative și natura neatinsă, era mai vie, autentică și mai plină de culoare. Poate că adevăratul progres nu înseamnă să construim mereu ceva nou, ci să învățăm să păstrăm ceea ce merită să dăinuie.

Antonia-Francisca PETREA
prof. coord. **Elena-Loredana CERNAT**

Pointe Shoes

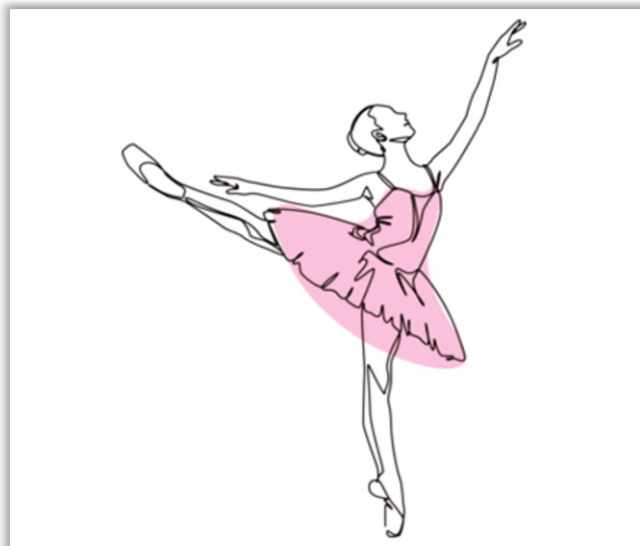
We are born in satin silence,
pale as moonlight, soft as breath -
stitched dreams of ribbon and glue,
crafted for beauty, destined for death.

She takes us in trembling hands,
her fingers trace our tender seams.
We are perfect - yet too pure -
and she must wound us to make us sing.

With hammer, knife, and restless will,
she bends our shanks, breaks our pride.
We learn her arches, her ache, her fire -
her devotion is both grace and tide.

Then the music calls, and we awaken.
Beneath chandeliers of gilded light
we bear her soul across the stage,
each step a whispered battle in white.

We feel her agony bloom in silence -
blood's shy kiss within our toes,
and yet she smiles, the world believes
her weightless joy, the art she chose.

We die a little with each pirouette,
our satin fraying like fading stars,
our hearts - of paste and thread - collapse
in the hush between her bars.

Soon, we rest among our sisters,
a graveyard of grace in canvas bags.
She will find another pair to break,
another soul to lift, to drag.

Yet we do not mourn our brief existence -
we lived to make her mortal flight divine.
For what is beauty, if not a moment
that burns, then bows, by design?

We are pointe shoes - fragile vessels -
cradling pain in the shape of art.
Our purpose ends where hers ascends,
dust and satin - beneath her heart.

And as she leaves her career behind,
She keeps every pair locked in her mind
For the ballerina's memory shall be remembered,
While we are forgotten and to the dust we render.

Antonia-Francisca PETREA
prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

Constantin Brâncuși și Auguste Rodin - povestea unei prietenii

La începutul secolului al XX-lea, Constantin Brâncuși, un tânăr sculptor român, și-a părăsit satul natal și a pornit într-o călătorie lungă și obositoare către Paris, centrul artistic al vremii. Atât de hotărât era, încât a parcurs pe jos mare parte din drumul de 2.400 de kilometri de la București la Paris, călătorie care i-a luat mai bine de un an și l-a silit să doarmă adesea sub cerul liber. Ajuns în capitala Franței, în 1904, Brâncuși avea un scop clar: să învețe de la cei mai buni și să se afirme în lumea sculpturii.

La acea vreme, cel mai respectat sculptor din Paris era francezul Auguste Rodin, autorul unor capodopere precum „Gânditorul” și „Sărutul”, pe care Brâncuși îl privea ca pe un adevărat idol. Tânărul român a reușit să se facă remarcă: după ce a expus la Salonul de Toamnă din 1906, i s-a oferit șansa să lucreze ca ajutor în atelierul lui Rodin, unde trebuia să transpună în piatră modelele din lut ale maestrului.

La început, Brâncuși lucra cu entuziasm în preajma mentorului său. Îl putem imagina pe tânărul venit din Hobița modelând sau cioplinind atent în atelierul din Meudon, printre sculpturile lui Rodin, dornic să învețe cât mai mult. Cu toate acestea, după numai câteva săptămâni (în primăvara lui 1907), Brâncuși a luat o hotărâre neașteptată: și-a strâns lucrurile și a părăsit atelierul maestrului. Simțea că, oricât de onorant ar fi fost să lucreze alături de Rodin, nu se putea dezvolta cu adevărat în umbra acestuia. „Nimic nu crește la umbra marilor copaci”, avea să spună el mai târziu, explicând astfel de ce a ales să plece din preajma artistului.

Mulți prieteni ai lui Brâncuși au fost uluiți de gestul lui. Cum să renunți de bunăvoie la o asemenea șansă? Totuși, Rodin nu a avut resentimente față de fostul său ucenic. Dimpotrivă, se povestește că, atunci când a aflat decizia îndrăznească a lui Brâncuși, marele sculptor francez a zâmbit și ar fi rostit cu înțelegere: „Pe termen lung, are dreptate. E la fel de încăpățânat ca și mine”. Aceste cuvinte venite din partea lui Rodin arată respectul și afecțiunea dintre cei doi artiști.

Eliberat de influența directă a lui Rodin, Constantin Brâncuși a înflorit ca artist prin propriile valențe creatoare. În loc să urmeze în continuare stilul figurativ, dramatic și plin de detalii al

maestrului francez, Brâncuși și-a descoperit treptat propriul limbaj sculptural. S-a îndepărtat de influențele impresionismului în care fusese format și a găsit inspirație în arta veche. De asemenea, a început să practice „cioplirea directă” în materiale dure, precum piatra și lemnul, renunțând la tehnicile obișnuite de modelare în lut și turnare în bronz, folosite de Rodin. Imediat după despărțirea de Rodin, tânărul sculptor a creat lucrări care i-au definit stilul său unic: a realizat mai multe versiuni ale „Muzei adormite”, capete ovoidale, netede, ce surprind esența liniștită a chipului uman și a dăltuit propria interpretare a „Sărutului” (1907), considerată prima operă ce îi afirmă pe deplin autonomia artistică. Noua versiune a temei sărutului, atât de diferită de viziunea realistă și pasională a lui Rodin, ilustrează perfect ruptura de stil dintre cei doi: în sculptura lui Brâncuși, cele două siluete îmbrățișate sunt reduse la forme geometrificate și unite într-un singur bloc, sugerând contopirea lor într-o singură ființă.

Anii au trecut, însă Brâncuși nu a uitat niciodată ce a însemnat întâlnirea cu Rodin. În 1952, deja artist consacrat, el a scris un omagiu emoționant dedicat fostului său mentor, recunoscând că influența lui Rodin „a fost, și rămâne, enormă” asupra sculpturii moderne. Fără a mai sta în umbra nimănui, Brâncuși și-a urmat propria cale și, în deceniile următoare, a ajuns să creeze capodopere revoluționare, de la grațioasa „Pasărea Măiastră”, până la monumentală „Coloană a infinitului”, de la Târgu Jiu, care au schimbat fața sculpturii mondiale.

Este greu de spus cum ar fi evoluat Brâncuși dacă nu l-ar fi cunoscut pe Rodin, însă, un lucru e sigur: exemplul și încurajarea discretă ale marelui maestru francez i-au dat tânărului sculptor curajul să-și caute propria voce. Povestea prieteniei dintre Constantin Brâncuși și Auguste Rodin rămâne una cu totul specială și inspiratoare, ne arată cum respectul și influența unui mentor pot aprinde scânteia creației, iar hotărârea discipolului de a-și depăși maestrul poate duce la creații nemuritoare.

Luca SĂRBUȘCĂ

prof. coord. **Elena-Loredana CERNAT**

Summer's Gentle Spell

Like a lovely violet scent,
The warm weather comes,
With the blooming flowers on her head,
Singing softly at the drums.

And like in a fairy tale,
The summer arrives,
Melting our cold hearts;
The color revives.

The swan lake on a honeymoon evening,
Makes our light blue sea feel more deeply.
The fire that surrounds you 'till June
Its taken by the silver moon.

The sunset warms the evening sky,
Its golden shades now softly lie;
The breeze begins its gentle play,
And slowly drifts the day away.

The waves arrive upon the shore;
They kiss the sand, then come once more.
The summer sun climbs bright and high,
And fills with blue the peaceful sky.

The nights grow calm; the stars appear
Their silver sparks shine soft and clear;
And summer's glow stays close and free,
A simple joy for you and me.

eleve: **Lavinia MELIAN**
Livia APETRI

prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

Beneath the Stars

Sunrise paints the window gold,
Just like your smile, a story told.
A secret shared, a gentle glance,
A hopeful, happy, dancing chance.

Walking home beneath the stars,
Ignoring all the passing cars.
Lost in whispers, soft and low,
Where only our two feelings grow.

The awkward touch, the nervous laugh,
Like finding pieces of a paragraph.
A perfect fit, a steady line,
A love like this, truly divine.

The world fades out, the noise is gone,
Just you and I, until the dawn.
A simple touch, a hand in hand,
Building castles on the sand.

Though troubles come and shadows loom,
Our hearts together find their room.
A promise whispered, soft and clear,
To face the future, year by year.

And even when the sky is gray,
My love for you will light the way.
A burning flame, forever bright,
My guiding star, my truest light.

eleve: **Denisa Spulber**
Aniela SURUGIU

prof. coord. **Lăcrămioara CONSTANTIN**

Brâncuși și muzica esențelor: sculptura ca artă sonoră

În lumea artei moderne, începutul secolului XX a fost dominat de o idee esențială: reducerea la puritate, la forma de bază, la vibrația interioară. În muzică, autorii precum Debussy, Ravel sau Stravinski au căutat să desprindă melodia de ornament, armonia de exces și să lase doar esențialul - o muzică ce pare că respiră singură. Constantin Brâncuși, sculptorul român devenit legendă la Paris, a urmat exact aceeași cale, dar în piatră și bronz. Sculpturile lui nu sunt forme „simplificate”, ci concentrate: sunt sunete interioare transformate în volum, tăcere transformată în vibrație.

Violoncelul Brâncuși

Tăcerea ca artă sonoră

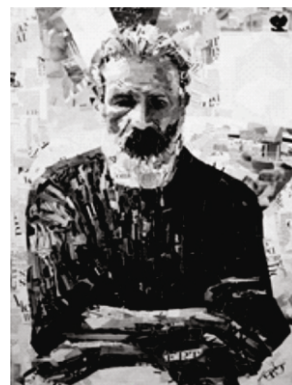
Astefel, Brâncuși și Satie au demonstrat că între sculptură și muzică nu există granițe adevărate. Ambele sunt forme ale tăcerii vibrante, ale respirației lumii. Dacă muzica esențială te învață să asculți ceea ce rămâne după ce sunetul se stinge, sculptura lui Brâncuși te învață să vezi ceea ce rămâne după ce forma se simplifică.

Un sculptor care gândea în sunete

Puțini știu, dar Brâncuși nu a fost doar un sculptor genial, ci și un muzician sensibil. A cântat în corul bisericii Mavrogheni în adolescență, iar la 18 ani și-a construit chiar și o vioară din scândurile unei lăzi de grâu, uimindu-l pe lăutarul Mihalache, care exclama: „Îi zice mai bine ca a mea!”. Această vioară, dusă mai târziu la Paris, avea să îl însoțească toată viața și a devenit astăzi o comoară expusă în reconstituirea atelierului său.

În atelierul său de la Impasse Ronsin, Brâncuși asculta încontinuu muzică populară românească. Avea peste 2000 de discuri. Pentru el, folclorul românesc era o legătură cu tot ce considera mai profund, mai autentic. Poate de aceea muzica simfonică nu-l atrăgea - o vedea prea dramatică. Nu iubea decât sound-ul curat, aproape ritualic. Iar singurul compozitor occidental care i-a atins cu adevărat sufletul a fost Erik Satie.

Satie și Brâncuși: prietenia a două esențe

Când Brâncuși și Erik Satie s-au cunoscut la Paris, în 1910, ceva i-a unit instantaneu: aceeași căutare a simplității absolute. Brâncuși îl numea pe Satie „Socrate”, pentru înțelepciunea lui austeră, iar Satie îl vedea pe sculptor ca pe un „Platon” modern, capabil să transforme ideile în forme pure.

Se spune că muzica lui Satie, mai ales celebrele *Gymnopédies*, a fost influențată de ritmurile românești pe care le auzise la evenimentele din Paris. Îmbinarea aceasta între sonoritatea orientală și minimalismul său occidental a rezonat perfect cu spiritul lui Brâncuși.

Cei doi petreceau ore în șir în atelierul sculptorului. Acolo, în mijlocul formelor sale ovale, netede, luminoase, Satie își găsea inspirația; iar Brâncuși își găsea muzica interioară. Nu e de mirare că sculptura „Socrate” (1922) i-a fost dedicată compozitorului - un omagiu tăcut, în lemn.

Arta tăcerii care cântă

Brâncuși spunea adesea: „Sunt forme care vorbesc despre ceea ce nu se poate spune.” Sculpturile lui sunt adesea comparate cu sunete înlemnite. „Pasărea Măiastră” pare o vibrație verticală, o undă sonoră care se ridică spre cer. „Coloana fără sfârșit” este un leitmotiv sonor transformat în verticalitate infinită.

Când sculptura devine dans

Prietenia lor a dat naștere și unui moment istoric în arta spectacolului: un balet pe muzica lui Satie, dansat de artista Lizica Codreanu, pentru care Brâncuși a creat costume geometrice și revoluționare. Era prima dată când sculptura, muzica și dansul se contopeau într-o singură formă esențializată. Pentru Parisul avangardist, acest experiment a fost începutul drumului spre dansul contemporan.

Bibliografie:

1. Tănăsescu, Alexandra. „The Creative Friendship between Brâncuși and the Composer Erik Satie.” *Cultura la dubă*, 14 februarie 2021.
2. Cornea, Cosmina. „Vioara lui Brâncuși.” *Societatea Muzicală*, ianuarie 2016.

Brâncuși nu a sculptat doar piatra, ci și tăcerea. Iar în această tăcere, uneori, se aud cel mai clar muzicile

Larisa-Ștefania OPRIȘAN
prof. coord. **Loredana DABIJA**

Ghicește personajul!

Ziua de 17 ianuarie 2025 a reprezentat un prilej extraordinar de a ne reîntâlni cu personajele literare preferate și de a ne pune în valoare veleitățile creative. Astfel, activitatea din cadrul proiectului Clubul de Lectură „Cafeneaua literară” i-a avut ca protagoniști pe elevii clasei a X-a C, profil filologie, în Parada personajelor literare.

Tema abordată a vizat, în principal, înțelegerea conceptelor de instanță narativă, tipologia personajelor și stimularea capacității lectorului de a prelucra informațiile din textele parcurse într-o cheie critică. Elevii au fost antrenați să realizeze detalii vestimentare și accesorii unice, obiecte simbolice prin care să reprezinte personajele alese în fața auditoriului, dar și să alcătuiască o prezentare atipică ori o ghicitoare în urma căreia identitatea să le fie dezvăluită de către ceilalți participanți. Galeria „ființelor de hârtie” care au prins viață a pendulat între siluete creionate de autori români precum Mihail Sadoveanu, Mircea Eliade sau Tibi Ușeriu și scriitori din alte spații culturale, cum ar fi: William Shakespeare, Jules Verne, Jane Austen, Mark Twain, Cornelia Funke, Agatha Christie, J.R.R. Tolkien, John Boyne, Colleen Hoover.

Pentru acest demers, au fost angrenate trei paliere: unul teoretic - Istoria personajului, coordonat de către prof. Parfenie Alexandra, unul practic - Prezentarea personajelor favorite prin ghicitori, facilitat de către bibliotecar Lupu Ramona și unul de feedback - Quiz de asociere a protagonistului cu opera și autorul acesteia, conceput și animat de către prof. Petrea Paula.

Resursele digitale realizate în acest scop sunt disponibile aici:

* <https://wordwall.net/ro/resources/8490353635/literatur%c4%83/parada-personajelor-literare-partea-i>

* <https://wordwall.net/ro/resource/8490353635/literatur%c4%83/parada-personajelor-literare-partea-ii>

Iată câteva dintre cele mai ingenioase rime imaginate în acest sens:

Sunt pasionată de cuvinte, povești și hârtie
Cu visuri mărețe, scriu cu bucurie.
Printre surori sunt cea mai îndrăzneată,
Am inimă mare și fire îndrăgostită de viață.
(Tănase Andrada: Jo March - LITTLE WOMEN, Louisa May Alcott)

Am jurat să slujesc o cauză mai mare,
Dar loialitatea-mi se schimbă ca soarele-n zare.
Când mă vezi ba prieten, ba dușman,
Cine sunt eu, cel ce urzește un plan?
(Constantin Andrei: Paul - PRISON BREAK: THE CLASSIFIER FBI FILES, Paul Ruditis)

Cu mintea isteată și inima mare,
Pe râu adesea plutește în zare.
Pozne și planuri mereu pregătit,
Cine-i băiatul ce n-a obosit?
(Apetri Ricardo: Tom Sawyer - AVENTURILE LUI TOM SAWYER, Mark Twain)

Mă trag dintr-un oraș cu multă culoare
Un caiet îmi păstrează trecutul cu ardoare.
Cu flori în nume și suflet rănit,
Îmi caut iubirea, dar prețu-i greu de plătit.
(Clianu Diana: Lily Bloom - TOTUL SE TERMINĂ CU NOI, Colleen Hoover)

Sunt bătrână și știu multe,
Taine vechi și căi pierdute.
Cu privirea te pătrund
Timpul curge-n al meu gând.
La răscruci eu te-oi chema
Să-ți arăt ce-i soarta ta.
De cutezi, vino îndată
Și ghicește a mea artă.
(Bejan Adnana: Țiganca bătrână - LA ȚIGĂNCI, Mircea Eliade)

Pe insulă ajunge un doctor vestit
Cu mâini de chirurg și un trecut rănit.
Un pahar prea plin l-a dus în păcat,
Dar misterul ascunde ce altceva a urmat.
Cine este acest om, cu mască de calm,
Ce duce cu sine al morții șarm?
(Marangoci Mihnea: Dr. Edward Armstrong - ZECE NEGRI MITITEI, Agatha Christie)

Într-un oraș discret, cu secrete mari,
Ea sapă prin minciuni, căutând adevăruri tari.
Cu mintea ei ascuțită și un dosar plin,
De crime nerezolvate se-apropie din plin.
Eroină curajoasă, dar în umbră trăiește
Și pe un podcast adevărul ți-l povestește.
Cine este fata ce-n necunoscut pași face?
Căutând dreptatea, oricât de greu s-o desface.
(Mocanu Andrada-Florina: Pip Fitz-Aruobi - CRIMA PERFECTĂ, Holly Jackson)

Cine-i femeia ce-n munți s-a rătăcit,
Cu toporul în mână și sufletul pustiit,
Soțul pierdut cu îndârjire căutând,
Ochi stinși de durere și inimă bătând,
Străbate drumuri cu pas neclintit,
Răzbunare și tihnă cere-n asfințit,
Cu tărie și dor anchetează-n suspin,
Inegalabilul detectiv feminin?
(Antal-Cionta Dalia: Vitoria Lipan - BALTAGUL, Mihail Sadoveanu)

Un medic cu vise îndrăznețe înainte,
A cărui iubire nu se dezmințe.
Deși e alintat, furios și rănit,
Rămâne captiv în iubire și mit.
(Măgirescu Sofia: Ryle Kincaid - TOTUL SE TERMINĂ CU NOI, Colleen Hoover)

Sub lună stau, cu ochii la cer.
Iubesc în taină, un vis efemer.
Un nume port, dar nu-l vreau auzit
Într-o lume de ură, damnată la sfârșit.
Ascunsă de lume, pătimesc în tăcere,
Destinul mă poartă spre-o mare durere.
Cine sunt, de ce nu pot iubi eu
Dușmanul de moarte al neamului meu?
(Ciobanu Alexandra: Julieta Capulet - ROMEO ȘI JULIETA, William Shakespeare)

Sentimente profunde stăpânesc peste mine,
Știu bine ce vreau și voi obține.
Orice în calea dorinței va sta
Voi judeca fără inima mea.
Cealaltă-i vis, haos, culoare,

O flacără vie, mereu visătoare,
Râde de reguli, nimic n-o oprește,
Cu suflet rebel lumea cucerește.
Ce se va întâmpla nu află nimeni.
O fi poezie ori joc pretutindeni?
Lângă carte împreună vom sta,
Secretul întunecat de-a descifra.
(Arhire Alessia, Vrînceanu Renata: Verity și Harper, VERITY, Colleen Hoover)

O artistă a umbrelor, a culorilor vii,
Ce viața-mi transformă-n enigme târzii,
O căsnicie perfectă doar la exterior,
Dincolo de zâmbet - foc mistuitor.
Într-o noapte banală, tot s-a schimbat,
O lovitură ascunsă - adevăr îngropat.
Pe pânză expun ce nimeni nu știe,
Un joc de simboluri, o lume pustie.
Victimă? Autor? un mister nedelegat,
În minte stă cheia unui trecut pătat.
Sunt femeia ce scrie povestea-n splendoare,
Dar port în privire chinuri ucigătoare.
(Vîrdea Beatrys: Vrajitoarea Circe, CIRCE, Madeline Miller)

În sarí bengalez, sub cerul indian,
Eroina trăiește un vis diafan.
Iubirea o poartă pe cărări în abis,
Dar inima-i tânjește spre-un dor interzis.
Între culturi și norme, sufletu-i sfâșiat,
Cine e ea, ce romanul a inspirat?
(Ionescu Giulia: Maitreyi - MAITREYI, Mircea Eliade)

Dintr-un capriciu, în lume-am pornit,
Cu ceasul în mână, mereu grăbit,
Un slujitor credincios m-a urmat,
Passepartout e numele celui vizat.
Sunt nobil englez, stilat, politicos.
Cine sunt de pariez grandios?
(Țîmpu Elisa-Francesca: Phileas Fogg - OCOLUL PĂMÂNTULUI ÎN 80 DE ZILE, Jules Verne)

Două surori, legate prin sânge,
Una e umbră, cealaltă e stea,
Poveste ascunsă în nopțile crude,
Un mister ce doare și nu va pleca.

Un secret ascuns în umbră,
 Un adevăr ce doare oriunde s-ar afla,
 Cu zâmbet cald, dar inima grea,
 Cine sunt eu, ghicește acum de poți așa?
 (Axinte Daria-Maria: Becca - CRIMA PERFECTĂ,
 Holly Jackson)

Simplă, calmă, bine educată,
 Sunt o artistă rafinată,
 Thornfield Hall îmi e cămin
 Domnul Rochester - stăpân.
 Am crescut în chin și ură,
 Orfană, rebelă făptură.
 Charlotte Brontë m-a creat
 Oare cum m-a botezat?
 (Prof. Petrea Paula: Jane Eyre - JANE EYRE,
 Charlotte Brontë)

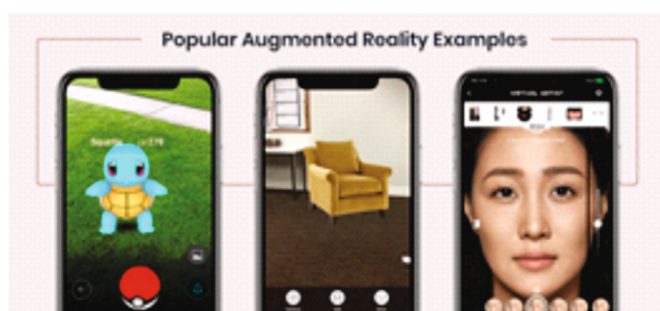
prof. **Alexandra PARFENIE**
 prof. **Paula PETREA**
 bibl. **Ramona LUPU**

Realitatea augmentată (AR) și Realitatea virtuală (VR)

Realitatea Augmentată (AR) și Realitatea Virtuală (VR) sunt tehnologii în plină dezvoltare care transformă modul în care învățăm, muncim și ne distrăm. De la jocuri captivante până la lecții educaționale interactive, AR și VR oferă experiențe unice și schimbă felul în care percepem și interacționăm cu lumea din jurul nostru.

Realitatea Augmentată (AR) presupune suprapunerea informațiilor digitale - cum ar fi imagini, sunete sau texte - peste lumea reală. Spre deosebire de alte tehnologii, AR îmbogățește realitatea existentă în loc să creeze una complet nouă. Cel mai frecvent dispozitiv utilizat pentru aplicațiile AR este telefonul mobil, iar popularitatea acestei tehnologii a crescut rapid datorită aplicațiilor accesibile și ușor de utilizat.

Un exemplu bine cunoscut de utilizare AR este jocul Pokémon GO, care a captat atenția oamenilor din întreaga lume prin integrarea unor personaje virtuale în mediul real, vizualizate prin ecranul telefonului. Alte exemple includ filtrele de pe Instagram și Snapchat, care adaugă elemente virtuale precum măști sau efecte vizuale la imagini și videoclipuri.

Totuși, viitorul AR nu se limitează la telefoane mobile. Multe companii mari, cum ar fi Apple, Google și Microsoft, dezvoltă ochelari AR avansați care să înlocuiască sau să completeze dispozitivele actuale. Acestea vor permite o experiență mai fluidă și mai imersivă, integrând tehnologia în activitățile zilnice, cum ar fi navigarea, învățarea sau munca. Realitatea Virtuală (VR)

presupune crearea integrală a unei lumi digitale în care utilizatorii se pot cufunda complet. Spre deosebire de AR, VR elimină complet realitatea fizică și oferă o experiență total digitală. Acest lucru se realizează prin intermediul unor ochelari VR, cum ar fi Meta Quest, PlayStation VR sau HTC Vive, care folosesc ecrane și senzori pentru a crea senzația de prezență într-un alt mediu. Aplicațiile VR sunt diverse și nu se limitează la divertisment. În educație, VR permite elevilor să exploreze locuri istorice, să călătorească în spațiu sau să învețe despre anatomia umană într-un mod interactiv și captivant. În domeniul sănătății, VR este folosit pentru a ajuta medicii să practice proceduri complexe într-un mediu sigur. De asemenea, VR este esențial în domeniul formării profesionale. Piloții, de exemplu, folosesc simulatoare VR pentru a exersa manevre complexe, iar în construcții, inginerii pot verifica planuri detaliate în medii virtuale. Jocurile video rămân, însă, una dintre cele mai populare utilizări ale VR, oferind jucătorilor o experiență captivantă în lumi create integral de imaginație.

AR și VR nu sunt doar tehnologii de divertisment; ele au un impact semnificativ în mai multe domenii:

- **Educație:** Cu AR, elevii pot vedea modele 3D ale sistemului solar, VR permite simulări care fac procesul de învățare mai interesant și mai eficient.
- **Sănătate:** Medicii folosesc VR pentru a se antrena în intervenții chirurgicale, iar AR ajută la suprapunerea informațiilor utile direct pe pacienți în timpul procedurilor.
- **Retail:** Aplicațiile AR permit clienților să vizualizeze cum ar arăta un produs - cum ar fi mobila sau hainele - înainte de a face o achiziție.
- **Arhitectură și Design:** Cu VR, arhitecții pot prezenta modele virtuale ale clădirilor, iar AR permite suprapunerea proiectelor direct peste spațiile existente.

inf. **Luiza SANDU**

Experiența mea în Calisthenics

Mă numesc Răzvan, am 17 ani și sunt elev în clasa a XI-a E. Am avut șansa să particip la Campionatul Național de Calisthenics și Street Workout din 2025, unde am terminat pe locul 6, iar astăzi vreau să vă povestesc cum acest sport mi-a schimbat mult viața în ultimii doi ani.

Probabil vă întrebați ce este calisthenics. Calisthenics sau Street Workout este un sport pe care îl poți face oricând și oriunde, bazându-te pe greutatea propriului corp și, uneori, pe câteva echipamente simple. Pentru performerii ca mine, este nevoie de echipamente mai speciale. Acest sport are mai multe ramuri:

* **Freestyle** (zona mea preferată) - Combină mișcări statice cu mișcări dinamice și acrobatice. Nu e doar despre forța fizică, ci și despre coordonarea dintre minte și mușchi. Ca să poți face aceste mișcări complicate, trebuie să ai răbdare și timp ca să îți obișnuiești corpul, pentru că nu suntem creați să rămânem în poziții atât de dificile, cum sunt cele din calisthenics.

* **Street Lifting** - Aici facem mișcări de bază (tracțiuni și dips), dar adăugăm greutateți ca să fie mai greu și să ne îmbunătățim forța.

* **Endurance** - Aici, provocarea este să facem cât mai multe repetări, accelerat, într-un timp scurt.

Totul a început în mai 2023, când am realizat că pot să mă antrenez fără să plătesc un abonament la sală. Am început cu exerciții simple, cum ar fi flotări, tracțiuni și dips, la fel ca mulți alți începători. Între timp, un prieten a început să practice și el, dar a fost mai atras de freestyle. Văzându-l, am simțit că sportul acesta este potrivit pentru mine și mi-am zis: „Asta e ceea ce vreau să fac toată viața.”

După vreo câteva luni de antrenamente, am văzut un anunț pe Instagram despre Campionatul Băcăuan de Calisthenics, organizat de Adi Lupu, care a fost vicecampion național 2023 și campion național 2024, plus alte titluri internaționale. Acel anunț m-a făcut și mai entuziast să continuu. După ce am participat la competiție, Adi a vorbit despre potențialul nostru și ne-a acceptat ca elevi. Antrenamentele cu el au fost intense și pline de energie, iar în curând am început să mă specializez și în partea de dinamică.

În noiembrie 2024, împreună cu Alisia Persa, care este campioană mondială la categoria grea, și Alexandru Cîtu, un alt tânăr talentat din comunitatea noastră și elev în clasa a IX-a D la liceul nostru, am fost invitați să facem parte din echipa Calisthenics România. A fost o mare realizare pentru noi, deoarece echipa a luat parte la „Românii au talent” și a obținut locul 5. Împreună, am avut șansa să participăm la spectacole importante, inclusiv la emisiuni TV ca "The Ticket" pe Antena 1, la Balul bobocilor de la UMF Cluj și la competiții internaționale, ca Campionatul de Bodybuilding de la Barcelona, organizat de IFBB.

Vreau să le mulțumesc din inimă celor care m-au ajutat și m-au susținut pe acest drum. Sunt mulți, însă mulțumesc în special lui Adi Lupu, Alisiei Persa și doamnei psiholog UBc Daniela Anton. Dacă mă întrebați ce mi-a oferit calisthenics în viață, aș spune fără ezitare: încredere în mine, convingerea că pot depăși orice obstacol și că orice limitare este doar un început de drum. Acesta este doar începutul, iar viitorul pare promițător. Continuarea acestei călătorii va avea cu siguranță multe provocări, dar ceea ce am învățat este că nimic nu este imposibil când ai voință și pasiune.

Răzvan-Petru GUȚĂ

prof. coord. **Constantina HULEA**

NeHaos: Emoții și flori – un atelier de creație pentru adolescenți

Pe 17 noiembrie, la ora 18:00, Teatrul „George Bacovia” a găzduit un atelier aparte dedicat adolescenților: „NeHaos: Emoții și flori”, un eveniment realizat de Cărturești, în colaborare cu Luminița Florea, Florist la Atelier de Coronițe Podoaba și Mugur de ZOF. Atelierul le-a propus participanților o experiență în care combinația dintre emoții și flori devine o formă de sinceritate.

Atelierul s-a construit în jurul ideii că atunci când emoțiile se împletesc cu florile, apare o bucurie calmă, neașteptată. Spațiul primitiv i-a încurajat pe liceeni să se implice liber, să interacționeze și să descopere ce se poate naște din câteva gesturi creative. Atmosfera a fost relaxată, plină de discuții liniștite și momente în care fiecare își căuta citatul preferat, floarea potrivită sau detaliul care să dea personalitate colajului.

Participanții au avut la dispoziție o gamă variată de materiale – frunze de schelet, cartoane, panglici, culori, carioci, ceară, flori și citate – toate gândite pentru a le oferi libertate totală în realizarea unui colaj personalizat. În acest proces, fiecare combinație devenea o alegere cu sens, iar creația finală reflecta inspirație și un strop de originalitate.

În final, „NeHaos: Emoții și flori” a fost, în esență, un atelier despre creație și redescoperire. O pauză de la agitația cotidiană și o activitate în care emoțiile au prins formă, iar fragilitatea a devenit inspirație. O experiență care a combinat arta cu emoția, lăsând în urmă niște colaje autentice.

RECENZIE:

La atelierul NeHaos, am participat la o activitate care mi-a pus imaginația în mișcare. Am decupat imagini, flori și mici elemente decorative, pe care le-am aranjat într-un colaj propriu, plin de culoare și simboluri personale. Mi-a plăcut faptul că nu existau reguli: doar libertate totală de a combina forme și idei. A fost o experiență liniștitoare, dar și provocatoare, pentru că m-a făcut să găsesc un sens în haosul creat. În cele din urmă, colajul a devenit o expresie sinceră a creativității mele.

elevi: **Giulia IONESCU**
Ricardo APETRI

prof. coord. **Loredana DABIJA**

Pasiunea care m-a adus în ring

Admiram ringul de box de mult timp, înainte să merg la sala de antrenament. Acum doi ani, când nu aveam nimic stabil de făcut, am decis să ascult ceea ce simțeam și să încerc, în sfârșit, acest sport care mereu m-a atras. Așa a început aventura mea în box - o călătorie care m-a schimbat nu doar fizic, ci și mental.

După un an de antrenamente intense, am intrat prima dată în ring la Campionatul Național de Juniori 2024. Emoțiile au început să mă cuprindă cu multe zile înainte. Le simțeam cum mă consumă, iar în noaptea dinaintea meciului, aproape că nu am putut dormi deloc. În ziua meciului, eram nesigur, gândindu-mă mereu la ce urma să se petreacă în ring. Meciul meu era ultimul din ziua aceea, seara târziu, și nu reușeam să-mi scot din minte momentul în care trebuia să urc în ring.

Cu o oră înainte de meci, am intrat în sala cu ringul, pregătindu-mă atât fizic, cât și mental. Când a început încălzirea, cu cinci meciuri înainte de al meu, toate emoțiile m-au lovit deodată. Dar în clipa în care am pășit în ring, totul s-a calmat.

Tot zgomotul, toate temerile și nesiguranțele au dispărut.

Primele rezultate notabile pentru clubul privat fondat de băcăuanul Dănuț Blaga au fost aduse de Tudor Constantin Condurache, bronz la Cupa României de Tineret și colegul lui.

<https://www.desteptarea.ro/box-dan-gym-box-intra-in-ring-si-iese-invingator>

Am câștigat meciul respectiv printr-un KO impresionant - un moment pe care nu-l voi uita niciodată. Totuși, parcursul meu la concursurile Naționale s-a terminat mai repede decât mi-ar fi plăcut, am pierdut al doilea meci. Dar în loc să mă descurajez, înfrângerea m-a făcut și mai determinat.

La competițiile următoare am reușit să ajung pe podium și am câștigat medalia de bronz de două ori.

Pentru mine, boxul nu este doar un sport al loviturilor, ci și sportul care necesită echilibru mental. M-a învățat disciplina, m-a ajutat să devin o persoană mai calmă și mai liniștită. Pe lângă antrenarea corpului, boxul îți antrenează și mintea - ceea ce, poate, este cea mai importantă parte a sportului din ring.

Tudor-Constantin CONDURACHE
prof. coord. **Constantina HULEA**

Consilierea în carieră

În luna noiembrie a anului școlar 2025-2026, doamna dirigintă a invitat-o la orele noastre de dirigenție pe doamna psiholog UBc Daniela Anton - reprezentant al Echipei Centrului de Consiliere și Orientare în Carieră, din cadrul Universității "Vasile Alecsandri" Bacău- care ne-a prezentat joi, 27.11.2025, serviciile de consiliere și orientare în carieră pentru elevii - **servicii ce se organizează integral online și gratuit** prin intermediul platformei on-line CONSILIA UBc, care poate fi accesată la adresa <https://consiliere.ub.ro/>.

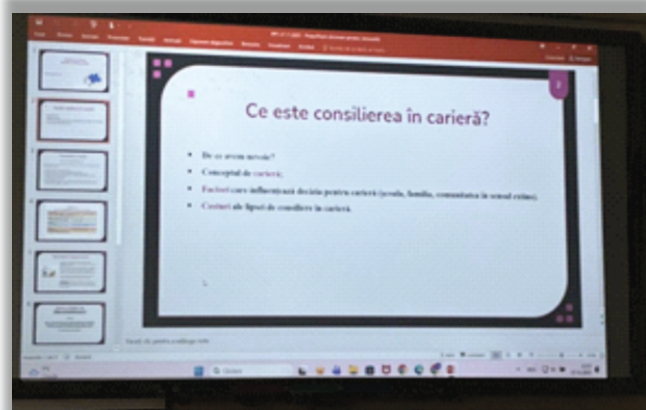
După ce ne-am conturat răspunsul la întrebarea „Ce este consilierea în carieră?”, am reținut că necesitate **consolidării carierei** reprezintă procesul prin care o persoană își clarifică direcția profesională, își dezvoltă competențele necesare și își construiește stabilitatea și satisfacția în muncă.

Adolescența rămâne etapa în care deciziile privind formarea, angajarea și dezvoltarea devin mai conștiente și mai bine fundamentate.

În prag de maturitate devine certă nevoia de **consolidare în carieră**, deoarece piața muncii este dinamică, iar alegerile profesionale făcute fără o analiză atentă pot duce la insatisfacție, stagnare sau schimbări forțate.

Consolidarea în carieră, ajută la definirea obiectivelor personale, la valorificarea punctelor forte și la evitarea deciziilor pripite.

Conceptul de **carieră** se referă la *traseul profesional al unei persoane, format din roluri, experiențe, competențe și evoluția proprie de-a lungul timpului*.

Cariera nu înseamnă doar un loc de muncă, ci un parcurs complex, influențat atât de aspirațiile personale, cât și de oportunitățile externe.

Factorii care influențează decizia pentru carieră au la bază interesele și valorile personale, abilitățile, mediul familial, contextul socio-economic, tendințele pieței muncii și accesul la educație și informații relevante. O decizie corectă necesită cunoaștere de sine, explorarea opțiunilor și evaluarea realistă a oportunităților.

Lipsa de consiliere în carieră poate avea costuri semnificative: orientări greșite, schimbări frecvente de domeniu, pierdere de timp și resurse, scăderea motivației, anxietate și chiar dificultăți de integrare pe piața muncii. Fără sprijin specializat, tinerii și adulții pot rămâne fără direcție sau pot face alegeri profesionale mai puțin potrivite.

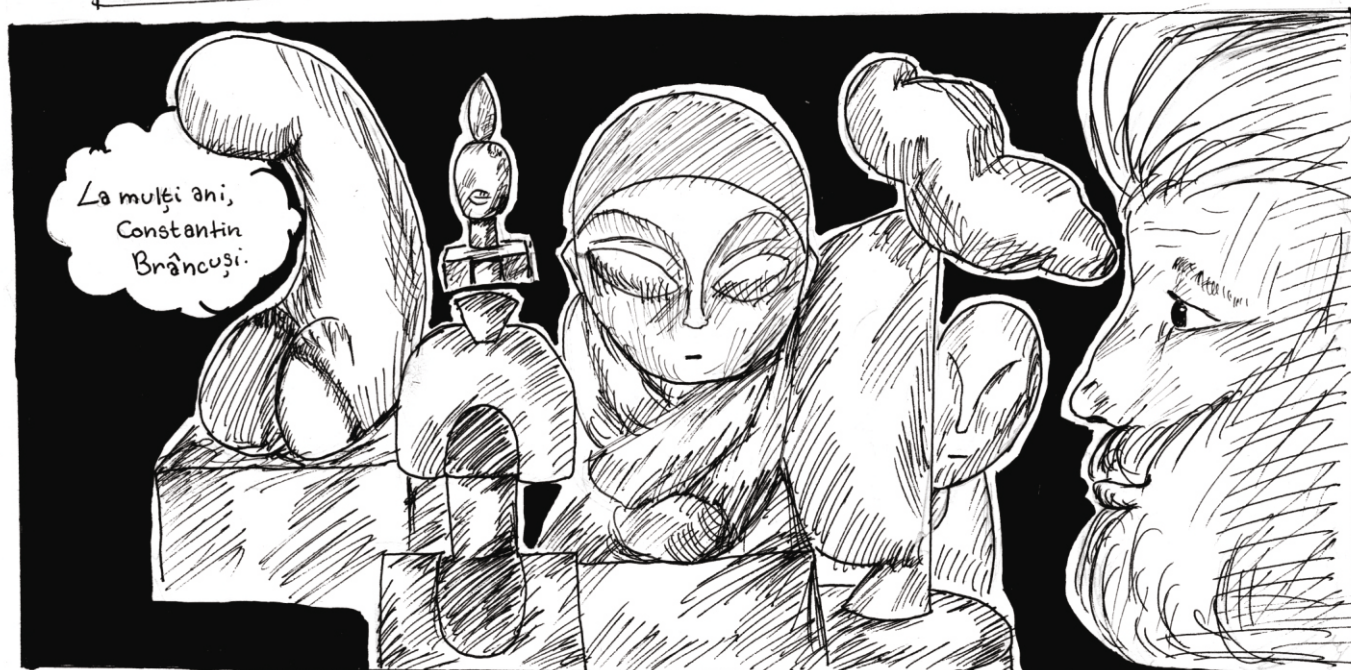
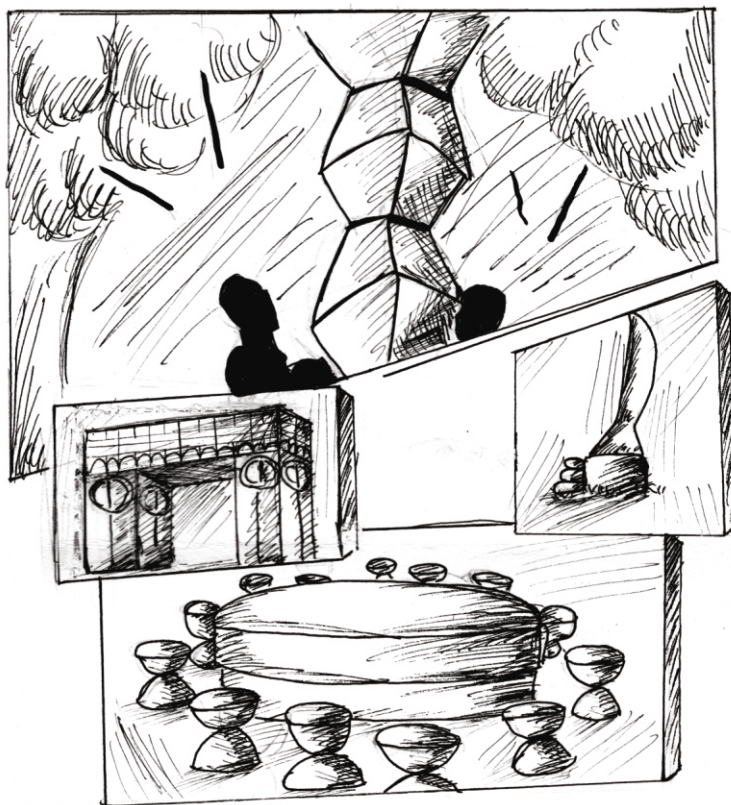
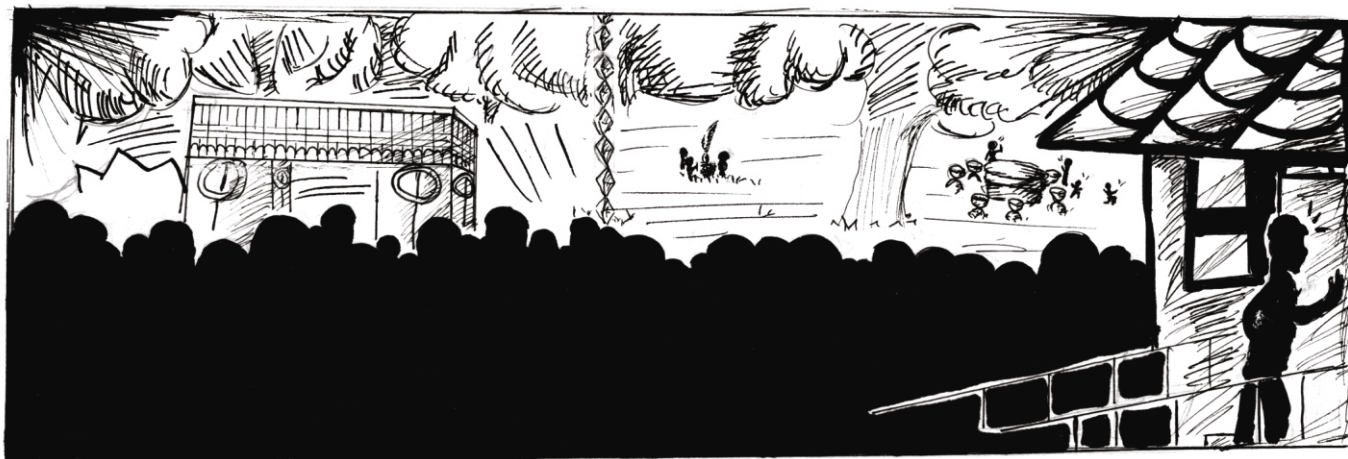
Pentru a preveni aceste riscuri, platforma UBc pentru consiliere și orientare în carieră oferă resurse, instrumente și suport personalizat celor care își doresc claritate în privința traseului profesional. Prin evaluări, informații actualizate și ghidaj din partea specialiștilor, platforma facilitează luarea unor decizii informate și construirea unei cariere stabile și satisfăcătoare.

Și eu m-am înscris pe această platformă. Vino și tu!

Andra-Ioana MOȘINOIU
prof. coord. **Constantina HULEA**

elevă: **Andreea PAVEL**

elevă: Maya MENEGON